

ရွှေမင်းသားစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အ မုန်း ပြယ် နေ့ စွဲ

(အ မု ရ လှ : မု င် : ဝ ဣ | သ င်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၈၊ မတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၉၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

မိုးစက်ပွင့်
အမှန်းပြယ်နေ့စွဲ/ မိုးစက်ပွင့် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇ ။
၂၈၀ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ × ၁၈ စင်တီမီ။
အမှန်းပြယ်နေ့စွဲ

မိုးစက်ပွင့်

အမှန်းပြယ်နေ့စွဲ

ပကာသနတွေ အရောင်လက်လို.

ဘဝကိုအမှောင်ဘက်ကူးပြီး

ကြည့်လိုရွက်လွှင့်

ဘောင်ဖျက်လို. နွမ်းမယ်မထင်နဲ့.

အချစ်က ဘဝမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

အခန်း (၁)

ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေက စုံစုံလင်လင်နဲ့
ဟိုပန်းပင်ကပွင့်၊ ဒီပန်းပင်ကပွင့်နှင့် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးသဖွယ်ပါ။
တကယ်တော့ ပန်းဥယျာဉ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ရှင်က ပန်းပင်တွေ
စိုက်ရတာ နှစ်သက်လို့ ပန်းပင်တွေ အမျိုးမျိုးစိုက်ထားတာလေ။

နှင်းဆီ၊ သစ်ခွ၊ ရွက်လှ၊ စံပယ်။

အခြားပန်းပင်တွေလည်းပါသေးသပေါ့။ ပန်းတွေရဲ့အလှ
ကြောင့် တိုက်ကြီးက ပိုပြီးဆန်ညားစင့်ထယ်နေသည်လို့ ပြောရမလား။
ဒီခြံကျယ်ကြီးထဲကို ရောက်လာသူတိုင်း စိတ်ချမ်းမြေ့၍ ကြည်နူးမိကြ
သည်သာ။

ဒီတိုက် ဒီခြံဝန်းရဲ့ အရှင်သခင်ကတော့ ဦးဖေကမ္ဘာကျော်ပါ။

လုပ်ငန်းသဘောအရ ရှေ့မှာ ဦးတင်ခေါ်ကြပေမယ့် အသက်သုံးဆယ်
စွန်းစွန်းပဲ ရှိသေးသည်လေ။

“တိတိ တိတိ”

“ဟင်”

ကားဟွန်းတီးသံကြောင့် စံပယ်ပင်တွေကို ရေလောင်းနေတဲ့
လွန်းသိမ်မွေ့ရဲ့လက်တွေ ရပ်တန့်သွားသည်ပေါ့။ ပန်းကရားပုံးကို
လက်ထဲကချပြီး လွန်းသိမ်မွေ့ ကားဆီကို လျှောက်လာလေတော့လေ
လျှင် ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဇေကျာကျော်က ဇနီးဖြစ်သူကို
လှမ်းကြည့်ရင်းပဲ -

“စံပယ်ပင်တွေကို ကိုယ့်ဘာသာရေလောင်းနေပြန်ပြီလား
သိမ်မွေ့ရဲ့။ ကျေးဇူးကိုခိုင်းပါဆိုကွာ”

“ရပါတယ်မောင်ရဲ့။ ဒီအလုပ်တွေလောက်ကို သိမ်မွေ့ လုပ်
နိုင်တာပဲဟာ။ အရင်က ဒီထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပင်ပန်းခဲ့တာပဲ
လေ”

“အရင်က အရင်ပဲလေ သိမ်မွေ့ရဲ့။ အခုက အခုပဲ။ မောင်က
မောင့်မိန်းမ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ပြောတာကို”

“မောင့်စေတနာကို သိမ်မွေ့နားလည်ပါတယ် မောင်။ ကျေးဇူး

ကို နေရာတကာ မခိုင်းချင်ဘူးလေ။ ကိုယ်လစာပေးထားတာပဲဆိုပြီး
အိမ်မှာရှိသမျှ အလုပ်တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်ခိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။
တန်သလောက်ပဲ ကောင်းပါတယ်”

“အင်း”

“လူ လူချင်းခွဲခြားစိတ်ဖြာပြီး မဆီကံဆံချင်ဘူး မောင်။
သူလည်း သူနိုင်သလောက်ဝန်ကို ထမ်း။ ကိုယ်လည်း ကိုယ်နိုင်
သလောက် ဝန်ကိုထမ်းရမှာပဲပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကဲ ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ မောင့်မိန်းမက အဲဒီလို စိတ်သဘော
ထားဖြူစင်လို့ပဲ မောင့်မှာ လေးစားမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခဲ့ရတာ။
အလုပ်သမားတွေကလည်း မမ မမနဲ့ ချစ်လိုက်ကြတာ။ ဟောဒီမမ
မျက်နှာညှိုးမှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေကြတာလေ။ မောင့်ကိုကျတော့ ရှိတယ်လို့
တောင် သတ်မှတ်ကြရဲ့လား မသိဘူး”

“ဟင် မောင်က လင်မယားချင်းကို မနာလိုဘူးလား”

“ဟား နာလိုပါတယ်ဗျာ။ နာလိုပါ။ သူ့ကုသိုလ်နဲ့သူ၊ ကိုယ့်
ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ဖြစ်လာတာပဲဟာ။ မောင့်မိန်းမကို အားလုံးက ချစ်ခင်
လေးစားကြတော့ မောင်က ဂုဏ်တောင်ယူသေးတယ်”

ဇေကျာ ပြောရင်း သိမ်မွေ့ရဲ့ပခုံးလေးကိုဖက်ပြီး အိမ်ထဲသို့

ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်လေ။ သိမ်မွေ့က နာမည်နဲ့လိုက်အောင် စိတ်ထား နူးညံ့သိမ်မွေ့သူပါ။ သဘောထားလည်းကြီးပါ။ တစ်ခါတလေကျတော့ လည်း ကလေးဆန်တတ်တဲ့အခါရှိသည်ပေါ့လေ။

လူတိုင်းလိုလို စိတ်က တစ်သမတ်တည်းတော့ ဘယ်ရှိပါ့ မလဲ။ သိမ်မွေ့က လုပ်စရာအလုပ်ရှိရင် အချိန်မဆွဲ အကြွေးမထား တတ်သူပါ။ သိက္ခာ ဘဝဆိုတဲ့ အရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ မာနကြီးသူတစ်ယောက်ပဲပေါ့။

သိမ်မွေ့ပြောဖူးတဲ့စကားတွေကို ဇေကျော့မမေ့ပေ။ အစက ဇေကျော့ကို သိမ်မွေ့က မချစ်ခဲ့ပါဘူး။ မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့တယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ သိမ်မွေ့ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားက -

“ကျွန်မ အချစ်ကို အရမ်းကြောက်သွားမိတာပါ ကိုဇေ။ မတည်မြဲခြင်းတရားထဲမှာ အချစ်က ထိပ်ဆုံးကပါတယ်လို့ ပြောရ မလားပဲ။ ကျွန်မ အချစ်ရေးမှာ ကံမကောင်းခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဲဘူးလေ။ ချစ်ဖို့ မကြိုးစား တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်”

“ဘာများလဲ သိမ်မွေ့”

“ကျွန်မ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းကို အစွမ်းကုန်

ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ ကျွန်မရဲ့ အယူအဆ အတွေးအခေါ်တွေ က အခြားသူတွေအတွက်တော့ ကန့်လန့်ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မ လက်ကို တစ်သက်လုံးဆုပ်ကိုင်ထားမယ့်သူကို ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာ အောင် ထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ကိုဇေ။ ကျွန်မကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရမယ့်ယောက်ျားကို ကံကောင်းစေချင်တယ်”

အဲဒီလို အဲဒီလိုပြောခဲ့သော သိမ်မွေ့ရယ်ပါ။ ကိုယ်ကလည်း သိမ်မွေ့ ကိုယ့်ကိုမချစ်လည်း ကိုယ်က သိမ်မွေ့ကိုချစ်နေခွင့်ရရင် ကျေနပ်သူ။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်လေ။ အခုတော့လည်း သိမ်မွေ့က ပြောတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်အပေါ် တုံ့ပြန်ခဲ့သူမို့။

ဇေကျော့ဆိုတာ မိန်းမရက်ကောင်းသူ၊ အိမ်ထောင်ရေးသူခ ကို အပြည့်အဝရရှိသူအဖြစ် လူပုံအလယ်မှာ လက်မထောင်ပုံကြားနိုင် ခဲ့တာပေါ့။

သိမ်မွေ့က -

ကတိကို လွယ်လွယ်မပေးတတ်သူလေ။ ပေးမိရင်လည်း အဲဒီကတိကို တည်အောင်လုပ်တတ်သူ။

“သိမ်မွေ့ကို လက်ထပ်လိုက်လို့ မောင် ဘယ်တော့မှ နောင်တမရစေရဘူးတဲ့”

၁၂ ပိုးစက်ပွင့်

တကယ့်ကို နောင်တရစရာ လုံးဝမရှိအောင် သိမ်မွေ့က
မိသားစုဘဝကို အလှပဆုံး ဖန်တီးပေးခဲ့သည်လေ။

“ဟာ ဖေကြီး”

“သား”

သားက ပြေးလာသဖြင့် ဇေကျွာ ကိုယ့်အနားရောက်လာတဲ့

သားကို ပွေ့ချီနမ်းရှုံ့လိုက်ပြီး -

“သားရေ”

“ဗျား”

“ဖေကြီးကို ဘယ်လောက်ချစ်”

“အများကြီး ချစ်”

သားလေးက လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းပြီး ပြောသည်လေ။

“ဖေကြီးကိုရော ဘယ်လောက်ချစ်”

“အများကြီးချစ်”

“ဖေကြီးနဲ့ ဖေကြီး ဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်လဲ သား”

“မောင်”

“ဟင် ပြောလေ မွေ့”

“နောက်ထပ် သားကို အဲဒီလို မေးခွန်းမျိုး မမေးမိပါစေနဲ့

မောင်။ အဖေနဲ့အမေဆိုတာ ယှဉ်ပြီးမေးရမယ့်လူတွေမှမဟုတ်တာ”

“ဟင်”

“မိဘနှစ်ပါးမပြောနဲ့၊ အခြားသူစိမ်းနှစ်ယောက်ကို ယှဉ်
လည်း မွေ့မကြိုက်ဘူး မောင်၊ တစ်ဖက်ကို အားသာမှုရှိရင် အားနည်း
တဲ့ဘက်ကလူက အားငယ်တတ်တာပဲလေ”

မွေ့က အဲဒီလို သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်ဆိုတာကို မျှတွေးပြီး
ဖြည့်စွက်တွက်တတ်သူပါ။ ကိုယ်လည်း သားကို ဒီမေးခွန်းမျိုး တစ်ခါ
မျှ ထည့်မမေးဖူးပါဘူး။ အခုမှ ထည့်မေးမိသွားတာပါလေ။

“ဆောနိုးပါမွေ့။ ဒီပါးစပ်ကလေး ဘာလို့ မေးမိသွားပါလိမ့်”

“ဖေကြီး”

မွေ့ သားကိုကြည့်လိုက်ပြီး -

“ပြောလေ သား”

“ဖေကြီးက ဖေကြီးကိုဆူတာလားဟင်”

စကားတတ်လွန်းတဲ့သားရဲ့အမေးကြောင့် မွေ့ ပြုံးလိုက်မိ
သည်သာ။ သားက ဉာဏ်ကောင်းသည်လေ။ သိလွယ် တတ်လွယ်
လေးပါပဲ။ ဒါကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ မျက်နှာတည်တည်နှင့် ပြောလိုက်တာ
ကို ဆူတယ်လို့ ထင်သွားပုံပါပဲ။

ဒါကြောင့် ပြုံးပြလိုက်ပြီး -

“ဆုတောင်းမဟုတ်ပါဘူးသားရဲ့၊ သားဖေကြီးက မလိမ္မာလို့ ပြောပြနေတာလေ”

“ဟင် ဖေကြီးက မလိမ္မာဘူးလား”

“အလကား၊ သားရဲ့မေကြီးက နောက်တာပါ သားရဲ့၊ ဖေကြီးက လိမ္မာပြီးသား။ ဖေကြီးရဲ့သားလေးကလည်း လိမ္မာတာပဲ။ ဟုတ်တယ်နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သားက ပြောလည်းပြော၊ ခေါင်းလည်း ညှိတ်လေတော့ သားရဲ့ပါးပြင်လေးကို ‘ရွတ်ခနဲ’ နမ်းလိုက်မိပြန်သည်လေ။ ပြီးတော့ သားကို လက်တစ်ဖက်က ချီလျက်သားနှင့် ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်က မွှေပခုံးကို ဖက်လိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်စဉ် -

မွှေက ခေါင်းငုံ့သွားပြီး -

“မောင်နော်၊ သားရှေ့မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ အတုမြင် အတတ်သင် ဖြစ်နေမယ်။ အရှက်ကိုမရှိဘူး”

“ဒီကောင်က မွှေနှဲ့စတွေ့ပြီးကတည်းက ရှက်ကြောပြတ်တဲ့ ကောင်လေ မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“မသိရင် နမ်းတယ်ကွာ”

“ဟေး ဝေး ခစ် ခစ်”

ဖခင်ဖြစ်သူက မိခင်ကို နမ်းလိုက်တော့ ကောင်းကင်လေးက သဘောကျစွာ လက်ခုပ်တီး၍ ရယ်သည်ပေါ့။ မွှေနှဲ့သိမ်မွှေက မိန်းမ မပီသသော အနုပညာရှင်တစ်ယောက်လို့ ဆိုရမည်ပေါ့။

သာယာအေးချမ်းတဲ့ မိသားစုဘဝဆိုတာကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဆေးခြယ်ဖန်တီးနိုင်သူ တစ်ယောက်ပဲပေါ့။

မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဖွင့်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်ကာ -

“ဘာမှ ထပ်လုပ်ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး မွေ့ရဲ့။ မိုးလင်း
ကာတည်းက မောင့်မိန်းမက အကုန်ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးထားတာပဲ
တာ”

“ဒါဆို”

မွေ့က ခေါင်းလေးငဲ့ကာ မေးလိုက်တော့။ ခေါင်းပေါ်မှာ
အတိုင်း အသွယ်လိုက်ချပန်ထားတဲ့ စံပယ်ကုံးလေးက ယိမ်းနွဲ့သွား
လေသည်။

“ဪ အလုပ်မသွားခင် ကိုယ့်မိန်းမမျက်နှာကို ကြည့်ချင်
လို့ပေါ့။ စံပယ်ပန်းရနံ့လေးက မွှေးနေတာပဲကွာ။ ပန်ထားတဲ့ မောင့်
မိန်းမ ခေါင်းပေါ်မှာ စံပယ်ပန်းတွေက ပိုပြီး ကျက်သရေရှိနေသလိုပဲ”

“မောင်ကတော့လေ ပြောရော့မယ်။ သူ့များတွေကြားရင်
မောင့်ကို အမြင်ကတ်ကြလိမ့်မယ် သိလား”

“ကပ်ပါစေကွာ။ အမြင်ပဲကပ်ကပ် အကြားပဲကပ်ကပ်။ ကိုယ့်
မိန်းမ ကိုယ်ချစ်လို့ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မောင်”

“ဗျာ”

အခန်း (၂)

“မွေ့ရေ မွေ့”

“-----”

“မွေ့”

ချစ်ဇနီးနာမည်ကိုခေါ်ပြီး ရှာနေရာမှ ဇေယျာမြေလှမ်းတွေ
ရပ်တန့်သွားသည်လေ။ ဧည့်ခန်းထဲအရောက်မှာ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုး
ဝင်လာသည်က စံပယ်ပန်းရနံ့ပါ။ ရှူရှိုက်မိတာနဲ့ ပန်းရနံ့က ရင်ထဲကို
အေးမြလန်းဆန်းသွားစေခဲ့သည်ပေါ့။

မျက်လုံးလေးကို မှိတ်ပြီး -

စံပယ်ပန်းရနံ့ကို ရှူရှိုက်နေတုန်းမှာပဲ -

“မွေ့ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ မောင်”

“မောင်က မွေ့ကို အရမ်းချစ်တာပဲနော်”

“ချစ်တာပေါ့၊ မွေ့ရဲ့။ မွေ့နဲ့သားလေးက မောင်ရဲ့ ဒုတိယ အသက်ပါ။ မွေ့က မိသားစုဘဝကို အလှပဆုံးဖြစ်အောင် ခြယ်မှုန်းပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာမတစ်ယောက်ပဲ။ မွေ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ မောင် အရမ်းကံကောင်းတယ် မွေ့”

“ထပ်တူပါပဲ မောင်။ မွေ့လည်း မောင်ရဲ့ဇနီးဖြစ်ခွင့်ရတာ အရမ်းကံကောင်းတာပဲ။ မောင်က မွေ့လိုချင်တဲ့ နွေးထွေးလုံခြုံမှုကို ပေးနိုင်တယ်လေ။ ချစ်တိုင်းမညား ညားတိုင်းမချစ်ကြတဲ့ အလဲတွေထဲမှာ မွေ့နဲ့မောင်က စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ခဲ့ကြတာလေ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဆန်ကာတင်ရွေးချယ်ပြီး ယူခဲ့ကြသူတွေတောင် ကံမကောင်းရင် ကိုယ့်လက်ထဲရောက်မှ ဂေါက်ပြီး ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ လူတွေ အများကြီးမောင်ရဲ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မောင်တို့လင်မယားကတော့ ဘယ်သူမှ ဂေါက်ပြီး မဖောက်ကြဘူးလေ။ အဲဒီတော့ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝ ဆိုတာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာပေါ့”

ပြောပြီး ချစ်ဇနီးရဲ့ခေါင်းမှာပန်ထားတဲ့ စံပယ်ကုံးလေးကို ကိုင်ကာ နမ်းရှိုက်မိလိုက်တော့၏။ လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွားတဲ့ အခန့်

မသင့်လို့ ကိုက်မိတဲ့အခါရှိပေမယ့် အနာတရတော့ မဖြစ်ခဲ့ကြဘူးလေ။ တစ်ယောက်က တင်းရင် တစ်ယောက်က လျှော့ပေးလို့ တစ်ရက် အပြင် ပိုပြီး -

နှစ်ရက်စိတ်ကောက်ကြတဲ့အခါ မရှိပေ။

ဒါကြောင့်လည်း မိသားစုဘဝလေးက ချစ်သူများအားကျစရာ ကောင်းလောက်အောင် သာယာချမ်းမြေ့နေတာပေါ့။

“မောင်”

“ဗျာ”

“ဒီနှစ်ကျောင်းဖွင့်ရင် သားကို ကျောင်းထားရအောင်နော်”

“အင်း ထားရမှာပေါ့ မိန်းမရဲ့။ သားက ငယ်သေးလားလို့ မောင် မပြောသေးတာပါ”

“မောင် သားကို စိတ်မချဖြစ်နေတာလည်းပါတယ် မဟုတ်လား”

မွေ့က မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာဆိုတော့ ဇနီးက ရယ်လိုက်မိသည်သာ။ မွေ့ပြောတာ ဟုတ်နေတာကိုး။ သားကိုချစ်လွန်းလို့ ကိုယ်ကသာ အလိုလိုက်လွန်းတာ။ မွေ့က နေရာတကာအလိုမလိုက်ပေ။ ဒုပေ ဒါပေထားလိုက်၊ အိုးဆိုတာ အပူဒဏ်ကို ကြိုကြိုခံပြီး

နာနာဖုတ်မှ ခိုင်ခံ့တာတဲ့။

မွေ့က ဘဝနာခဲ့သူမို့ ထင်ပါရဲ့။

အတွေးအခေါ်က ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သည်လေ။ ဘဝကပေးတဲ့ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီး ရခဲ့တယ်တဲ့။ ယောက်ျားလုပ်သူကို လည်း သွန်သင်ဆုံးမ ဩဝါဒမြွေလိုက်ပုံများ မိခင်နှင့်တူသောမိန်းမ၊ နှမနှင့်တူသော မိန်းမ။ သူငယ်ချင်းနှင့်တူသော မိန်းမလို့ ပြောလို့ရသည်အထိပါပဲ။

“မောင် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ။ ဖုန်းလာနေတာ”

“ဟင် အဲ အင်း”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မွေ့အကြောင်း အတွေးလွန်သွားလို့”

“ဖြစ်ရမယ်”

ဧကောဟ္မာ အင်္ဂုဒိတ်ထဲကဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ကိုင်လိုက်ကာ-

“ဟယ်လို အေး ပြော ဝင်းမောင်”

“-----”

“ဟာ အဲဒီလူ ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ။ မင်းတို့ ဖုန်းဆက်မကြည့်ဘူးလား။ သူ လုပ်ငန်းစဖို့ ချိန်းထားတဲ့ရက်ချိန်းက စေ့နေတာ

ကြာပြီလေကွာ”

“-----”

“လာမယ်ဆို ပါးစပ်ကလာနေရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေကွာ။ လူလာမှ ဖြစ်မှာ”

“-----”

“ရှင်းရှင်းမေးလိုက်ကွာ။ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် သူယူထားတဲ့ ဝရန် ပြန်တောင်း။ အခြားလုပ်နိုင်မယ့်သူကို ပြောင်းအပ်မယ်”

“-----”

“ကျွတ် ကွာ၊ စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ မင်း လူကိုယ်တိုင် အဲဒီလူအိမ်ကို သွားတွေ့လိုက်ကွာ။ အပြတ်မေး”

“-----”

“အေး ဒါပဲ ဒါပဲ”

ဧကောဟ္မာ ဖုန်းချလိုက်တော့ -

“ဘာတဲ့လဲ မောင်။ ဘာပြဿနာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မောင်တို့အလုပ်အပ်ထားတဲ့လူက အခုထိ လုပ်ငန်းမစသေးလို့ပါ မွေ့။ ဒီလိုပါပဲ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ တစ်ခါတလေ လွဲချော်မှုလေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့ မွေ့ရယ်။ ဗျိုင်းတောင် အစာကိုပေါက်တိုင်း

မိတာမှမဟုတ်တာ။ အလုပ်ကိစ္စ မွေ့ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့နော်”

“အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မောင်ရဲ့။ မွေ့လည်း တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီသင့် ကူညီရမှာပေါ့”

ဇေကျော့ မွေ့ခေါင်းကို လက်ဝါးနှင့် ဖွဖွအုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး-

“ကဲပါ မယ်မင်းကြီးမရယ်။ ခင်ဗျားလေးထက်မြက်မှန်းကို သိပါတယ်။ မောင်က မလိုအပ်လို့ အကူအညီ မတောင်းတာ။ အေး အေးဆေးဆေးနေ၊ နော်၊ မောင်သွားတော့မယ်”

မွေ့ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ခြေဖျားလေးထောက်ကာ မောင့် မေးဖျားလေးကို နမ်းလိုက်တော့ -

ဇေကျော့ရင်ထဲမှာ

ပန်းပေါင်းစုံ ဖူးပွင့်သွားသည့်နယ်ပါ။

အခန်း (၃)

အိမ်မှူးသွယ်။

ကုမ္ပဏီရဲ့ စာရင်းဇယားတွေလုပ်နေရတာ သား ဘယ်အချိန် အိပ်သွားသလဲပင် မသိပေ။ အိမ်က ငါး ပုစွန် အိပ်စိပို့ အင်ပိုစ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာလေး။ အလုပ်ကို ဦးစားပေးနေရတော့ သားကို ထွေးထွေးပိုက်ပိုက် မနေနိုင်။ ချွံပြတ်ပြီဆိုကတည်းက သား မေ့ရာ မိခင်ရင်ခွင်ငွေ့ကို ခိုလှုံရတဲ့အချိန်က အနည်းသားလား။

ကိုယ့်ဘေးက ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေတဲ့ သားမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သနားလိုက်တာ။

ခွင့်လွှတ်ပါ သားရယ်။

မေမေကြီးစားနေတာ သားရဲ့ရှေ့ရော့အတွက်ပါ။ ပစ္စုပ္ပန်ကို

နာကျင်အောင် ချနင်းရတာ အနာဂတ်လှပဖို့ပါလေ။

“အိမ်”

“-----”

“အိမ်ရေ”

“ဟင်”

“အိမ်”

အာလေးလျှာလေးအသံကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ အိမ်မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားကာ စိတ်ထဲမှာလည်း တင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ အိမ်ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါဘူး။ အပျိုစင်ဘဝက ဘုရားရှိခိုးတိုင်ဆုတောင်းခဲ့ဖူးသည်လေ။ အရက်သမားနဲ့ ဖူးစာမဖက်ပါစေနဲ့လို့ဖော်

ဒီလို အမြဲဆုတောင်းလို့

ကံတရားက အမြင်ကတ်ပြီး အရွဲတိုက်လေသလားမပြောတတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ချစ်လို့ ယူလိုက်မိတဲ့ယောက်ျားက အရက်သမား ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။ ဆိုးလိုက်တဲ့ဘဝ။

“အိမ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ခေါ်နေတာလဲ။ သား အိပ်ပျော်နေတယ် နိုးသွားဦးမယ်”

အိမ်အနားကို ရောက်လုဆဲဆဲမှာတောင် ခေါ်နေတာမို့ အိမ်ပြောလိုက်မိခြင်းပါ။

“ဟား အသံက သိပ်ချိုပြီး သာယာလှပါလား။ ကိုယ့်ယောက်ျားပြန်လာတာတောင် ထွက်ကြိုဖော်မရတဲ့မိန်းမ။ တကယ်စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတယ်ကွာ”

“ဘာ”

အိမ်မျက်စောင်းက သူ့ဆီသို့ ဒိုင်ခနဲ ရောက်သွားပြီး သူ့ဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်ထိုင်လိုက်မိကာ -

“ရှင် မူးလာရင် မူးတဲ့တာသာနေနော်။ ကျွန်မကို မရစ်နဲ့”

“အေ့”

“ကျွန်မအသံက နားဝင်မချီဘူးမို့လား။ ရှင် အစကတည်းက အသံချိုတဲ့မိန်းမကိုမှ မယူခဲ့တာ။ ကျွန်မသိပါတယ်။ ရှင်က ကျွန်မကို စီးပွားတွက် တွက်ပြီး ယူခဲ့တာ။ ဒီမှာ ကို၊ ရှင်သိထားရမှာက ကျွန်မမိသားစုအတွက် အလုပ်လုပ်နေတယ်။ ရှင်မူးပြီးပြန်လာမယ့်အချိန်ကို ထိုင်စောင့်ပြီးကြိုရလောက်အောင် ကျွန်မမှာ အချိန်မပိုဘူး”

“ဪ ဪ အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းက ထိုင်စောင့်ပြီး

ကြိုဖူးလို့လဲ။ အခုမှ အပိုစကားတွေ လာမပြောနဲ့ အာရုံနောက်တယ်”

မင်းသိက္ခာ နှုတ်ခမ်းကိုခွဲလိုက်မိခြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာစူးနှစ် သွားပြီး လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ခုခု နှင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည် လေ။ ကိုယ်မှာခဲ့တာအတွက် အခုမှနောင်တမရချင်တော့ပါဘူး။ ပညာ တတ် ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမကို အထင်ကြီးတာလေ။

ပညာမတတ် မထက်မြက်တဲ့မိန်းမကို ယူရင် ကိုယ်ဂုဏ်ငယ် ရမယ်လို့ တွေးခဲ့တာ။ ကိုယ်လည်း ပညာတတ် သူလည်းပညာတတ်။ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်တွေနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ် ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်။ သူဝင်ငွေ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ နေပြီး ဖျော်ရွှင် ဖွယ်ရာ မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ကြမယ်ပေါ့။

အတွေးက အဲဒီလိုလေ။

လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ အဟွန်း။

“မင်းက သိပ်အတ္တကြီးတဲ့ မိန်းမပဲ အိမ်မှူးသွယ်။ မင်းကို ထက်မြက်တဲ့မိန်းမလို့ ငါထင်ခဲ့တာ။ တကယ်တမ်းမှာ ထက်မြက်တာ ထက် အတ္တကြီးတာက ပိုတယ်။ ငါလိုချင်တာက သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုဘဝ။ မင်းက အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး လင်ယောက်ျားကို မင်းရဲ့ လက်အောက်ငယ်သား ဝန်ထမ်းတွေလို ဆက်ဆံနေတာ။

မင်းက ပညာမာန်တက်တဲ့မိန်းမ”

“ကိုမင်းသိက္ခာ”

မင်းသိက္ခာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖိဖိကိုက်ထားလိုက်မိ၏။ အိမ်ပါးစပ်က ဘယ်လိုစကားလုံးတွေ ထပ်ထွက်လာမလဲဆိုတာ ကြို သိနေလို့လေ။

“ဘာလဲ ကျွန်မကို လက်ထပ်လိုက်မိလို့ ရှင် နောင်တရနေ ပြီလား။ ကျွန်မကတော့ နောင်တရတယ်။ မရခင်ကတော့ ‘ချစ်’ မကြိုက်တာဆို ကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ် ကတိပေးခဲ့တဲ့ ရှင်ပါးစပ်။ လက်ထပ်ပြီးပြီလည်းဆိုရော ကျွန်မ မကြိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကြားက ဘီယာလေးစာမြေ့ စီးကရက်ကို လက်ကြားစာမချတာ ရှင်ပဲ လေ”

ပြောနေရင်းကြားထဲက စီးကရက်ကို မီးညှိတာမြင်လိုက်ရ တော့ အိမ် ပိုပြီး စိတ်တိုမိတော့သည်သာ။

“မင်း အသုံးမကျတာတွေလည်း ပါတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက် စမ်းပါ။ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမရဲ့ လျှာဖျား အချိုအခါပေါ်မှာ နှုတ်ညှိပြီး ထိုင်ထလုပ်နေတဲ့ကောင်တွေပဲကွ။ မင်းက ငါ့အပေါ် ဩဇာ အာဏာ လွှမ်းမိုးချင်တဲ့မိန်းမ”

“အစကတည်းက ရှင်မသိခဲ့ဘူးလား။ အိမ်မှူးသွယ်ဆိုတာ သူများကို သြဇာပေးချင်လို့ သူများလက်အောက်ခံမဖြစ်အောင် ကြီးစားခဲ့တဲ့ မိန်းမလေ။ ရှင် အစကတည်းက နားဝင်ချိုချင်ရင် လေသံအေးနဲ့ ဆရာလုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမကိုယူခဲ့ပါလား”

“ဟာကွာ ဒီမိန်းမ”

“မေမေ ဟီး”

သားက အိပ်နေရာကနေ လန့်နိုးလာပြီး ထိုင်လေသဖြင့် မင်းသိက္ခာ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရသည်သာ။ သားက သူ့အမေခါးကို ဖက်ထားပြီး ငိုတာပေါ့လေ။ မူးတာတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့လေ။

အိမ် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးဆိုလိုတယ်ဆိုတာကို မင်းသိက္ခာ သိတာပေါ့။ လေသံအေးနဲ့ ဆရာလုပ်တဲ့မိန်းမဆိုတာ တစ်ချိန်က မင်းသိက္ခာပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်ညွှန်းလိုက်ခြင်းပါပဲ။

မှန်တာပေါ့။

မင်းသိက္ခာ နောင်တရတာမှ အကြီးအကျယ်ပါပဲ။ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ ဆင်းရဲတာ

ဘွဲ့ရပညာတတ်မဟုတ်လို့ သိမ်ငယ်တယ်ထင်ပြီး အကြောင်းပြချက်မရှိ ကျောခိုင်းပစ်ခဲ့တာ။ တကယ်တော့ ကိုယ်က တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့သူတစ်ယောက်ပဲပေါ့။

“မေမေ ဟီး”

“သား သားမငိုရဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သား။ မေမေ့ သားလေး လန့်နိုးသွားပြီ။ မငိုနဲ့နော် သား”

“အီး ဟီး”

“မငိုနဲ့လေ သားလေးရဲ့”

“သားကြောက်တယ်၊ မေမေ့ ဟီး”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ သားရဲ့။ ကြောက်စရာ ဘာမှမရှိဘူးလေ”

“ဒီမှာ သား”

“အဟင့်”

“ဖေဖေ့မျက်နှာကို ကြည့်စမ်း။ မင်းက ဖေဖေ့ကို ကြောက်နေတာလား”

“ဘာမှမသိတဲ့ကလေးကို ရှင် ပြဿနာမရှာနဲ့နော်”

“ငါ့သားကို ငါ ပြဿနာမရှာဘူး။ သိသင့်တာကို ပြောပြ

မလို့။ သားရေ မင်းကြောက်ရမှာက ဖေဖေမဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းမေမေ ကိုပဲ ကြောက်။ သူက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကွ။ မင်း မေမေက သူ့ဖြစ်ချင်တာကို လိုရာပုံသွင်းပြီး မဖြစ်လာရင် ဒေါသတွေ ဟနတော့နဲ့ ဖွန်နေတဲ့မိန်းမ။ ငါ့သားလေးဘဝအတွက် ပုံစံခွက်မှားမှာ ဖေဖေ စိုးရိမ်တယ်ကွာ”

“ကိုမင်းသိကွာ၊ ရှင် ကလေးကို မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ နော်။ မူးလာရင် ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေ”

မင်းသိကွာ ဘာမှဆက်မပြောချင်တော့ပေ။ ဆက်ပြောရင် ဒေါသပါမယ်။

ဒေါသပါရင် သားလေးစိတ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်လို့ တွေးမိသား ဘာယာမသောက်ရ မနေနိုင်သလို ဖြစ်နေတာလေ။

ဟူး -

ကိုယ်မှားတာရှိသလို သူမှားတာတွေလည်း ရှိတာပဲ။ ဒါကြောင့် စိတ်လျော့ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်ပေါ့။ ပြီးတော့ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်က ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားအချို့ကို သတိရမိသွား ပြန်သည်လေ။

“ကို ကိုကို ချစ် အရမ်းချစ်တယ်။ ယုံကြည်အားကိုးချင် တယ်။ အားကိုးတယ်ဆိုတာက ချစ်ရဲ့ဘဝကို လုံခြုံရေးထွေးမှုပေးရုံ သက်သက်ပါနော်။ ချစ်လေ၊ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို လိုချင်တယ်။ ချစ်က မေတ္တာငတ်နေသူဆိုတော့ ကိုဆီက မေတ္တာ တရားကလွဲရင် အခြား ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိပါဘူး ကို”

အဲဒီလိုပြောခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းသိကွာအကြောင်းပြချက် မပေးဘဲ ကျောခိုင်းခဲ့သည်လေ။ ဘွဲ့တစ်ခုမရ ဘဝအာမခံချက် ခိုင်ခိုင် မာမာ မရှိ။ မိဘမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရင် သိမ်ငယ် မှာစိုးလို့ သတ္တိမရှိခဲ့တာ။

အခုတော့ -

အခုတော့လည်းလေ။

အခန်း (၄)

မွေ့ မျက်ရည်ပဲနေတဲ့ အိမ်ကိုကြည့်လိုက်၊ အိမ်ရင်ခွင်ထဲက မင်းရောင်စဉ်လေးကို ကြည့်လိုက်နှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်သာ။ ဘယ်သူကမှန်ပြီး ဘယ်သူက မှားမှန်းမသိဘဲ သူများအိမ်ထောင်ရေးကို မဝေဖန်ချင်ပါဘူး။

ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လာရင် -

လူအတော်များများက ကိုယ်ကောင်းကြောင်းသာပြောပြီး သူများမကောင်းကြောင်းကို ပြောတတ်ကြသည်ပဲလေ။ တစ်ဖက် တည်း စကားကိုနားထောင်ပြီး တစ်ဖက်လူကို ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ် တယ်ပြောတာမျိုး မွေ့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပေ။

အဲဒီလိုလုပ်ရင် မီးလောင်ရာလေပင့် ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့

ကြားသုံးကြားမဝင်ရဘူးဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် မွေ့က နှစ်သိမ့်ပေးရုံပဲ တတ်နိုင်မှာပေါ့။

“တကယ်ပြောတာ မမမွေ့၊ သူ့ကို အိမ်စိတ်နာနေတာ ကြာ ပြီ။ လက်မထပ်ခင်က အချိုးနဲ့ အခုပုံစံ တခြားစီပဲ။ မူးလာရင် တမင် ပြဿနာရှာနေတာ။ တော်တော်စိတ်ကုန်တယ်”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့အိမ်ရယ်။ ဒီလမ်းကို အိမ်ပဲ ရွေး ချယ်ခဲ့တာလေ။ ဒီလိုပဲ နားဝင်အောင် ပြောပြပြီး ပေးပေးမမနဲ့ နေပေါ့ ကွယ်”

“အိမ်၊ သူ့ကိုမပေါင်းချင်တော့ဘူး မမမွေ့။ အိမ်မှားတာပါ။ မှားမှန်းသိလို့ နောင်တရနေတာကြာပြီ”

“ဟင်”

မွေ့ မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ ခါးလေးမတ်သွားမိသည်လေ။ အရင်ကတော့ မွေ့က ကံဆိုးခဲ့သူဖြစ်ပြီး အိမ်က ကံကောင်းခဲ့သူပါ။ အခု မွေ့က ကံကောင်းသူလေ။ အိမ်က ကံဆိုးနေပြီလား။ ကံတရား ထပ် မွေ့ကို ကံဆိုးခြင်း နက်ရှိုင်းမှုနဲ့ မထိုက်တန်လို့ ပယ်ထုတ်ပစ်ခဲ့ တာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် -

မွေ့ ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတော့ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီ ဒဏ်ရာကြောင့် မွေ့ရင်ထဲမှာ အမုန်းတွေ ထုထည်ကြီးမားခဲ့သေးတာပေါ့။ အဲဒီ အမုန်းထုထည်ကြီး ပျက်ပြယ်သွားတာ သားသားကို ကိုယ်ဝန်ရှိမှပဲ ဆိုပါတော့။

အခု မွေ့ ဘာပြောရမလဲ။

ကိုယ်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စေတနာနဲ့ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို အိမ်ကအရောင်ဆိုးပြီး နားလည်မှုလွဲသွားရင် မကောင်းဘူးလေ။

ငြိမ်းချမ်းရာအရပ်မှာ နားခိုနိုင်ဖို့ မေတ္တာသည်သာ အကောင်းဆုံးလက်နက်ပါပဲ။

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ အိမ်ရယ်။ ကလေးနဲ့ မျက်နှာကိုငဲ့ပါ။ မမမွေ့ကတော့ ကလေးကို စိတ်ဒဏ်ရာမရစေချင်ဘူး အိမ်”

မွေ့စကားကြောင့် အိမ် သားလေးမျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်ကာ-

“သားလေးမျက်နှာကို ငဲ့လို့ အိမ် ဒီအချိန်ထိ သည်းခံခဲ့တာပေါ့ မမမွေ့ရယ်။ ဒီကလေးကို လိုချင်ခဲ့တာလည်း သူပဲ။ အိမ်က ကလေးမလိုချင်သေးဘူး ပြောလို့ အဲဒီတုန်းက အကြီးအကျယ် ရန်

ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်လေ။ အခုကျ အိမ်က လင်နဲ့သားကို ဂရုမစိုက်လို့တဲ့”

“ဟင်း”

မွေ့ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်သာ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဖင်လယ်ကို အလျားလိုက်ကူးသလိုပဲတဲ့။ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ကူးဆတ်ခဲ့ကြပြီး အစရှိပြီး အဆုံးဘယ်မှာမှန်း မသိ။

“အိမ် ဆင်းရဲမှာကြောက်တယ် မမမွေ့။ ဒါကြောင့် ရှာနိုင်တုန်း ငွေရှာရတာ။ သူတို့အတွက် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ အလုပ်ကိုပဲ ဦးစားပေးရမယ်လေ”

“အဲဒါကို နားလည်အောင် သာယာညည်းပြောင်းပြောပြလေအိမ်ရဲ့။ ယောက်ျားတွေက ချိုချိုသာသာနဲ့ပြောရင် ရိုက်ဖို့ယူလာတဲ့ တုတ်တောင် ရေမှုတ်ရိုးအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်တတ်တာလေ။ ပြီးတော့ အိမ်ဘက်က သူ့အတွက်၊ ကလေးအတွက် အချိန်နည်းနည်းပေးလိုက်ပါ။ လူအတော်များများက နွေးထွေးတဲ့မိသားစုဘဝကို လိုချင်ကြတာပဲ။ မျှော်လင့်တောင့်တကြတယ် အိမ်”

မမမွေ့ကို ပြောပြရင် ဒီလိုပဲ တရားဟောနားချမယ်ဆိုတာ အိမ်သိပြီးသားပါလေ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ဖွင့်စရာ လူရှာကြည့်တော့ မမမွေ့တို့ မြင်မိလို့ လာခဲ့တာလေ။ အိမ်မှာ အစ်မတွေရှိပေမယ့် တိုင်ပင်လို့မရ

ရင်ဖွင့်လို့မရပေ။

ထစ်ခနဲဆို သူတို့က ဆူမယ်၊ ကိုယ့်ထက်ဒေါသပိုထွက်ကြမယ်ဆိုတော့ မွေ့ ပိုပြီးစိတ်ဆင်းရဲရမှာ မဟုတ်လား။ မမမွေ့က အိမ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ဖူးသည်လေ။ မမမွေ့က အိမ်လက်အောက်ကအလုပ်သမားတစ်ယောက်ပါပဲ။

စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်လို့ -

အိမ်က အစ်မရင်းလိုခင်ခဲတာလေ။ မမမွေ့ရဲ့သည်းခံမှုအပေါ် အိမ် အခွင့်ကောင်းယူသလို အနိုင်ယူခဲ့တာတွေလည်း ရှိခဲ့တာပဲ။

“မမမွေ့စကားကိုနားထောင်ပါ အိမ်။ အိမ်တို့ ကွဲကြ ကွာကြ ဖြစ်ရင် မဆိုင်တဲ့ကလေးက စိတ်ဒဏ်ရာ ရမှာလေ”

“မေကြီး”

“ဟင်”

“မေကြီး သားပြန်လာပြီ”

သားအဖတွေ ကားလျှောက်စီးပြီး အပြင်ကပြန်လာတဲ့ ကောင်းကင်ထက်လူလေးက မိခင်ဆီသို့ပြေးလာပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်သည်လေ။ နောက်မှလိုက်လာတဲ့ ဇေကျွာက -

“မိန်းမရေ၊ မင်းရဲ့သားကတော့ အရွယ်ရောက်လာရင်

မလွယ်ဘူးပဲ။ မောင်တို့လင်မယား စောစောစီးစီး ချွေးမရမလား မပြောတတ်တော့ဘူးကွာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်။ သားက ဘာလုပ်လို့လဲ မောင်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ သားသားရုပ်ရှင်ထွဲကမင်းသားတွေလို မျက်မှန်တပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး မျက်မှန်ဝယ်ပေးပါ ပူဆာလို့ ဝယ်ပေးလာရတယ်လေ”

မွေ့ ရင်ခွင်ထဲက သားရဲ့မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ပြီး -

“ဟုတ်လား သား၊ ဘယ်မှာလဲ မေကြီးဝယ်ပေးတဲ့ မျက်မှန်တ”

“ဒီမှာလေ မေကြီး။ ဒီမှာကြည့် သားသားတပ်ပြမယ်”

ကောင်းကင်လေးက လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မျက်မှန်ကိုတပ်ကာ လက်ပိုက်ပြီး မတ်မတ်ရပ်ပြတော့ အိမ်ပါ သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်မိတော့သည်ပေါ့။ မင်းရောင်စဉ်ကလည်း အားကျမျက်ဝန်းနှင့် ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းသားလေးက ပြုံးလို့ပါပဲ။

“ကိုတတ်လေး စတိုင်လ်လုပ်တတ်ပါ။ သူ့အဖေကိုတူတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟာ ဟေ့ ကိုယ့်သားကို စချင်ရိရိစနေနဲ့၊ ပိန္နဲပင် ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ မိန်းမရဲ့”

အားလုံး ရယ်မိလိုက်ကြသည်သာ။ မွေ့တို့မိသားစုကို ကြည့်ပြီး အိမ်စိတ်ညစ်တာတွေ ပြောပျောက်သွားသလိုပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားသည်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကြာရှည်မခံလိုက်ပါဘူး။ ကိုယ့်မိသားစုအကြောင်း တွေးလိုက်မိတော့ -

မွန်းကျပ်မှုတို့နှင့်အတူ -

စိတ်တိုင်းမကျမှုတွေက ဒေါသကို တူးဆွနေသလိုပါပဲ။ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ပြီးရင်းပဲ -

“သားသားက အရမ်းတတ်တာပဲနော် မမမွေ့။ ချစ်ဖို့လည်းကောင်းပါ။ အိမ်သားကျတော့ စကားတောင် များများမပြောဘူး”

“အဲဒါ သူ့ရဲ့စိတ်ကြည်လင်ခြင်း မကြည်လင်ခြင်းအပေါ်မှာ မူတည်တယ် အိမ်၊ မိဘတွေက သားသမီးရဲ့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြပဲလေ။ ဦးနှောက်ဉာဏ်ရည် ဖွံ့ဖြိုးမှုက ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ စရိုက်တွေနဲ့ ဆိုင်မယ်လို့ မမမွေ့ထင်တယ်။ အတပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမမွေ့”

“မမမွေ့ပြောသလို မိသားစုအတွက် အချိန်ပေးကြည့်လိုက်ပါ”

အိမ်။ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုခု ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ မမမွေ့ ယုံကြည်တယ်တယ်”

အိမ်က ခေါင်းလည်းမညိတ် ခေါင်းလည်းမခါပေ။ မာနချေချင်တာလား။

“သား အန်တီဆီ လာပါဦးကွဲ့”

မွေ့က မင်းရောင်စဉ်ရဲ့လက်ကလေးကို ဆွဲခေါ်လေတော့-

“သွားလိုက်လေ သား”

မိခင်က ချိုင်းကနေမြှောက်ပြီး ထိုင်မှ မင်းရောင်စဉ် မတ်တပ်ရပ်ကာ မွေ့ဆီသို့ သွားသည်လေ။

“သားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ သား”

ကလေးက မဖြေပေ။

“ဖြေလေ သားရဲ့၊ သားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မင်းရောင်စဉ်ပါ”

“ဟယ် နာမည်လေးက ချစ်စရာလေးပဲ။ ဒါ သားရဲ့ညီလေးလေ။ နာမည်က ကောင်းကင်တဲ့။ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းရောင်စဉ်အသံက ခပ်တိုးတိုးရယ်ပါ။ တကယ်တော့

မွေ့ မင်းရောင်စဉ်နာမည်ကို မသိ၍မေးခြင်း မဟုတ်ပေ။ သိနေပေမယ့် ကလေးကိုယ်တိုင်က ဖြေစေချင်လို့ မေးလိုက်ခြင်းပါ။

“သား”

“ဗျာ”

“ဒါ သားရဲ့ကိုကိုနော် မှတ်ထား သိလား။ ကိုကိုကိုခေါ်သွား ပြီး အတူတူကစားပါလား သား။ သားရဲ့ ကိုကိုနော်”

“ဟုတ်ကဲ့မေကြီး။ လာ ကိုကို သွားကစားရအောင်”

ကောင်းကင်က လက်ကမ်းပြီးခေါ်ပေမယ့် မင်းရောင်စဉ်က ဖောက်ကပ်လုပ်ကာ မိခင်မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လေလျှင် အိမ် ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်ပြီး -

“လိုက်သွားလေ သား”

“ဟုတ်”

ကောင်းကင်နှင့် မင်းရောင်စဉ် လက်ချင်းချိတ်ပြီး ထွက်သွား တာကို လိုက်ငေးနေကြတော့ အားလုံးရဲ့အသံတွေက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လို့ပါ။ အတန်ကြာမှ ဇေယျာကစပြီး -

“မွေ့”

“ရှင် မောင်”

“သန်ဘက်ခါ မောင့်သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ရှိတယ်။ အဲဒါ မွေ့ပါ လိုက်ခဲ့ရမှာနော်။ မနက်ဖြန်ကျ မွေ့အတွက် လိုအပ်တာနဲ့ လက်ဆောင် ပစ္စည်းသွားဝယ်ထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမောင်။ မောင့်အတွက်ရော ဘာဝယ်လာရဦးမလဲ မောင်”

“မွေ့ရယ် မောင်က မွေ့ဝယ်ပေးတာနဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တဲ့ ကောင်ပဲဟာ။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ဖင်ကို ဖောက်ပြီး ဝတ်ခိုင်လည်း ဝတ် မှာပဲ”

“ခစ် ခစ်”

“မောင်ကလေး မဟုတ်တာပြောတော့မယ် တကယ်ပဲ။ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ဘယ်သူက အဲဒီလိုဝတ်ခိုင်းမှာလဲလို့”

“သိပါဗျာ။ ကိုယ့်မိန်းမ ဂရုစိုက်တတ်တာကိုသိလို့ မောင်က တော့ပါ”

မွေ့ မောင့်ကို မျက်စောင်းလေးဝင့်လိုက်မိသည်ပေါ့။ အိမ် ကတော့ ရယ်ပဲရယ်နေမိတော့သည်လေ။ သူများတွေများ မနာလိုစရာ ကောင်းအောင် ချစ်တတ်လိုက်ကြတာ။ ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့များ ကွာပါ။

“အိမ်”

“ရှင်”

“အေးအေးဆေးဆေး ထမင်းစားပြီးမှပြန်နော်။ မမမွေ့တို့လည်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော။ ကလေးတွေလည်း ကစားရင်း ရင်းနှီးသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမမွေ့”

“ညှော်သည်က အတော်ငြင်းရှာတာပဲ”

“ဟာ အစ်ကိုဇောကလည်း”

“ရှက်မနေပါနဲ့၊ မိသားစုတွေပဲဟာ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ချမ်းသာသလိုသာနေပါ။ မွေ့ မောင်ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ရေချိုးမယ်ဆိုရင် မျက်နှာသုတ်ပဝါအသစ်လဲဖို့ အိမ်ခန်းထဲက ဗီဂျီပုလေးပေါ်မှာ တင်ထားတယ်မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျား”

သူများလင်မယား ဆက်ဆံရေးကိုကြည့်ပြီး အိမ် အားတော့ ကျမိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မမမွေ့လို ပညာလည်းမတတ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်းမရှိဘဲ ပညာတတ် ဥစ္စာပေါ့ယောက်ျားကို ရထားလို့ အလျှော့ပေး အောက်ကျခံတာမျိုးမှ မလုပ်နိုင်ပဲလေ။

အခန်း (၅)

အိမ် ဆိုတာကိုဖို့ပြီး မျက်လုံးကိုနှိတ်ထားမိစဉ် ခြေသံကြားလို့ ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မင်းသိက္ခာပါ။ မျက်လုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာတည်းက သောက်လာတယ်ဆိုတာကိုသိသည်လေ။ မသောက်တဲ့နေ့ ဘယ်နေ့များရှိလို့လဲ။

ကိုဇောကော့များ ဆီနဲ့ရေလိုက္ခာပါ။ မမမွေ့က ယောက်ျားရတံကောင်းတာ။ တကယ်ဆိုရင် အိမ်က ကံဆိုးခြင်းကို မမမွေ့ဆီက ထုယူလိုက်မိတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ အဟွန်း ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့လေ။ ကံကိုယှဉ်လို့ မရဘူးဆိုတာ အိမ်ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

“အိမ်”

“ပြော”

“မေသူရွာပြန်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ကပြန်သွားတာ။ ရွာမှာ တစ်ပတ် လောက်တော့ နေပါရစေတဲ့”

“သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လောက်ကြာကြာပဲ နေနေ ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကိုယ် ဗိုက်ဆာနေလို့ ထမင်းစားမယ်”

“ဟင်... အိမ်မှာ မေသူမရှိမှန်းသိသားနဲ့ အပြင်က မစား ခဲ့ဘူးလား။ ကျွန်မတောင် အပြင်ကစားလာတာပဲလေ”

“မစားခဲ့ဘူး။ အိမ်မှာ မေသူမရှိပေမယ့် မင်းရှိတယ်လေကွာ၊ တကယ်က မင်းတာဝန်ပဲခွာ”

“အဲဒါတော့ ရှင် ကျွန်မကို သက်သက်ကန့်လန့်တိုက်တာပဲ၊ အစကတည်းက အိမ်မှုကိစ္စကို မလုပ်နိုင်လို့ အိမ်ဖော်ငှားထားတာ၊ မေသူမရှိတဲ့အချိန်မှာ အပြင်ကစားလာပါလား။ ကျွန်မကလည်း အားအားလျားလျား လျှောက်သွားနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီအလုပ်တွေ လုပ်ပါလို့ မင်းကို ငါ ခိုင်းခဲ့လို့လား။ မင်းသာ အတ္တမကြီးခဲ့ရင် လောဘသတ်နိုင်ခဲ့ရင် ငါ့လုပ်စာနဲ့

လောက်ငှအောင် ထိုင်စားလို့ရတယ်”

“ဘယ်လို”

အိမ် ဆိုဖာကို မှီထားရာမှ မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး -

“လောက်ငှအောင် ထိုင်စားလို့ရတယ် ဟုတ်လား ကိုမင်း သိကွာ။ အနာဂတ်ဆိုတာကို ရှင် ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား။ ငွေရှာ တယ်ဆိုတာ ရှာနိုင်တုန်းအချိန် ရှာရတယ်ရှင်။ ကိုယ့်မှာ သားသမီး မရှိရင်ထားတော့။ ဖအေတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး သားရဲ့ရှေ့ရေး အတွက် ရှင် ဘာတွေစဉ်းစားထားလဲ။ ဘာတွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား လဲ ပြောပါဦး”

“မင်းရဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုကရော သားကို စိတ်ချမ်းသာ စေမယ်လို့ မင်းထင်လား။ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့မိသားစုဘဝဆိုတာကို ခံစားခွင့်မရဘဲနဲ့ ဒီကလေးရဲ့ အနာဂတ်က လှပနိုင်မလား။ မင်းပေးချင် တာက ချမ်းသာခြင်းအစစ်မှ မဟုတ်တာ”

တစ်ခုခု ပြန်ပြောမလို့လုပ်ပြီးမှ အိမ် မပြောဖြစ်ဘဲ ခပ်တွေ တွေ ဖြစ်သွားရသည်လေ။ မမမွေ့ပြောတဲ့စကားတွေကို ပြန်ကြား ယောင်မိလိုက်တာပါ။

“အဲဒါကို နားလည်အောင် သာယာညင်းပျောင်းပြောပြလေ

အိမ်ရဲ့။ ယောက်ျားတွေက ချိုချိုသာသာနဲ့ပြောရင် ရိုက်ဖို့ယူလာတဲ့ တုတ်တောင် ရေမှတ်ရိုးအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်တတ်တာလေ။ ပြီးတော့ အိမ်တက်က သူ့အတွက် ကလေးအတွက် အချိန်နည်းနည်းပေးလိုက်ပါ။ လူ့အတော်များများက နွေးထွေးတဲ့မိသားစုဘဝကို လိုချင်ကြတယ်။ မျှော်လင့်တောင့်တကြတယ် အိမ်ရဲ့”

အိမ် သက်ပြင်းချပြီး စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမလိုက်ရသည်ပေါ့လေ။ နောက်ထပ်တစ်ခုတွေ့မိတာက ကိုမင်းသိက္ခာနဲ့ မလွန်းသိမ်မွေ့တို့သာ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာပေါ့။

မမမွေ့ရဲ့အထိန်းအကွပ်ကောင်းမှုကြောင့် မင်းသိက္ခာကပဲ ဇောကမ္ဘာလို လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေမလား။

ဒါမှမဟုတ် -

မင်းသိက္ခာရဲ့ သြဇာအာဏာအောက်မှာပဲ မမမွေ့ တစ်ယောက် သိမ်ငယ်စွာနေရမလား။ အိမ်လို အရက်သမားမယားအဖြစ်နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေရမလား။

“အိမ်”

“-----”

“အခု ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဗိုက်ဆာနေတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ လိုလိုမယ်မယ်ဆိုပြီး အပြင်က ဝယ်လာလို့။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထမင်းရော ဟင်းရောရှိတယ် သွားစား”

“မင်း ပြင်မကျွေးဘူးလား”

“ရှင့်မှာ လက်တွေ ခြေတွေပါတယ်လေ။ ကိုယ့်ဘာသာ ပြင်စားပါလား”

“တစ်ခါတလေ မင်းကိုယ်တိုင် ထမင်းပိုင်းပြင်ကျွေးချင်စိတ် တလေးများ ရှိမလားလို့ ပြောကြည့်တာပါ။ မလုပ်ပေးချင်လည်း ရတယ်။ ကိုယ့်ဝမ်းတော့ ကိုယ် အငတ်မခံနိုင်ဘူး”

ကြည့်စမ်း ပြောသွားပုံက။ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ကျောပြင်ကို ပြေးထုချင်စရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ -

“ကို”

“ဟင်”

မင်းသိက္ခာက လှည့်ကြည့်လေလျှင် -

“ဒီတစ်ခါတော့ အိမ်ပြင်ပေးမယ်”

“ဒီတစ်ခါပဲလား”

“ရတဲ့အခွင့်အရေးနဲ့ ရောင့်ရဲစမ်းပါ ကိုရယ်။ သိပ်လောဘ မကြီးနဲ့ သိလား”

“ဒီတစ်ခါအတွက် ကျေးဇူးပါဗျာ။ နောက်နေ့ကျ အပြင်ကပဲ စားလာခဲ့ပါ့မယ်”

လေသံတွေက မုန်တိုင်းစဲသွားတဲ့အခြေအနေပေါ့လေ။ မင်း သိက္ခာ ရင်ထဲမှာ ပိတ်ဖြစ်မိသလိုတော့ အရှိသား။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါပဲလို့ အိမ်နဲ့က စကားခံထားတာမို့ ပိတ်က မဝံ့မရဲ ပြုံးရရှာတဲ့ အပျိုမလေး တစ်ယောက်လိုပါ။

“ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရပါတယ်၊ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးမှ ဝင်စားလိုက်”

ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လက်ကလည်း ချိုင့်အဆင့်တွေကို ဖြုတ်ပြီး ထမင်းစိုင်းပြင်ပေးနေတဲ့ အိမ်ရှေ့လှုပ်ရှားမှုတွေကိုလိုက်ကြည့် ပြီး မင်းသိက္ခာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သတိရမိသွားသည်ပေါ့လေ။

“ချစ်၊ ကိုကို ချစ်ခဲ့တာ ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့မှ မဟုတ်ဘူး နော်ကို။ ကိုဆီက နွေးထွေးမှုတစ်ခုကလွဲရင် ချစ် အခြားဘာကိုမှ မမက်မောပါဘူး ကိုရယ်”

ဪ မွေ့ရယ် ... တကယ်တော့ ကို မွေ့ကို မချစ်လို့ တော့ခိုင်းထားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မဖြစ်နိုင်လို့ ဦးနှောက်ကို ဦးစားပေးလိုက်ရတာပါ။

“ကိုဇေတို့လာပြီ၊ လာကွာ သူငယ်ချင်း။ ဟိုဘက်ပိုင်းမှာ သွားထိုင်ရအောင်”

စိုးသူခေါ်ရာသို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လိုက်လာခဲ့ကြသည် ချေလေ။ စိုးသူထိုင်ခိုင်းတဲ့ပိုင်မှာက ခုံလွတ်က နှစ်လုံးပဲရှိတော့တာပါ။ ထင်မယားနှစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး မွေ့ဘာရယ်မဟုတ် ကိုယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က လူကို ကြည့်လိုက်မိတော့ -

“ဟင်”

မွေ့နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားလေတော့ မင်သိက္ခာ အကြည့် ခွဲလိုက်ရတော့သည်ပေါ့။ စမြင်ကတည်းက ကြည့်နေမိတာလေ။ မွေ့ကလည်း ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲပြီး သူ့ယောက်ျားမျက်နှာကို ကြည့် လေသည်။ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားလေသလား မသိပါဘူး။

ဇေကမ္ဘာကတော့ အပြုံးမပျက်ပါဘူး။

တစ်ချိန်က ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ အခု မသက်ဆိုင်ကြတော့ဘူး ဆိုပြီးတော့ မွေ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှု၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ စောင့်ထိန်းမှု ကို ယုံကြည်လို့ပဲပေါ့။

“မင်သိက္ခာ”

“ဟင်”

အခန်း (၆)

ဇေကမ္ဘာ။

ချစ်ဇနီးရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး တက်ကြွသောခြေလှမ်းတို့နှင့် သူငယ်ချင်းရဲ့မွှေးနေ့ပွဲကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။ မွေ့က သူများတွေလို ရဲရဲတောက်စူးရှပြီး လှတာမဟုတ်ဘဲ ယဉ်စစလေးနှင့် မြင်ရသူရင်ကို အေးချမ်းစေသည်လေ။

စံပယ်ပန်းတွေကို ခွေပန်တာ မဟုတ်ဘဲ ဆံနွယ်ရှည်တွေနဲ့ အတူ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ အရှည်လိုက်ချထားပုံက နန်းဆန်သည်လို့ ဆိုရပေလိမ့်မည်လေ။ မွေ့က သိပ်လှတဲ့မိန်းမစာရင်း မဝင်ပါဘူး။ ယဉ်တာသက်သက်နဲ့ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ထားက ဇေကမ္ဘာနှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်စိုးမိုးခဲ့သည်ပေါ့။

စိုးသူက ခေါ်လေသဖြင့် မင်းသိက္ခာ ထူးလိုက်လေလျှင်-

“သူများတွေကို အားမကျဘူးလားကွ။ သူများတွေများ ဘယ်ပွဲတက်တက် စုံတွဲ။ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီပါ။ မင်းကတော့ မင်းမိန်းမကိုခေါ်ခဲ့ပါဆို ခေါ်မလာဘူး”

“တစ်ယောက်တည်းလာတော့ မင်းက လက်မခံချင်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခြမ်းတည်းလာလည်း လက်ခံပါတယ်ကွ။ ငါက လူစုံတက်စုံ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဖြစ်အောင်ပြောတာပါ”

“မင်းမသိဘူး စိုးသူ။ ငါ့မိန်းမကိုခေါ်လာရင် ပျော်ရမယ် မထင်နဲ့။ ပါးစပ်က ပွစ် ပွစ်နဲ့၊ ဟိုဟာလုပ်မကြိုက်၊ ဒီဟာလုပ်မကြိုက်နဲ့ မင်းတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ခေါ်မလာတာ။ ဒီပွဲမှ မဟုတ်ဘူး ဘယ်ပွဲမှမခေါ်တာ”

“မင်းကလည်း”

“အဆိုးဆုံးက သောက်တာစာတာ မကြိုက်တာပဲ”

“သူ မကြိုက်လည်း မင်းက မသောက်ရ မနေနိုင်ဘဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့်ကို နားပူလို့မခေါ်တာ”

သူများတွေရှေ့မှာ ကိုယ့်မိန်းမ မကောင်းကြောင်းပြောမိသွားပြီး မပြောချင်ပေမယ့် မျိုသိပ်ခဲ့ရတဲ့ ခံစားမှုတွေ ပေါက်ကွဲမိတယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ မပြောမိအောင် ထိန်းခဲ့သားပဲ။ မပြောသင့်မှန်းလည်း သိတယ်လေ။

ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ပြောမိသွားမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။

“မင်းသိက္ခာ”

ခေါ်လိုက်သူက ဇေတုမ္ဘာပါ။ မင်းသိက္ခာ မျက်လွှာပင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်လေ။ ပြောလေဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။

“မင်းသောက်တာလျှော့ပါ သူငယ်ချင်းရာ။ အခြားအရာတွေ ငါ မပြောတော့ပါဘူး။ မင်းကို ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာ ငါစိုးရိမ်တယ်”

မင်းသိက္ခာ ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ အရင်တုန်းက တော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်တွေပေါ့။ နောက်ပိုင်း နှလုံးသားရေး ပြဿနာကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်သွားခဲ့ကြသေးသည်လေ။ ဟိုတုန်းကတော့ မင်းသိက္ခာက ကံကောင်းသူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ခေါင်းမောနိုင်ခဲ့သည်ပေါ့။

ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော၊ ပညာတတ်မိန်းမကို လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့သူ

အဖြစ်နဲ့လေ။ အခုတော့ မင်သိက္ခာ ကံဆိုးနေတာ ဘယ်သူက သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“မြန်မြန်သေတော့လည်း အေးတာပေါ့ကွာ”

“မင်းကလည်း မပြောကောင်း မဆိုကောင်းကွာ”

“မင်းက သေခြင်းတရားကို ရင်မဆိုင်ရဲပေမယ့် ငါက သေခြင်းတရားသာ ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက်လို့ထင်တယ်”

“ဟ မင်းက သေချင်နေတာလား မင်သိက္ခာ”

စိုးသူက မေးလေလျှင် -

“တော်ပြီကွာ မပြောနဲ့တော့။ ဒီနေ့ မင်းမွေးနေ့မှာ ပျော်မယ်ကွာ။ မင်းတို့က ဘာတွေလာမေးနေမှန်း မသိဘူး”

“အေးပါကွာ။ ပြီးတော့ အပိကဲကြတာပေါ့။ ကိုဇေ မင်းရော ဖြစ်တယ်မို့လား”

“ဖြစ်ပါတယ် အေးဆေးပဲ”

စိုးသူက မွေ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလဲဆိုသောသဘော နှင့် မေးဆတ်ပြလေလျှင် မွေ့ အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်လေ။

“ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ကိုယ့်ယောက်ျား အရက်သောက်တာကို ကြိုက်တော့မကြိုက်ကြဘူးပေါ့ ကိုစိုးသူ။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျား

အများစုက ကင်းမှမကင်းကြပဲလေ။ မွေ့ မောင့်ကိုနားလည်ပေးထားမိတယ်။ ကြိုကြိုက်လို့ သောက်တာကိုခွင့်ပြုပါတယ် ကိုစိုးသူ။ ဘီယာအရက်ကို မသောက်ရမနေနိုင် လူက ရှာဖွေပြီးသောက်နေတာမျိုး ဆိုရင်တော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးပေါ့ရှင်”

“ခင်ဗျားတို့လင်မယားကိုတော့ အားကျွတ်တယ်ဗျာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုပေးကြတော့ အိမ်ထောင်ရေးက သာယာချမ်းမြေ့တာပေါ့”

“လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုကတည်းက ကျွန်မ မောင့်ကို ကတိပေးထားပြီးသားပါ ကိုစိုးသူ။ ကျွန်မက ကတိကို လွယ်လွယ်မပေးတတ်ပါဘူး။ ပေးမိတဲ့ကတိကိုလည်း တည်အောင် တာဝန်ယူရဲတယ်လေ”

“ဘာကတိလဲဗျ။ စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

“ကျွန်မကိုလက်ထပ်လိုက်ရလို့ မောင် ဘယ်တော့မှ နောင်တမရစေရဘူးဆိုတဲ့ ကတိပါ”

စိုးသူက ဇနီးကလေးကို လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး -

“မင်း အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းတယ် ကိုဇေရာ”

ဇနီးကလေး အောင်နိုင်သူအပြုံးမျိုးနဲ့ လက်မထောင်လိုက်မိ

သည်။ ဒါ ရိုးရိုးသားသား သမားရိုးကျလုပ်တာလေ။ မင်းသိက္ခာ
မခံချင်အောင် ပြောတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိက္ခာလည်း သိမှာ
လေ။ ကံတရားက ဉာဏ်များပြီး လှည့်စားလို့မရတဲ့အရာပါ။

မင်းသိက္ခာရင်ထဲမှာတော့ -

နောင်တတွေ တသသနှင့် အတိတ်ကအကြောင်းကို သတိ
မိတိုင်း နာကျင်ရသည့်အဖြစ်ပါ။ ကံဇာတ်ဆရာ ကြီးဆွဲရာကဲ့သို့တာလို
သတ်မှတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်မတင်တော့ပါဘူးလေ။

“ငါ့ကုသိုလ်ကံက အဲဒီလိုဆို”

“ကဲပါ တို့ဝိုင်းလေး စလိုက်ကြရအောင်”

“Ok”

ဇေယျာ ထရပ်လိုက်ပြီး -

“မွေ့ မောင်လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်”

မောင်ထွက်သွားမှ ရှုပ်အင်္ကျီကော်လာစအတွင်းဘက်သို့
ခေါက်ဝင်နေတာ လုပ်ပေးဖို့ မွေ့သတိရမိသွားလေသည်။ စောစောက
တည်းက ပြောမလို့ဟာ။ ကိုစိုးသူကို စကားပြန်ပြောရင်း မေ့သွားတာ
လေ။

“မောင် ခဏနေဦး”

မွေ့လိုက်သွားပြီး ဇေယျာအင်္ကျီကော်လာစကို ပြန်လုပ်ပေး
လေတာ့ မင်းသိက္ခာ နောက်ထပ်လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့အောင် ကြိုးစား
ရင်း ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကိုယ့်ကိုများ ရွဲ့နေသလားလို့ထင်လိုက်
မဟုတ်ပါဘူးလေလို့ စိတ်ကဖြေလိုက်နှင့် မွန်းကြွပ်ကာ အသက်ရှူရ
တာပင် မဝသလိုလိုပါ။

မောင်တဲ့လား မွေ့ရယ်။

ကို မွေ့ကိုမထားခဲ့ပါနဲ့နော်။ မွေ့ကို ကြင်နာကရုစိုက်မှုလေးပဲ
ပေးပါ။ ကို ချစ်ကို လက်ထပ်ရင် နောင်တမရစေရဘူးလို့ ချစ်
ကတိပေးပါတယ်တဲ့။ သူ့ခမျာ တောင်းပန်ခဲ့တာ အခါခါပဲလေ။
ဒီကတိ ကိုယ့်ကိုအရင်ပေးခဲ့တာပေးမယ့် ကိုယ်က မထိုက်တန်လို့
လွှတ်ချလိုက်တဲ့ကောင်။

“ကို”

“ဟင်”

“ချစ်လေ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ဘုရားဝတ်တက်ပြီးတာနဲ့
မိဘ ဘိုးဘွား ဆရာသမားတွေကို ကန်တော့တယ်။ ပြီးမှ ကိုကို
မှန်းကန်တော့ပြီး အိပ်တာ သိလား”

“ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်တာလဲ ချစ်ရဲ့”

“လင်ကိုဘုရား၊ သားကိုသခင်ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်လေ ကိုရဲ့။ ကိုက ချစ်ရဲ့ချစ်သူဆိုတော့ ဘုရားလိုရော သခင်လိုရော လေးစားတဲ့အနေနဲ့ပေါ့ ကို”

ဪ ခုတော့လည်း ကိုက သခင်ပြောနဲ့ ကျွန်လို သဘောထားခြင်ဆံရတာနဲ့ပဲ ထိုက်တန်တဲ့ကောင်ပါ မွေ့ရယ်။

အခန်း (၇)

“ဟေ့ကောင်ကိုစေ . . . တို့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ မင်းက မိန်းမရက်ကောင်းဆုံးကောင်ကွ သိလား။ မင်းတို့မိသားစုဘဝကို အားကျတယ်ကွာ”

“ဒါပေါ့ကွ ဘုန်းဘုန်းတစ်ပါးဟောတဲ့ တရားထဲကလိုပေါ့။ ကံရယ် အသံရယ် ဉာဏ်ရယ်က ယှဉ်လို့မရဘူးတဲ့။ အဟဲ ကိုယ့် ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ဗျာ ဟင့်”

သိန်းထိုက်ဆိုတဲ့ကောင်က ကျွန်တော်ကတော့ဗျာဆိုပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီးနောက် -

“ကလေးက ခြောက်ယောက်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခုနစ်ယောက်

မိန်းမနဲ့ဆို ပေါင်းရစ်ယောက်ပါ xxx ကလေးကငို xxx တေးကဆို xxx လူပျိုလိုမနေမိလို့ xxx မိန်းမယူမိတာ မှား xxx မှားမိပေါ့လေ ဝက်အဲ xxx ဟဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

သိန်းထိုက်က သီချင်းဆိုပြီး ငိုဟန်လုပ်ပြလေသဖြင့် ဝိုင်းရယ် ကြလေတော့သည်။ သူများတွေ ရယ်နေပေမယ့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြီး စကားများများ ဝင်မပြောဖြစ်သူက မင်သိက္ခာပါ။ ဘီယာကို မသောက်ရ မနေနိုင်သလိုဖြစ်နေတဲ့ကောင်က -

အခုကျတော့ သောက်ချင်စိတ်မရှိတာကြောင့် လူနာ ရေ သောက်သလိုပုံစံနဲ့ တစ်ခါမော့ချလိုက်မိတာကိုပဲ တော်တော်နှင့် မျှီမချ ဖြစ်ပေ။ ဒါကြောင့် ဆက်မသောက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ အမြည်းစားတော့ လည်း တို့ကနန်း ဆိတ်ခနန်းပဲလေ။

“မင်းသိက္ခာ သောက်လေကွာ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ဝိုက်ထဲရစ်နေလို့ကွာ။ ဟိုဒင်းသွားလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

သူငယ်ချင်းတွေကို ညှာပြီး မင်းသိက္ခာ ဝိုင်းထဲမှ ထွက် လိုက်တော့သည်။ သူဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ကို မှေ့ ဖျောက်ခဲ့ပြီးမှ အခု အသစ်ဖြစ်အောင် ဆေးခြယ်ပြီး လွှမ်းနေတာ

ကောင်းဘူးထင်ပါရဲ့။

မွေ့ရယ်

လို့ တမ်းတမ်းတတ ခေါ်မိပြီး ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာမိသလို သဲ။ တစ်ချိန်က ကိုယ်အထင်သေးခဲ့တဲ့ မိန်းမက အခု သိပ်တော်တဲ့ မိန်းမဖြစ်နေလို့ နှမြောမိတာလား။

မွေ့ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ။

“အဟွန်း၊ အသည်းကွဲလို့ဆိုပြီး တမှိုင့်မှိုင့် တတွေတွေဖြစ် နေမယ့် မိန်းမထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူး ကိုမင်းသိက္ခာ။ ကျွန်မက ဘယ်အရာမဆို လွယ်လွယ်နဲ့ အရှုံးမပေးတတ်သူမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် အသည်းကွဲပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ လှအောင် ပြင်မယ်။ ဒီနေ့ လွန်းသိမ်မွေ့က မနက်ဖြန် လွန်းသိမ်မွေ့နဲ့မတူအောင် ကျွန်မ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုတော်လာအောင် ကြိုးစားပြမယ် ကိုမင်း သိက္ခာ။ ရှင် စောင့်ကြည့်ပေါ့”

အဲဒီလိုပြောခဲ့တဲ့မွေ့က အခု တကယ်ပဲ သိပ်တော်သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ။ မိဖုရားဖြစ်မယ့်မိန်းမမို့လို့ ဖြိုးစား တတော်ရာထူးနဲ့ လွဲခဲ့တယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။ မင်းဘဝလေး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေတာ မြင်ရတော့ -

ကို ဝမ်းသာပါတယ် မွေ့ရယ်။

မင်းသိက္ခာ အိမ်ပြန်တော့မယ်ဟု ထွက်လာခဲ့လေလျှင်-

“မင်းသိက္ခာ ပြန်တော့မလို့လားကွ”

“အေး ပြန်တော့မယ်သူငယ်ချင်း။ ငါ ဒီနေ့ သိပ်နေမကောင်း
လို့ကွာ၊ ဆီးယူ”

“Ok Ok ဆီးယူ သူငယ်ချင်း”

မင်းသိက္ခာ အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်လာခဲ့သည်လေ။ အိမ်ရောက်
တာနှင့် အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်နေပေမယ့် အိပ်လို့မပျော်ပေ။ သက်
ပြင်းချလိုက် ဟိုဘက်စောင်းလိုက် ဒီဘက်စောင်းလိုက်ပါပဲ။ အတိတ်က
အကြောင်းတွေကသာ စိတ်ထဲမှာ တစ်လည်လည်နှင့်လေ။ ဒီနေ့မှာ
ဘာကြောင့်များ မွေ့အကြောင်းပဲ တွေးနေမိပါလိမ့်။

အခုမှ နှမြောနေမိတာလား။

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့သူကိုပဲ မနာလိုဖြစ်နေမိတာလားတော့ မပြော
တတ်တော့ပေ။

အခန်း (၈)

နာမည်က လွန်းသိမ်မွေ့တဲ့။ ကိုယ်ဖွင့်ထားတဲ့ဝပ်ရှော့ရှေ့က
နေ ဖြတ်ဖြတ်သွားပြီး ရှေ့ဘက်လမ်းကြားလေးထဲ ဝင်သွားတာကို
နေ့တိုင်းမြင်နေရသည်လေ။ အစကတော့ မြင်နေရသည့်တိုင် အလေး
မထားမိပါဘူး။ နောက်တော့ ကိုယ့်ဝပ်ရှော့ရှေ့က အလုပ်သမားတွေ
မီးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်စားနေသည်က လွန်းသိမ်မွေ့အကြောင်းလေ။

“လှတာတော့ သိပ်မလှဘူးကွ။ ယဉ်တာ”

“အေး ဟုတ်တယ်။ နာမည်နဲ့လူပုံကလိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မာန
ကြီးတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုမာနကြီးတာလဲ”

“သူက ဘဝင်မြင့်ပြီး မာနကြီးတာမျိုးမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘဝ

သိက္ခာ ကိုယ်ကျင့်တရား။ အဲဒါမျိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မာနကြီးတာတဲ့ ကွ”

“မင်းပြောတာကို ငါ နားမရှင်းဘူး”

“ဪ ကွာ၊ သူများကို အားမကိုးတာ။ သူများဆီက အလကားမယူတာ။ အရှက်နဲ့သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတာကွာ။ အဲဒါကို ပြောတာ”

“ဪ”

မင်းသိက္ခာ ဝပ်ရှော့မှာလိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထပ်ဝယ်ဖို့ စာရင်း ရေးနေရာမှ ကောင်လေးတွေပြောတဲ့စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး-

“နေကြစမ်းပါဦးကွ။ မင်းတို့က ဘယ်သူ့အကြောင်းကို အဲဒီ လောက် မြန်ရည်ယှက်ရေ ပြောနေကြတာလဲ”

“ဟာ ဆရာကလည်း မသိဘူးလား။ လွန်းသိမ်မွေ့ အကြောင်း ပြောနေကြတာဗျ”

“ဘယ်က လွန်းသိမ်မွေ့လဲ၊ ငါမှမသိတာ”

“ဒီဝပ်ရှော့ရှေ့က ပြတ်လျှောက်နေတာ။ နေ့တိုင်းကိုမသိတာ အံ့ပဲ၊ ဆရာရယ်။ ဟို အရပ်ပုပု အသားညိုညိုနဲ့ ကောင်မလေးလေး အကျီရင်ဖုံးတို့ ရင်စေ့တို့ အမြဲဝတ်တယ် ဆရာရယ်”

“မသိဘူးလေကွာ။ ငါက မင်းတို့လိုလိုက်ဘူးနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကောင်လေးနှစ်ယောက်က အချင်းချင်း မေးဆတ်ပြပြီးမှ ဆစ်ယောက်က မင်းသိက္ခာကို မျက်စောင်းထိုးပြီး -

“ဆရာက နှာခေါင်းမဘူးတာ လက်စွဲဘူးကိုမချချင်လို့ မဟုတ်လား။ မိန်းကလေးတွေကိုချစ်ဖို့ထက် ဆရာက ဘီယာနဲ့ ဆော့ပွဲကိုချစ်ဖို့ ဦးစားပေးတာကိုး”

“ဟာ တင်နိုင် မင်းပြောပုံက ငါကပဲ မသောက်ရမနေနိုင်တဲ့ ဆရက်သမား ကျနေတာပဲကွာ”

“လွဲလည်း နည်းနည်းပါးပါးပါ ဆရာရယ်”

“မင်းကလည်း ဆရာက ကြိုက်လို့သောက်တာ မဟုတ်ဘူး ကွာ အပျင်းပြေသောက်တာ။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေ့တုန်း ကြို ဆုန်း သောက်တာပါ”

“အေးလေ၊ ဟုတ်သားပဲ... ပြောပြလိုက်စမ်းပါ မိုးအောင်

ဆ”

မင်းသိက္ခာက အလုပ်ရှင်အလုပ်သမား မခွဲခြားဘဲ အဲဒီလို ခင်ရင်းနီးနီး ဆက်ဆံသူပါ။ တပည့်တွေပြောတာကြောင့် နောက်နေ့

တွေမှာ လွန်သိမ်မွေ့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို သူ သတိထားကြည့်မိလာ
သည်။ တွေ့ဖန် မြင်ဖန်များတော့ စိတ်မှာ ချစ်ကျွမ်းဝင်ဆိုတာမျိုးပေါ့
နေစဉ် ကောင်မလေးအလုပ်သွား အလုပ်ပြန်ကိုမြင်နေ
တော့ စိတ်ထဲက အလိုလိုရင်းနှီးလာသလိုပါ။

တစ်နေ့ -

ချာတိတ်မနောက်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် ကပ်ပါလာ
သည်လေ။ လူရည်သန့်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ယောက်ျားလေးတစ်
ယောက်နဲ့ တွဲတွေ့လိုက်ရတော့ မဆီမဆိုင် ဟိုကောင်လေးကို
ဝန်တိုဖြစ်မိတာက ကိုယ်ပါ။

“ဥက္ကာ နှင် ငါ့နောက်ကို ဆက်မလိုက်နဲ့နော်။ ဆက်လိုက်
လည်း နှင် ခြေညောင်းတာပဲအဖတ်တင်လိမ့်မယ်။ ငါ နှင့်ကို စိတ်
မဝင်စားဘူးလို့ ပြောပြီးသား”

မင်းသိက္ခာ စပ်စုချင်စိတ်နဲ့ ကောင်မလေးနောက်က
မယောင်မလည် လိုက်သွားတာလေ။ စကားသံတွေကြားရတော့
စိတ်ဝင်စားလာတာပေါ့။

“အဲဒီလိုကြီးတော့ အပြတ်မငြင်းပါနဲ့ မွေ့ရယ်။ ငါ့မှာ
အပြစ်ရှိလို့လဲဟာ။ နှင်မကြိုက်တာ ရှိရင်ပြောဟာ ငါပြုပြင်မယ်”

“ဥက္ကာ”

“ပြောပါ မွေ့”

“နှင်ပြန်တာ ကောင်းလိမ့်မယ်နော်။ ခန့်လွန်းအောင် လာ
ကြိုတာနဲ့တွေ့ရင် ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်”

“ပြဿနာတက်တော့လည်း တက်ပေါ့ဟာ။ ငါက နှင့်ကို
ချစ်နေတော့ အဖြေမရမချင်း ကြိုးစားနေဦးမှာပဲ”

ခန့်လွန်းအောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ နောက်ထပ် ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်ရဲ့နာမည် ပါလာတော့ မင်းသိက္ခာရင်ထဲ ဘယ်လို
ကြိုးဖြစ်သွားမှန်း မသိပေ။

“ပြီးတော့ နှင့်မောင်လေးမှာ ချစ်သူရှိနေတာပဲဟာ။ ငါ့ကို
ကိုယ်ချင်းစာရင် စာမှာပေါ့”

ချာတိတ်မရဲ့မောင်လေးတဲ့။ ခန့်လွန်းအောင်ဆိုတာကလေ။
တော်ပါသေးရဲ့။

“သူ ကိုယ်ချင်းစာလည်း ငါမစာနိုင်ဘူး ဥက္ကာ။ နှင့်ကို ငါ
လုံးဝမချစ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း ချစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ အေး
အေးဆေးဆေးပဲ နေပါရစေ”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မွေ့ရာ”

“ဟင်”

ကောင်လေးက ကောငမလေးလက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
လေတော့ ကောင်မလေးက ကောင်လေးလက်ကို ခါချလိုက်ကာ-

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ။ ဖယ်စမ်း”

“မွေ့ နင် ငါ့အပေါ် မရက်စက်ပါနဲ့ဟာ”

“ဥက္ကာ ... ငါ လက်မပါချင်ဘူးနော်”

“အဟမ်း အဟမ်း”

မင်းသိက္ခာ ချောင်းမဆိုးချင်ဘဲ လုပ်ချောင်းဆိုးပြီး သူ့က
သွားလိုက်တော့ ကောင်လေးက နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မွေ့”

“ဟင်”

မွေ့ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လေသည်။ ပြီးမှ-

“ဒီမှာလေ လိုက်နှောင့်ယှက်နေလို့”

“ကိုယ် ထင်တော့ထင်ပါတယ်။ လိုက်ပို့ရမလား”

ပထမတော့ မွေ့ တွေ့တွေ့လေးဖြစ်သွားပြီး နောက်မှ-

“ကျေးဇူးပါ”

“တောက်”

မွေ့နဲ့သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့စဉ်မှာပဲ နောက်က တက်ခေါက်
သံကို ကြားလိုက်ရသည်လေ။

မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ မွေ့ကမှ လက်မခံနိုင်ပဲ
တာကို။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ လျှောက်လာခဲ့ရာမှ
အရင် စကားစသက မွေ့ပါ။

“ရှင် ကျွန်မနာမည် မွေ့ဆိုတာကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ကိုယ်က သိက္ခာဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် မင်းသိက္ခာပါ မွေ့။ မွေ့က
ဒီလမ်း နေ့တိုင်းသွားနေတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မြင်နေရတာပဲဥစ္စာ။
ပြီးတော့ ကိုယ့်ဝပ်ရှော့ကကောင်လေးတွေ ပြောလို့ မင်းရဲ့နာမည်
သွန်းသိမ်မွေ့ဆိုတာကို သိတာပါ”

“ဟင် ဒါဆို ရှင်တို့ ဝပ်ရှော့ကလူတွေက မွေ့အကြောင်း
စမ်းနေကြတာလား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ စုံစမ်းတယ်ဆိုတာက မဖြစ်မနေ
သိကိုသိရမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ မွေ့အကြောင်း လိုက်မေးရတာမျိုးလေ။
အခုက မွေ့အကြောင်း မွေ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့ စပ်စုကြတာထင်ပါ
ဇာယ်”

“စုံစမ်းတာနဲ့ စပ်စုတာ၊ စနစ်လုံး သုံးတာတူသလို အဓိပ္ပာယ် ချင်းလည်း သိပ်မကွာပါဘူး။ ရှင်က စကားပြောပါးနပ်တယ်နော်”

“အဟဲ့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုပြောရမှန် မသိရင် ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

“အဲ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

မင်းသိက္ခာ ခေါင်းကုတ်မိတော့သည်လေ။ မွေ့စကားပြောသူ က ငေါက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံလေးပါပဲ။ မင်းသိက္ခာ လည်ပင်းကို လက်ဖဝါးနှင့် ဖိပွတ်လိုက်မိပြီး -

“ကိုယ် မွေ့နဲ့ ခင်ချင်တယ်။ ခင်လို့ရမလား မွေ့”

“ခင်တာပဲ ခင်လို့ရပါတယ်”

“တကယ်နော်”

“အင်း နောက်ဆက်တွဲပါမလာဘူးဆိုရင် မောင်နှမလို ခင်ကြတာပေါ့”

“နောက်ဆက်တွဲဆိုတာက ဘာလဲ မွေ့”

“ခင်ပါရစေဆိုတာကနေ နောက်ထပ်အဆင့်တက်လာမှာကို ပြောတာလေ”

သိသားပဲ။ သိသိနဲ့ တမင်မေးလိုက်တာလေ။

“အဟဲ့ အဆင့်မတက်ပါဘူး မွေ့ရဲ့။ တကယ်ခင်ရုံသက် သက်ပါ။ ခင်မယ်နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်မအိမ်နားကို ရောက်တော့မယ်၊ ရှင်ပြန် ဆော့”

“မနက်ဖြန်ကျ မွေ့ အလုပ်သွားရင် စော့စောထွက်လာခဲ့ပါ သား။ ခင်မင်ခွင့်ရတဲ့အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ မွေ့ကို တစ်ခုခု လိုက်ကျွေး ချင်လို့ပါ”

မွေ့ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး -

“ကျွန်မက သူများပေးတိုင်း မယူ၊ ကျွေးတိုင်းမစားတတ်ပါ ဘူး။ ကျွန်မသွားတော့မယ် ရှင်ကျန်ခဲ့တော့”

ပြောပြီး မွေ့က ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် ထွက်သွားလေတော့ မင်းသိက္ခာ ရပ်ကျန်ခဲ့ရတော့သည်သာ။ မာနကြီးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာလား။

“ပေါက်တီးပေါက်ရှာကွာ။ ဘယ်က ခွေးလေးယားသီးက
ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ။ ဆရာ ဖင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်နေလို့။ ဘာလဲ ကြာဇံ
သုပ်ရောင်းတဲ့ ကုလားမကို မျှော်နေတာလား”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ”

မင်းသိက္ခာ စိတ်မလုံတာနှင့် ဝပ်ရှော့အတွင်းဘက်သို့ ပြန်
ဝင်လာခဲ့စဉ် -

“ဟာ ဟိုမှာ မွေ့လာပြီ”

“ဟင် ဘယ်မှာလဲ”

မင်းသိက္ခာ ချာခနဲ ပြန်လှည့်လာလေလျှင် -

“ခစ် ခစ်”

“ဟီး ဟီး”

“ဟင်”

တင့်နိုင်နှင့် မိုးအောင်က ရယ်ကြလေလျှင် မင်းသိက္ခာ ရှက်
တိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီ -

“ခွေးကောင်တွေ ဒါ နောက်စရာလား”

“သိပါတယ် ဆရာရယ်။ ကိုယ့်ဆရာအကြောင်း ကျွန်တော်

အခန်း (၉)

မင်းသိက္ခာ။

မွေ့အလာကို လည်ပင်းတရှည်ရှည်နှင့် စောင့်နေမိသည်

လေ။

ကိုယ်အလုပ်လုပ်နေတုန်း မွေ့သွားတာမသိလိုက်မှာစိုးလို့
အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်မဖြောင့်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အပြင်ဘက်ကို
ခဏခဏထွက်ပြီး မျှော်ကြည့်မိတော့ -

“ဆရာ”

“ဟေ”

“ဆရာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ခွေးလေးယားသီးတက်ထိုင်မိ
လို့လား”

တို့က မသိဘဲနေပါ့မလား။ ဟိုမှာ တကယ်လာနေပါပြီ ခင်ဗျာ”
မိုးအောင် မေးဆတ်ပြတဲ့နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
တကယ်ပဲ မွေ့လာနေပါပြီ။ ဒီတော့မှ မင်းသိက္ခာ မွေ့ဆီသို့ လျှောက်
လာခဲ့ပြီး -

“မွေ့”

“-----”

“မွေ့”

“ရှင်”

မွေ့က လှည့်ကြည့်ပြီး -

“ဪ ကိုမင်းသိက္ခာ”

“အလုပ်သွားတော့မှာလား မွေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အလုပ်က ဘယ်မှာလဲ။ ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲဟင် မွေ့”

မွေ့က လုပ်ရတဲ့အလုပ်နှင့် သွားရမယ့်အလုပ်နေရာကို ပြော

ပြလေလျှင် -

“မွေ့”

“ရှင်”

“ညနေကျ ကိုယ်လာကြိုမယ်နော်။ မနက်ဖြန်ကစပြီး မွေ့ကို
ကိုယ်အကြိုအပို့ လုပ်ပါရစေ”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့။ ရှင် အကြိုအပို့လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ မွေ့ရဲ့”

“ရှင် အဲဒီလိုလုပ်ရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မကို တစ်မျိုးထင်ကုန်ကြမှာ
ပေါ့”

“ထင်လည်းထင်ပါစေပေါ့။ လူပျို အပျိုပဲဥစ္စာ။ မသိဘူးကွာ
ဘာမှထပ်မပြောနဲ့။ ကိုယ် အကြိုအပို့လုပ်မယ် ဒါပဲ”

“ဟာ ဇွတ်ကြီးပါလား။ လူကို ဝိုင်မိဆိုင်နင်းနဲ့ ဘယ်လိုလူလဲ”

“ကိုယ် ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ နောက်တော့ မွေ့သိလာမှာပါ”

“ဟွန်း”

မွေ့က မျက်စောင်းထိုးပြီး သူ့ရှေ့ကနေ ဘောက်ဆက်ဆက်
နှင့်ထွက်သွားလေသည်။ မွေ့လက်ခံသည်ဖြစ်စေ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ
မင်းသိက္ခာကတော့ မွေ့ကို စိတ်မချစွာနှင့်။

“ညနေလာကြိုမယ်နော် မွေ့”

လှမ်းအော်ပြောလိုက်တော့ မွေ့က တစ်ချက်သာခွဲကြည့်ပြီး
ထွက်သွားလေတော့သည်။

၇၆ မိုးစက်ပွင့်

အချစ်စိတ်ဟူသည်

စိုးရိမ်ခြင်းနှင့် စိတ်မချ

ဒီကစလို့

နှလုံးသားကို ချည်နှောင်လိုက်သောအရာတို့သည်

မွေ့မျက်နှာလေး မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ မြင်မြင်ရသမျှအရာတို့

သည် အားလုံးစုံပြည့်လှပနေလို့ပေါ့လေ။

အခန်း (၁၀)

“မွေ့”

“ဟင်”

မင်းသိက္ခာ မွေ့ကိုခေါ်လိုက်တော့ မွေ့က သူ့ကိုမြင်တာနှင့်
အဝပ်လေးပွင့်ဟသွားလေသည်။ အံ့ဩဟန်နှင့် မျက်လုံးကလည်း
အပိုင်းသားဖြစ်သွားတာပေါ့။ မင်းသိက္ခာ ကားကိုဖို့ရပ်နေရာမှ မတ်မတ်
ဆီပြီး မွေ့ဆီ လျှောက်သွားလိုက်တော့ -

“ရှင် ရှင် တကယ်လာကြိုတာပဲ”

“ဟင် မွေ့က ကိုယ်စနောက်ပြီးပြောတယ်ထင်လို့လား”

“ဟူး”

မွေ့ လေကိုမှုတ်ထုတ်လိုက်လေလျှင် -

“မွေ့ ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်ညစ်သွားတာလား။ စိတ်ညစ်သွားတာဆိုရင် ဆောရီးပါ မွေ့ရယ်။ ကိုယ်က မွေ့ကို မိန်းကလေးသွားတဲ့လာတဲ့နေရာမှာ စိတ်မချလို့ပါ။ ဟိုလေ ကောင်လေးတွေလိုက်နှောင့်ယှက်မှာစိုးလို့ပါ”

မွေ့ ခပ်တွေတွေလေးဖြစ်သွားပြီး ကိုယ့်မျက်နှာကို ကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့မှ -

“စိတ်ညစ်တယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်းသိက္ခာမကောင်းဘူးလားလို့ပါ”

“ဪ မွေ့ရယ် ဘာမကောင်းစရာရှိလို့လဲ။ လောကယောကျ်ားနဲ့မိန်းမ လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ တွေးတတ်ရင် ရိုးရိုးလေးလေး။ သဘာဝတရားပဲဥစ္စာ”

“ရှင်”

“လူတွေက သူများချစ်သူရည်းစားထားရင်သာ ဒီကိစ္စပုံကြီးချဲ့ပြီး ကဲ့ရဲ့တတ်ကြတာ။ ဘာဖြစ်တော့မလို ညာဖြစ်နေတာမလို ကဲ့ရဲ့တတ်ကြတာလည်း လူ့သဘာဝပဲ။ တကယ်တမ်း အဲဒီလူတွေက ဒီကိစ္စနဲ့ ကင်းကြသလား မေးကြည့်၊ မကင်းနိုင်ကြဘူးလေ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာက မဟုတ်တာရှိလို့လဲ”

မွေ့ ခေါင်းခါပြီး မျက်လွှာလေးချသွားသည်လေ။ ပြီးတော့မှ ကားကိုကြည့်လိုက် ကိုယ့်မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်ပုံပါပဲ။ ကိုယ် အကြံအပိုလုပ်ပေးချင်တဲ့ကိစ္စက မွေ့အတွက် အဲဒီလောက်တောင် ခက်ခဲနေလား။

လူပျို အပျိုပဲဟာ

မသင့်တော်စရာအကြောင်းမှ မရှိဘဲလေ။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖွတ်လုပ်တတ်သူပီပီ။

“ကဲ မွေ့ သွားရအောင်”

“-----”

“လာပါ မွေ့ရဲ့”

မင်းသိက္ခာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလေတော့ မွေ့ ကားပေါ်သို့ တက်ရတော့သည်သာ။ မွေ့ ဆက်ငြင်းနေရင်လည်း ရမှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီလိုနဲ့ -

မင်းသိက္ခာ ဖွတ်ပဲ အကြံအပိုလုပ်ခဲ့တာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် မက ဖြစ်လာခဲ့ပြီးနောက် ရင်းနှီးမှုလေးလည်း အတော်ရှိလာခဲ့ပြီပေါ့လေ။ တစ်နေ့မှာတော့ မင်းသိက္ခာ ကားကို စားသောက်ဆိုင်

တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး -

“မွေ့ ကိုယ် ဘာမှမစားရသေးဘူး။ ဒီနေ့ ပစ္စည်းတွေမှာဖို့ လုပ်နေရတာနဲ့ မိုးလင်းကတည်းက မအားဘူးလေ။ အလုပ်ရှုပ်နေတာ နဲ့ ဘာမှမစားဖြစ်သေးတာ”

“အလုပ်ရှုပ်နေရင်လည်း မွေ့ကိုလိုက်မပို့ပါနဲ့လား ကိုမင်း သိက္ခာ”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ အလုပ်ဘယ်လောက်ပဲရှုပ်နေပါစေ မွေ့ ကို အကြိုအပို့လုပ်ဖို့က ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးတယ်။ ကဲပါ တစ်ခုခုစားရအောင်နော်”

“စားလေ၊ ကိုမင်းသိက္ခာ သွားစားပါ”

“မွေ့ပါလိုက်စားလေ မွေ့ရဲ့။ လာပါ။ ကိုယ် မွေ့နဲ့အတူတူ စားချင်လို့”

“ရှင်ကလည်းလေ၊ နေရာတကာ ဇွတ်ပဲ”

“လာပါ မွေ့ရဲ့”

မင်းသိက္ခာက လက်ကိုဆွဲခေါ်လေတော့ မွေ့ လက်ကို ပြန် ရုန်းကာ -

“လိုက်မယ် ဖယ်ပါ”

“ဆောရီ၊ ကိုယ် စိတ်လောသွားလို့”

“ရပါတယ်”

မွေ့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် -

“အမေ့”

“မွေ့”

ဖိနပ်က ကတ္တီပါနံ့မြင့်ဖို့ ခြေထောက်လိမ်ပြီး ယိုင်ခနဲဖြစ်သွား သလျှင် မင်းသိက္ခာ ကမန်းကတမ်း လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ လူချင်းက ကပ်သွားလေသည်။

“ရပြီ ရပြီ”

ယောက်ျားတွေရဲ့ရင်ခွင်ငွေ့နဲ့ စိမ်းသက်တဲ့ မွေ့တစ်ယောက် ကို နာလေးရဲသွားသည်သာ။ ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲရောက်လို့ စားစရာ သောက်စရာတွေမှာပြီးသည်အထိ မွေ့ ဘာစကားမှ မပြောတော့ပေ။

“မွေ့”

“ဟင်”

“ရှက်သွားတာလား”

“မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးသာဆိုတယ် မွေ့မျက်နှာလေးက ရဲနေတုန်းပဲ။

ဘာလို့ရှက်တာလဲ မွေ့ ဟင်"

"ဟာ ဘာတွေမေးနေတာလဲ မသိဘူး"

"မသိဘူးဆိုတာကိုက မွေ့သိနေတာလေ။ သိလို့ ရှက်တာပေါ့"

"ရှင်ကလည်း"

"မွေ့"

"-----"

"မွေ့လက်ထပ်တဲ့အခါ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကို လက်ထပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ"

မွေ့ မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်သွားပြီးမှ -

"ရှင် ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ"

"သိချင်လို့ပါ"

"ကျွန်မ ကျွန်မချစ်တဲ့ယောက်ျားကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုသိပ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားပေါ့။ အဲဒီလူမှာ ဘာတွေရှိလို့ လိုအပ်သလဲဆိုရင် ကျွန်မအပေါ် ကြင်နာယုယူပေးနိုင်ဖို့နဲ့ ကျွန်မတွေ့က ဦးဆောင်ပြီး ကျွန်မကို လက်တွဲခေါ်နိုင်ဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်"

"ကိုယ်က လုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင်ရော မွေ့"

"ရှင်"

"မွေ့လိုချင်တာတွေ ကိုယ်ပေးမယ်လို့ပြောတာလေ"

မွေ့ရဲ့မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် တွန့်တက်သွားလေသည်။ ပြီးမှ မင်းသိက္ခာကိုငဲ့ကြည့်ပြီး -

"ရှင် ကျွန်မကိုရည်းစားစကားပြောနေတာလား ကိုမင်းသိက္ခာ"

"မဟုတ်ဘူး။ ရည်းစားစကားပြောတယ်ဆိုတာထက် ပိုပြီး လေးနက်တဲ့စကားလုံးနဲ့ မေးပါလား မွေ့။ ရည်းစားစကားဆိုတာ ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လွန်းပါတယ်"

"ဒါဆို"

"ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားထက်လည်း ပိုလေးနက်ချင်တယ်။ ကိုယ် ဘယ်လိုစကားမျိုးကိုရွေးပြောရမလဲ မွေ့"

တကယ်တော့ ဘယ်လိုပဲ လေးလေးနက်နက်ပြောချင်ပေမယ့် ရည်းစားစကားပြောတယ်ဆိုတဲ့ ဘူတာပဲဆိုက်တာလေ။ အပြောခံရတဲ့မိန်းကလေးက ဘယ်လိုပြောတာကို သဘောကျတယ်ဆိုပြီး စကားလုံးတွေ ပြန်သင်ပေးမှာတဲ့လား။

ကိုယ်က လေးလေးနက်နက် ပြောချင်လို့ စကားလုံးရွေးနေ

ပေမယ့် အခြားသူကြားရင် ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်တယ်လို့ ပြောမလား မသိပါဘူး။

“မွေ့”

“ဟင်”

“ကိုယ် မွေ့ကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တယ်”

“နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာပါပဲလား”

“မွေ့ စိတ်ဆိုးသွားလား”

မွေ့က ချက်ချင်းပြန်မဖြေပေ။ တစ်ရှူးစလေးကို နှိုးနှိုး ခုတ်ရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလို့ပါ။ ကိုယ်ကတော့ စိတ်ကူးယဉ်နေမိ သည်လေ။ မွေ့ရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ပြီး နမ်းရှိုက်လိုက် ချင်တယ်။ ပြီးတော့ မွေ့ရဲ့ ဆံနွယ်ရှည်လေးတွေကို လက်နဲ့တို့ထိ ဆော့ကစားချင်တယ်။

စိတ်ကူးနှင့်ပင် ရင်ခုန်သံတွေက မြန်လာသလိုပါ။

“မွေ့”

“-----”

“ကိုယ်မေးတာကို ဖြေဦးလေ မွေ့ရဲ့”

“ဘာကိုဖြေရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားလား ဆိုတာလေ”

မွေ့က ခေါင်းခါပြီး -

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာ စိတ်ဆိုး

ရောမှ မဟုတ်တာ။ မုန်းတယ်လို့ပြောတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို မွေ့က ကိုယ့်ကို”

“ဆန္ဒမစောနဲ့လေ၊ ကျွန်မ စကားမဆုံးသေးဘူး”

မင်းသိက္ခာ ခေါင်းကုတ်မလို့လုပ်ပြီးမှ မကုတ်ဖြစ်တော့ပေ။

မွေ့စကား ဆုံးအောင်နားထောင်ရမှာပဲလေ။ စိတ်ရှည် မင်းသိက္ခာ စိတ်ရှည်။

“ချစ်တယ်လို့ပြောတာ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်၊

ပြန်ချစ်နိုင်တာ မချစ်နိုင်တာက မိန်းကလေးတွေရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ လေ”

“ဟိုက် သေရောပဲ”

မင်းသိက္ခာ ကိုယ့်နဖူး ကိုယ့်လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်မိတော့ သည်လေ။ နောက်ဆုံးတော့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေနဲ့ ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်တာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူးလေ။

တင့်နိုင် လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကွမ်းယာ
ဝယ်နေတာက အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမည့် ကောင်လေး
တစ်ယောက်ပါ။

ကွမ်းယာဆိုင်မှာ လူရှင်းနေသည်လေ။ ကွမ်းယာဆိုင်က
ဝယ်ရှော့နှင့် ဓားလွယ်ခုတ်နေရာမှာမို့ မြင်နေရသလှသည်လေ။

တီရှပ်အဖြူရောင်ဘောင်းဘီအနက်နှင့် တွဲဝတ်ထားတဲ့
ကောင်လေးက မွေ့ရဲ့မောင်လေးတဲ့လား။

အခန်း (၁၁)

'မင်းသိက္ခာ' ရှေ့မီးသီးကွဲသွားတဲ့ကားကိုပြင်ဖို့ ကျသင့်တဲ့
ငွေကို ပြောပြနေတုန်း။

“ဆရာ”

“ဟေ”

အနားရောက်လာသူက တင့်နိုင်ပါ။

“ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ပြစရာရှိလို့”

“ဘာလဲကွ”

“ဟိုမှာတွေ့လား။ ဟိုကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းယာဝယ်နေတာ
လွန်းသိမ်မွေ့ရဲ့မောင်လေး။ နာမည်က ခန့်လွန်းအောင်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဆရာ”

“ဘာလဲကွ”

“မွေ့နဲ့ အိုကေမှာစိုပြည်ပြီလား”

မင်းသိက္ခာ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး -

“မပြေသေးပါဘူးကွာ”

“တကယ်ကြီးလား”

“တကယ်မို့ စိတ်ညစ်နေတာပေါ့ကွ။ မွေ့က တစ်မျိုးပဲကွ။

ချစ်တယ်ပြောတာကို အဖြေလည်းမပေးဘူး စိတ်လည်းမဆိုးဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ဆရာ သူ့မောင်လေးကို ဝင်လုံးလိုက်လေး ယောက်ျားလေးချင်းခင်သွားတော့ သူတို့အိမ်ကို ဝင်ရထွက်ရတာ လွယ်တာပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်လေးကို စည်းရုံးထားရင် ဆရာ အတွက် စစ်ကူ ရချင်ရမှာ”

“နေစမ်းပါကွာ၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲရအောင် ကြိုးစားမယ်”

ကိုယ့်ဘာသာကြိုးစားမယ်လည်းပြောသေး။ မင်းသိကွာ၊ ကွမ်း ယာဆိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့မိတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲဆိုတာ ကိုယ့် ဘာသာပင်မသိပေ။ ကွမ်းယာဆိုင်ကိုရောက်တော့ ကွမ်းယာ နှစ်ရာနဲ့ မှာကာ ရပ်စောင့်နေလိုက်စဉ် -

“ဟာ”

ကောင်လေးက တောင်းဘိအိတ်ထဲသို့ နှိုက်ကြည့်ပြီး ‘ဟာ’

ခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့ -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီလေး”

“ပိုက်ဆံ ပိုက်ဆံထွက်ကျပြီထင်တယ်”

“-----”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အစ်မ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံထွက်ကျလို့ နောက် တစ်ခါမှပဲပေါင်းယူတော့ဗျာ”

“နင်ကလည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒီနေ့ အကြွေးကျတာများပါတယ် ဆိုမှ”

“ကျွန်တော် တစ်ခါမှ အကြွေးမယူဘူးလေဗျာ။ အခု ပိုက်ဆံ ထွက်ကျလို့ပါဗျ”

“အေးပါဟယ် အေးပါ”

“ကျွန်တော့်အထဲက ပေါင်းယူလိုက် အစ်မ။ ရော့ ဒီမှာ တစ်ထောင်တန်”

ကောင်လေးက သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး -

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုရာ”

“ရပါတယ် ညီ၊ အစ်ကိုပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါအစ်ကို၊ ကျွန်တော် ပြန်ပေးပါ့မယ်။ ဒီနေ့ ပြန် လာပေးမှာပါ။ အစ်ကိုကို ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ဟင်”

“အစ်ကိုက ဟိုဝပ်ရှော့ကလေး”

အင်း... ဒါပေါ့လေ။ သိကွာ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ကောင်လေးသိနေတာ မဆန်းပါဘူး။

“အစ်ကိုကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးလို့ ရမလားဗျ။ မေးချင်

တာ ကြာပြီ၊ မမေးရဲလို့ဗျ”

“တစ်ခုမဟုတ်ဘူး ဆယ်ခုမေးကွာ”

“အစ်ကိုတို့အလုပ်မှာ လူများလိုမလားလို့ပါ။ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်လို့ပါ”

မင်းသိက္ခာ တွေခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ သူ့အလုပ်မှာ လူက တော့ မလိုဘူးလေ။ တစ်ယောက်လောက်တော့ ထင်ခေါ်ရင် ပိုအဆင် ပြေတာပေါ့။ မွေ့မောင်လေးဆိုတော့ အလိုလို စေတနာပိုမိပြီး-

“မင်းလုပ်ချင်ရင်တော့ လာခဲ့လေ။ လစာတော့ မင်းလား ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့”

“လစာက အဓိကမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ ကျွန်တော် အဲဒီ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ လေ့လာသင်ယူချင်တာပါ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မင်းအဆင်ပြေမယ့်အချိန် လာခဲ့ပေါ့ ညီ”

“အစ်ကို တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ကွ”

“ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရာ။ ကျေးဇူးပါဗျာ”

ဒီလိုနဲ့ မင်းသိက္ခာ ခန့်လွန်းအောင်ကို ကိုယ့်အလုပ်မှာ အလုပ် ပေးပြီး ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်ပေါ့။ မွေ့ကို မင်းသိက္ခာ

အကြံအပို့လုပ်ပေးတာကိုလည်း ကြည်ဖြူသည်လေ။

ကိုယ့်မှာလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ မွေ့ဆီမှ အဖြေတောင်းရတာ ပါးစပ်တွေ ချွဲလှမတတ်ပါပဲ။

“မွေ့ ကိုယ့်ကိုအဖြေပေးတော့လေကွာ။ စောင့်ရတာ ရင်မော နေပါပြီ မွေ့ရယ်။ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတော့နော်”

“ကျွန်မ စဉ်းစားနေပါတယ်”

“ဟာ မွေ့ရယ်၊ ကိုယ့်ကို မညှဉ်ဆဲပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ် ဘယ် လောက်အထိ စောင့်နေရဦးမှာလဲ။ ကိုယ့်ကို ညှဉ်းတယ်ကွာ တကယ် ပဲ”

“ကျွန်မ လေးနက်ချင်တယ် ကိုမင်းသိက္ခာ”

“ဟင်”

လေးနက်ချင်တယ်တဲ့။ မွေ့စကားအဓိပ္ပာယ်က ကိုယ့်ကို မယုံတာလား။ ဘာတွေနဲ့ ခွဲခြားသတ်မှတ်ပြီး မယုံကြည်ရတာတဲ့လဲ။

“မွေ့က ဘယ်လိုလေးနက်ချင်တာလဲ။ ကိုယ့်ကိုပြောပါ အား မနာပါနဲ့။ မွေ့က ဘယ်လိုဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“လူအတော်များများက လွယ်လွယ်ရတဲ့အရာကို တန်ဖိုး မထားတတ်ကြဘူး ကိုမင်းသိက္ခာ”

၉၂ ပိုးဆက်ပွင့်

“မဆိုင်ပါဘူး မွေ့ရဲ့၊ လွယ်တာခက်တာကြောင့် မဟုတ်ဘူးလေ။ တန်ဖိုးထားမှု မထားမှုနဲ့ပဲ ဆိုင်တာပါ။ ကို မွေ့ကို တန်ဖိုးထားတယ်”

မွေ့က ခပ်ယုံယုံပြုံးလေသည်။ အဲဒီအပြုံးကို မင်းသိက္ခာဘာသာပြန်ဖို့ ခက်လိုက်ပါတယ်။ မွေ့က နာမည်နဲ့လိုက်အောင် သိမ်မွေ့သလိုရှိပေမယ့် စိတ်ဓာတ်က မာမယ့်ပုံစံပါပဲ။ စကားပြောရင်လည်း စကားလုံးတွေက လေးနက်နေသည်လေ။

“ချစ်သူမဖြစ်ခင်တော့ ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ကြပါတယ်။ နောက်မှ ပြောင်းလဲခြင်း မပြောင်းလဲခြင်းကို ကြိုမြင်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“မွေ့”
“-----”

“မွေ့က ကိုယ့်ကိုမယုံတာလား”

“ရှင့်ကိုမှ ရွေးပြီး မယုံတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောတရားတွေကို ကျွန်မက ပြောပြတာပါ”

“ဟူး”

စကားပြောရတာ တော်တော်ကတ်ဖိုးကတ်ဖွဲနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ သူပြောတာတွေက မမှန်ဘူးလားဆိုတော့ မှန်သင့်

သလောက် မှန်နေတာပဲလေ။ ဒါကြောင့် မွေ့ဆီမှာ တပည့်ခံပြီး ခြားစားတွေအပေါ်မှ ဉာဏ်ရည်မြင့်မားမှုတွေ ရှိလာအောင် သင်ယူရမလိုအပ်ပါ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုမင်းသိက္ခာ။ ကျွန်မပြောတာ မှားသွားလို့ ဘာလဲ”

“မွေ့ပြောတာမှားပါဘူး။ ကိုယ်က အတွေးအခေါ် ညံ့သေးတာထင်တယ်။ မွေ့စကားတွေကို လိုက်မမိတော့ဘူး”

“ကျွန်မက မြှောက်ရင်မြှောက်တတ်တယ်ရှင့်။ ခြောက်ရင် ညည်း ကြောက်တတ်တယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်မြှောက်လည်း မြှောက်မယ် ခြောက်လည်း ခြောက်မယ်”

မင်းသိက္ခာပြောလိုက်တော့ မွေ့မျက်ခုံးလေး နှစ်ဖက် မြင့်ထက်သွားသည်လေ။ မင်းသိက္ခာ မွေ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင် ချစ်ကပ်ပြီး -

“မွေ့ကို ကိုယ် လေးစားတယ်။ ပြီးတော့ မြတ်နိုးတယ်။ အဖြေပေးမလား၊ မပေးဘူးလား ဒါပဲပြော”

“ဟင်”

မွေ့က လက်ကလေးကို ရုန်းပေးမယ့် မင်းသိက္ခာက လွတ်
မပေးပေ။

“မြောက်ပြီးခြောက်တာလေ။ အဖြေပေး”

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်မစားနိုင်တော့ ဖြစ်ပါပြီ”

“ကိုယ် ကတိပေးတယ် မွေ့။ ကိုယ့်ကို ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံ
လိုက်လို့ မွေ့ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရစေရဘူး။ ကိုယ် မွေ့ကို
ချစ်တယ်။ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“-----”

“မွေ့ရော ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

ဦးနှောက်ရှိလို့ အသိတရားနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားပေးမယ့် နှလုံး
သားက ဦးနှောက်ရဲ့အမိန့်ကို မနာခံဘူးထင်ပါရဲ့။

မွေ့ ခေါင်းလေးအသာညိတ်ပြတော့ မင်းသိက္ခာရင်ထဲမှာ
စမ်းချောင်းလေးတစ်သွယ် စီးဆင်းသွားခဲ့သည်သာ။

အခန်း (၁၂)

မင်းသိက္ခာ မွေ့ကိုလိုက်ပို့တိုင်း လာကြိုတိုင်း ကုမ္ပဏီက
ခန့်ထမ်းအချင်းချင်းရဲ့ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် မျက်လုံးများက မွေ့ကို
အားကျလိုခြင်းတွေ ပါနေသည်သာ။ အချို့ကျတော့ မနာလိုသလို
အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး အတင်းပြောတတ်သူလည်း ရှိရဲ့။

လူဆိုတာ

အမြင်ချင်းမတူ စိတ်ချင်းမတူကြဘူးလေ။ အချို့က မွေ့

သူ့မှာတင်မှာပဲ -

“မမမွေ့က သိပ်ကံကောင်းတာပဲ။ မမမွေ့ချစ်သူက မမမွေ့
ကို အရမ်းချစ်တာပဲနော်။ ဂရုစိုက်တာလွန်ရောပဲ။ မမမွေ့ကို အားကျ
ထိုက်တာ။ အဲဒီလို ချစ်သူမျိုးလိုချင်လိုက်စမ်းပါဘိ”

၉၆ ပိုးစက်ပွင့်

“အားမကျပါနဲ့ ဝေမာဦးရယ်။ လူစိတ်က မျောက်စိတ်နဲ့ အတူတူတဲ့။ အချိန်မရွေး ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲလေ”

မွေ့က မင်သိက္ခာရှေ့မှာတင် အဲဒီလို ဖြောင်ကျကျ ပြောလေတော့ မင်သိက္ခာ သိပ်ဘဝင်မတွေ့လှပေ။ တကယ်ဆို သူများတွေ ချီးမွမ်းအားကျတာကို မွေ့ ဂုဏ်ယူရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။

“မွေ့ကလည်းကွာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ကိုယ် အဲဒီလို လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မွေ့အပေါ်ချစ်တဲ့ ကိုယ့်အချစ်က ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်ဘူး”

“မွေ့က ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောတရားကို ပြောတာပါ ကို”

“နောက်ကို အဲဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့ မွေ့ရယ်။ ကိုယ် မခံစားနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ မမမွေ့ရယ်။ ဒီအစ်ကိုက မမမွေ့အပေါ် ပြောင်းလဲလိမ့်မယ်လို့ ဝေ မထင်ဘူး။ ဟုတ်တယ်နော် အစ်ကို”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ဖြေရတာ အောင့်သက်သက်ပါပဲ။ ကိုယ် ဒီလောက် ချစ်ပြန်တာတောင် ကိုယ့်ကိုမယုံလို့လေ။

“နန်းယုကတော့လေ။ အစ်ကိုနဲ့မမမွေ့ကို အမြန်ဆုံး

ဆက်ထပ်ကြပါစေ။ တွဲသောလက်တွေ မြို့ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးမယ် ဆိုလား”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ နန်းယုရယ်”

“ပြည့်မှာပါ မမမွေ့ရဲ့”

အားကျတယ်ဆိုတဲ့လူတွေကတော့ အဲဒီလိုပါ။ မနာလိုတဲ့ ဆုတွေကျတော့ -

“ဘယ်လောက်ပဲချစ်ကြပါစေ၊ ပူးစာမပါရင် ကြံဖန်ပြီး လွဲကြတာပါပဲဟယ်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားတွေဆိုတာ ယုံရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်ချစ်ပြန်ပြီး ကွယ်ရာကျတော့ အခြားတစ်ယောက်ကို ဖွန်လေးတော့ကြောင်လိုက်ရမှ။ အချို့ ယောက်ျားတွေဆို ချစ်သူနဲ့တွဲသွားနေရင်းတောင် အခြားလှလှပပ မိန်းကလေးမြင်ရင် လိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကနေ ဘူးလိုက်တာမျိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူးဟယ်”

ဒီလိုစကားတွေ ကြားရပြန်တော့ မွေ့ ကိုယ့်ကိုမယုံတာ ဆန်းဘူးလို့ တွေးလိုက်မိပြန်သည်လေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ စကားအမျိုးမျိုးက လူတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုကို ယိမ်းစေယိုင်စေတတ်သည်မဟုတ်လား။

“ချစ်”

“ကို”

“ချစ်ဆီက ကို တစ်ခုလောက်တောင်းဆိုပါရစေ”

“ပြောလေ ကို”

“ကို မွေ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ။ လက်ထပ်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ နောက်ကို ကိုကို မယုံကြည်သလို စကားတွေမပြောပါနဲ့နော်”

“အင်းပါကိုရယ်။ မွေ့ နောက်ကို ကို မကြိုက်ရင်မကြိုက်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကိုကို မွေ့ယုံပါတယ်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါကို၊ မွေ့ ကိုကို ယုံကြည်အားကိုးပါတယ်”

“အား ပိုချစ်သွားပြီကွာ။ အာဘွား”

“ဟာ ကို”

မင်းသိက္ခာ မွေ့နဖူးကို ငုံ့နမ်းလိုက်တော့ မွေ့ နောက်ဆုတ်သွားပြီး မလုံမလဲပုံစံမျိုးနဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ပါ။

“ကိုကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး။ သူများတွေမြင်ကုန်တော့မှာပဲ”

“သူများမြင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ မွေ့ရဲ့။ ကိုတို့က ချစ်သူတွေ

တာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ကိုရဲ့။ မွေ့ကိုက ရှက်တတ်တာကို ဘယ်လို

ဆင်မလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ အဲဒီ ရှက်တတ်တာလေးနို့က ချစ်ဖို့ကောင်း

တာ”

“ဟွန်း”

“ကဲ မွေ့ကို သွားတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကို”

မင်းသိက္ခာ မွေ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်စဉ် အသံမြည်လာသဖြင့် ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ -

“ဟယ်လို”

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် မင်းသိက္ခာငါပါကွ။ မင်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ရဖို့ မင်းစုံစမ်းလိုက်ရတယ်ကွာ”

“ဟာ စိုးသူ မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်နေပြီ

ဟော့ကောင်။ ဒီညနေ ငါ မင်းဆီလာခဲ့မယ်”

“မင်း ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“မနေ့ကရောက်တာကွ။ ဇေကျွန်အတူတူ ပြန်လာတာ ညနေ အဲဒီကောင်ပါလာမှာ”

“ဟား လာခဲ့ လာခဲ့။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်လာတာ ဝမ်းသာစရာပဲဟေ့။ မင်းတို့မရှိတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း မကဲရတာကြာပြီကွာ”

“ဟား ဟား ဟား။ ဖြစ်ရမယ် မင်းကတော့”

စင်ကာပူကိုသွားကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာပြီဆိုတော့ မင်းသိကွာ ပျော်ပြီလေ။ အရင်တုန်းက ကဲစော်ကဲဘက်တွေပဲပေါ့။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ကောင်တွေ အိမ်ထောင်ကျကုန်ကြပြီလားကွ”

“မင်းကရော”

“ငါကတော့ အခုထိ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးပေါ့ကွာ ဆိုးလို့ မိုက်လို့ ကောင်းတုန်းပဲ”

“အေး ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ငါက အခုထိတော့ လူလွတ်ပဲ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာကွ”

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ။ ဇေကျွန်ကရော ဘယ်လိုလဲ”
ဇေကျွန်အကြောင်းမေးတော့ ဝိုးသူက ဟက်ခနဲ ရယ်သည်

လေ။

“အဲဒီကောင်အကြောင်းတော့ မပြောချင်ပါဘူးကွာ။ ယောက်ျားမှာ နှာဘူးနဲ့ ဂန်ဒူး အမျိုးအစားထဲ ဇာန်မယ့်ကောင်လေ။ အခုထိ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားတာကွ”

“ဒါဆို သေချာတယ်။ အဲဒီကောင် ဂန်ဒူးဖြစ်မှာကွ။ ဟား ဟား ဟား”

လေ။

နှစ်ယောက်သား ဇေကျွန်ကွယ်ရာမှာ ဇေကျွန်အကြောင်း ပြောပြီး ရယ်မိကြသည်သာ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ရမယ်ဆိုတော့ မင်းသိကွာရဲ့စိတ်တွေ မူလထက်ပိုပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွသွားသည်သာ။

အခန်း (၁၃)

“ဘယ်လိုလဲ မင်းသိကွာ၊ မင်းရော မစွဲသေးဘူးလားကွ”
သူငယ်ချင်းတွေဆိုပြီဆိုတာနှင့် စကားတွေက စရင်း နောက်
ရင်း တောင်စွန်ရေမရတွေနှင့်ပဲ။ အမြည်းလေးစားလိုက်၊ ဘီယာ
သောက်လိုက် ရယ်စရာတွေပြောလိုက်နဲ့ ဟုတ်တော့ဟုတ်နေတာပဲ။
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆုံတော့ မွေ့ကို မင်းသိကွာသွားမကြိုနိုင်တော့ပေ
မျှော်နေမှာပဲလို့ တွေးမိပေမယ့်
ထိုင်ရာကမထပြစ်ဘဲရှိကာ အချိန်တန် အိမ်ပြန်မှာပါဆိုပြီး
နေလိုက်သည်လေ။

“ဟေ့ကောင် မင်းသိကွာ”
“ဘာတုန်းက”

“ငါမေးနေတယ်လေကွာ”
“စွဲတော့မယ်ကွာ”
“မျက်ခမ်းလား”

ဇောကွာက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်တော့ မေးမိတဲ့စိုးသူ ပြုံးစိစိ
မြစ်သွားပြီး -

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီကောင် မျက်လုံးအောက် မျက်ခမ်းစပ်က
အပုလေးထွက်လာသလိုပဲ”

“ခွေးကောင်တွေ ငါ့များ အထင်သေးလို့ ငါ တကယ်ပြော
တာကွ”

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ။ ဒါဆို မင်းက ငါ့ထက်သာသွားပြီ။
မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဇေကြီးရ”

“ဘယ်သူလဲ၊ တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေကွာ။ ဟုတ်တယ်။
မင်းက ဇောကွာထက်သာသွားပြီ။ ဇောကွာက မိန်းမ မယူဘဲ
ယောက်ျားယူမယ့်ကောင်ကွ”

“ခွေးကောင်၊ မင်းကိုယူရမှာလား ပြော”

“ဟာ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်း။ ငါ့ကို အမှုကြီးအောင်

မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါက လက်ထပ်တော့မယ့်ဆဲဆဲကို”

စိုးသူက မင်းကောင်မလေးနဲ့ တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးဦး ဆိုတော့ မင်းသိက္ခာ တွေခနဲဖြစ်သွားသည်လေ။ စိုးသူက သူ့ကောင်မလေးအကြောင်း ပြောပြတာ ဂုဏ်ပုဒ်တွေတစ်သီတစ်တန်းနဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် ပါးစပ်ချွဲလုမတတ်ပြောတာလေ။

ဇေကျာမှာ ချစ်သူမရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဇေကျာလည်း ချစ်သူမရှိရင် ဂုဏ်ပုဒ်တွေ တစ်သီတစ်တန်းနဲ့ ချစ်သူပဲဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ချစ်သူကတော့ ရိုးသားမှုဆိုတဲ့ဂုဏ်ကလွဲရင် အခြား ဘာဂုဏ်မှ မရှိပေ။ ဘွဲ့လေးတစ်ခုပင်မရ။ ပြောပြရမှာ မျက်နှာငယ်သလိုရှိပေမယ့် ဖုံးထားလို့လည်း မရတော့ဘူးဆိုတာသိနေတာကြောင့် မဖုံးကွယ်တော့ပါဘူး။

“မင်းသိက္ခာ ငြိမ်လှချေလားကွ။ ပြောလေကွာ မင်းကောင်မလေးအကြောင်း”

မင်းသိက္ခာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“သူ့နာမည်က လွန်းသိမ်မွေ့တဲ့”

“လွန်းသိမ်မွေ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

မေးလိုက်သူက ဇေကျာပါ။

“နာမည်ကတော့ နုညှံသိမ်မွေ့ခြင်းသဘော ဆောင်တယ်”

“သူက ရိုးသားတယ်။ ရိုးသားတယ်ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကလွဲရင် သူ့မှာ အခြားလူအထင်ကြီးစရာ ဘာဂုဏ်ပုဒ်မှမရှိဘူး။ ကိုးတန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတယ်တဲ့။ အခုက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတာပါ”

ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ဆယ်တန်းတောင် မအောင်တဲ့သူက ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ လုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိကြမှာပေါ့။

“ရိုးသားတယ်ဆိုတာ ကြီးမြတ်တဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ပဲလေကွာ မင်းသိက္ခာ။ ပညာတတ်မဟုတ်ပေမယ့် ပညာရှိရင် ဂုဏ်ပုဒ်ကပိုပြီးတောင် ခပ်လုံးကြွသေးတယ်။ ပညာတတ် ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောမှ ဂုဏ်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ”

“ဟုတ်တယ် မင်းသိက္ခာရ။ ဘာဖြစ်လဲကွာ။ သူ့ဆင်းရဲမက ခင်ဘုရင်နဲ့ညားရင် မိဖုရားဖြစ်တာပဲလေကွာ။ လူတစ်ယောက်မှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးက ရိုးသားမှုနဲ့ ကြိုးစားမှု။ ပြီးတော့ အရှက်သိက္ခာ ကိုယ်ကျင့်တာရား။ မကျန်တာတွေက အရေးချိုတွေပါကွာ”

“အေးပါ ... ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒီကပြန်ရင် မင်းတို့ ငါ့ဝပ်ရှော့ကိုလိုက်ခဲ့ပေ။ ညနေ သူ့အလုပ်ကပြန်ရင် ဝပ်ရှော့ရှေ့က ဖြတ်ပြန်ရတာ။ ငါ မင်းတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“Ok”

မင်းသိက္ခာတို့ သောက်စားပြီးကြတော့ ဝပ်ရှော့ကိုပဲပြန်ကြည့်ကြသည်လေ။

ဝပ်ရှော့ရောက်တော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေ ငယ်ငယ်ကအကြောင်း ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းပြောကြရင်းပဲ အချိန်က ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားခဲ့သည်သာ။

“ဆရာ”

“-----”

“ဆရာ”

“ဟေ”

“မွေ့လာတယ် ဆရာ၊ ဆရာနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“အေး အေး ... ငါလာခဲ့မယ်လို့ပြောလိုက်”

လာပြောတဲ့ တင့်နိုင်ပြန်ထွက်သွားလေတော့ -

“မွေ့လာတယ်တဲ့။ မင်းတို့ ဒီမှာ ခဏစောင့်နေကြ။ ငါ

အခုပြန်လာခဲ့မယ်”

“ခဏမဟုတ်ဘူး အကြာကြီးစောင့်ရလည်းရတယ်။ တို့ဘယ်မှထွက်မပြေးဘူး”

စိုးသူကပြောပြီး အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ မင်းသိက္ခာ ထွက်လာခဲ့တော့ -

“မွေ့”

“ကို”

“မွေ့ ကိုကို မျှော်နေမယ်ဆိုတာ ကို သိပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက နိုင်ငံခြားကနေ ပြန်ရောက်လာလို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာနဲ့ ကိုသွားရလို့ပါ။ ကိုကို နားလည်ပေးပါနော်။ ကို ဘယ်လိုမှ လာချိန်မရတော့လို့ပါ”

“ရပါတယ် ကို၊ မွေ့နားလည်ပါတယ်။ မွေ့က ကို ဘာများ ဖြစ်နေသလဲလို့ စိုးရိမ်မိတာပါ”

“မွေ့က ကိုအတွက် စိုးရိမ်တယ်ပေါ့”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုရယ်။ ကိုက မွေ့ရဲ့ချစ်သူပဲလေ စိုးရိမ်ရတာပေါ့”

မွေ့ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကြောင့် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားမိတာတော့

အမှန်ပါ။ အချစ်စစ်မှာ ဘာမှမလိုအပ်ဘူးဆိုပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်က ဘာဖြစ်မှန်းကိုမသိတော့ပါဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်က ရှိနေတော့ စဉ်းစားမိတာတွေက ပွဲဖျက်မီးလို အချစ်ကို နှောင့်ယှက် နေကြတာလေ။

“မွေ”
“ရှင်”

“ကို ဘီယာသောက်ထားမိတယ်။ အရက်တို့ ဘီယာတို့ သောက်တာကို မိန်းကလေးတွေ မကြိုက်ကြဘူးဆိုတာကို သိပါတယ်။ အခုက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့မို့လို့ သောက်မိတာပါ”

မွေက မျက်နှာပျက်သွားခြင်းမရှိဘဲ အပြုံးလေးနှင့်သာ
“မွေ နားလည်ဖူးနိုင်ပါတယ် ကို။ ယောက်ျားဆိုရင် အရက် ဘီယာနဲ့ကင်းတဲ့သူက မရှိသလောက်ရှားတယ်။ အလွန်အကျွံ သောက်တာမျိုးဆိုရင်တော့ မကြိုက်ဘူးပေါ့”

“စိတ်ချပါ မွေ့ရဲ့။ ကို အလွန်အကျွံမသောက်ပါဘူး။ ကံ ကတိပေးပါတယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေ့ရင်သာ သောက်တာ ပါ”

“ကတိပေးပါနဲ့ကို။ ယောက်ျားဆိုတာ မကင်းဘူးလို့ မွေ့

ပြောထားပြီးပြီပဲလေ။ ကတိဆိုတာ တည်နိုင်မှ ပေးရတယ် ကို။ သေးပြီးရင်လည်း တည်အောင်လုပ်ရတယ်”

“အင်းပါ မွေ့! ကို မွေ့ကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး မလို့ ခဏနော်”

မွေ့က ခေါင်းညိတ်ပြီး ရပ်စောင့်နေသဏ္ဍိုင်လေ။ မင်းသိက္ခာ သူငယ်ချင်းတွေကို သွားခေါ်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက စလိုက်သေး။

“မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ အလွမ်းသယ်နေ တာလား”

တဲ့လေ။ မင်းသိက္ခာ ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ မွေ့အနားကို ရောက်တော့ -

“မွေ့ ဒါ ကိုသူငယ်ချင်းတွေလေ။ သူက စိုးသူတဲ့။ ဒီကောင် က ကျော်သူ”

“မင်းက သေသူ”
ဇေကျော နောက်လိုက်တော့ မွေ့က ရယ်လေသည်။

“အလကားစတာပါ။ သူက စိုးသူဆိုတာ အတည်။ ဒီကောင် က ဇေကျောကျော်တဲ့။ ကိုရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ ဟေ့

ကောင်တွေ မင်းတို့လည်း မှတ်ထားကြ။ သူက ငါ့ရဲ့အသည်းနာမည်က လွန်းသိမ်မွေ့တဲ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မလွန်းသိမ်မွေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ မွေ့လည်း အစ်ကိုတို့နဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မွေ့က ဆက်ဆံရေးလည်း ကောင်းမွန်သူတစ်ယောက်ပါ။ ဟန်ကြီးတယ်ဆိုတာက အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အထိအခိုက်မခံတာလေး ဒါကြောင့် အဖြူထည်သက်သက်ကလေးပါပဲ။

“မွေ့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ မလွန်းသိမ်မွေ့”

သွက်သွက်လက်လက်ဖြေလိုက်သူက စိုးသူပါ။

“ကို မွေ့သွားမယ်နော်”

“ကိုလိုက်ပို့ပေးရဦးမလား”

“ရပါတယ်ကို။ ကိုသူငယ်ချင်တွေ့ကို ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ တော်ကြာ ကို မရှိတုန်း ဗျတ်ပိနဲ့ ဗျတ္တလို ကို့ဝပ်ရှော့ကို ဆွဲမှောက်ထားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အမလေးဗျာ ပြောတတ်လိုက်တာ”

စိုးသူက သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ပြီးပြောလေတော့ အားလုံးရယ်မိကြသည်သာ။ အဲဒီအချိန်တွေက မင်းသိက္ခာအတွက် နောက်ရာအတိနှင့်ပေါ့လေ။

အိမ်အကြည့်က မင်းသိက္ခာဆီသို့ ရောက်လာပြီး -

“မမမွေ့ရဲ့လူဆီမှာ အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့ပါ”

“ဟင်”

မွေ့နဲ့မင်းသိက္ခာ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြပြီး မင်းသိက္ခာ

မုက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်တက်သွားကာ -

“ဘာလဲ ပြောကြည့်”

ကောင်မလေးမျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ လေသံကလည်း

အထက်စီးဆန်နေတယ်လို့ ထင်ရတာမို့ ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတူနဲ့

မင်းသိက္ခာ ပြန်မေးလိုက်မိတာပါ။ မွေ့က ကြားထဲကနေ နှစ်ယောက်

စလုံးကို အားနာဟန်လေးနှင့် -

“ကို”

“-----”

“သူက ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျာလေ။ နာမည်က အိမ်မှူးသွယ်

တဲ့။ အိမ် ကိုနာမည်က မင်းသိက္ခာတဲ့ မှတ်ထားနော်”

“အိမ်မှတ်ထားပါ့မယ် မမမွေ့။ အိမ်ကားက ဒီအထိမောင်း

လာလို့ပြီး အခု အပြင်သွားမလို့ စက်နှိုးတာ စက်နှိုးလို့မရလို့၊ ဘာဖြစ်

တာလဲမသိဘူး။ အဲဒါ တစ်ဆိတ်လောက် ကြည့်ပေးနိုင်မလား”

အခန်း (၁၄)

နောက်ရက်ကျတော့ မင်းသိက္ခာ မွေ့ကိုလိုက်ပို့ဖြစ်သည်
လေ။ ကုမ္ပဏီကဝန်ထမ်းတွေလည်း မင်းသိက္ခာကို မွေ့ရဲ့ချစ်သူအဖြစ်
သိနေကြပါပြီ။ အစကတော့ မွေ့က မပြောဘူးလေ။ နောက်တော့
မင်းသိက္ခာကပဲ အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်။

မွေ့မှာချစ်သူရှိတယ်ဆိုမှ ဘယ်ကောင်မှ အနားမကပ်ရဲမှာ
ပြောခဲ့တာပါ။ မွေ့ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်နှင့်။

“မမမွေ့”

“ဟင် အိမ်”

“အိမ် မမမွေ့အလားကိုမျှော်နေတာ”

“ဟုတ်လား။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ အိမ်”

အစက မွေ့ကိုပြောပြသလိုလိုနှင့် ပြီးမှ မင်းသိက္ခာကို ဦးတည်ပြောမှန်း သိရသည်လေ။

“ကြည့်တာက ကြည့်ပေးလို့ရပါတယ်”

“ကြည့်ပေးလိုက်ပါ ကိုရယ်နော်။ ကိုအတွက် အပန်းကြီးတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်မသိတာ မတတ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကူညီလိုက်ပါနော်”

“ကားက ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ”

“Ok”

မင်းသိက္ခာနဲ့ မွေ့ အိမ်ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်ပေါ့။ ကားကိုကြည့်ပေးပြီး မင်းသိက္ခာလိုအပ်တာတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးပြီးနောက် -

“မွေ့”

“ပြောလေ ကို”

“ညနေ ကို၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ လာကြိုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မွေ့ဘာသာပြန်ခဲ့နော်”

“အင်းပါ ကို”

“မမမွေ့ အိမ်ကားနဲ့လိုက်ခဲ့လေ။ လမ်းကြိုတာပဲဟာ”

“ကျေးဇူးပါ အိမ်”

“ရပါတယ် မမမွေ့။ ညီအစ်မတွေလို ခင်နေကြတာပဲ။

ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး”

အိမ်အကြည့်က မင်းသိက္ခာဆီသို့ ရောက်လာပြီး -

“အိမ် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ မသိဘူး”

“တစ်သိန်း”

“ရှင်”

“မင်းမှာ ပိုက်ဆံပေါနေသလားလို့ တောင်းကြည့်တာ”

“ပိုက်ဆံပေါလည်း တန်ရာတန်ကြေးအပြင် ပိုမပေးနိုင်ပါဘူး”

“အိ”

“ကိုကလည်း အိမ်ကိုစနေပြန်ပါပြီ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့အိမ်ရယ်။

မမမွေ့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ကိုက အဲဒီလိုပဲ အတည်ပေါက်ကြီးနဲ့ တော်တယ် အိမ်ရဲ့”

မွေ့က ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လေတော့ အိမ်က ပြီးလိုက်တာ -

“အိမ် စိတ်မဆိုးပါဘူး မမမွေ့။ အိမ်ပြောတတ်သလို

ပြောလိုက်တာပါ။ အိမ်သွားမယ်နော်”

အိမ်ထွက်သွားလေတော့ သက်ပြင်းချလိုက်သူက မွေ့ရယ်၊ မင်းသိက္ခာ အိမ်ရဲ့နောက်ကျောက်ကြည့်ပြီး ဘာကိုသဘောကျမှန်းမသိ သဘောကျသွားခဲ့သည်လေ။ ဒါ စိတ်ရဲ့ဖောက်ပြန်မှုပါပဲ။ နောက်ထပ် အိမ်အကြောင်းတွေ ထပ်သိလိုက်ရတာက -

အထက်ပါ အောက်ပါအရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံသည် ဆိုတာတွေပါလေ။

အခန်း (၁၅)

“အစ်ကို”

“ဟင်”

ခန့်လွန်းအောင် ဒီနေ့ အရင်နေ့တွေကထက် စောစောစီးစီး ဆောက်လာသည်။ အရင်နေ့တွေက ထမင်းချိုင့်ပါလာပြီး ဒီနေ့တော့ ထမင်းချိုင့်လည်းမပါ မျက်နှာလည်းမကောင်းပေ။

“ဒီနေ့ စောစောစီးစီးရောက်လာပါလားကွ။ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော်က နေကောင်းပါတယ်အစ်ကို။ နေမကောင်း ဘာက မမပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော် ခွင့်ယူချင်လို့ပါ အစ်ကို”

“ဟင် မွေ့နေမကောင်းဘူး ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်တာလဲ

၁၁၈ ပိုးစက်ပွင့်

ဆေးခန်းမသွားဘူးလား”

“ငါးပုစွန်တွေ နေ့တိုင်းကိုင်ရတော့ လက်တွေက ရေခဲကို တာထင်ပါတယ်။ အနာတွေဖြစ်နေတာ အစ်ကို။ အခု အနာနဲ့ပဲ ဖျားနေတာပါ။ မမက ခေါင်းမာတယ်ဗျ။ ဆေးခန်းသွားခိုင်းတာ မသွားဘူး။ ဆေးသောက်ရင် ပျောက်မှာပါဆိုပြီး ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးဝယ်သောက်နေတာ”

“ဟာ အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ဆေးခန်းသွားပြန် ဖြစ်မှာပေါ့ကွ။ အေးပါ မင်း အလုပ်မဆင်းနိုင်ရင် မဆင်းနဲ့။ မွေ့ကို ဂရုစိုက်။ ငါလည်း အားရင်လာခဲ့ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

ခန့်လွန်းအောင် လှည့်ပြန်ဖို့ပြင်လေလျှင် -

“ခန့်လွန်းအောင် နေဦး”

“ဗျာ အစ်ကို”

“မွေ့ကို ဆေးခန်းလိုက်ဖို့လိုက်။ ရော့ ပိုက်ဆံယူသွား”

မင်းသိက္ခာ အင်္ကျီအိတ်ထဲကနေ ပိုက်ဆံနှစ်သောင်း ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ခန့်လွန်းအောင်က လှမ်းမယူဘဲ ပိုက်ဆံကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ -

“ဘာအတွက်ပေးတာလဲ အစ်ကို”

“မွေ့ ဆေးခန်းသွားဖို့လေကွာ”

ခန့်လွန်းအောင်က ခေါင်းခါလိုက်ကာ -

“မယူပါရစေနဲ့ အစ်ကို။ ကျွန်တော်ယူသွားရင် မမက ဆူမှာ သေချာတယ်။ မမက မှာထားတယ်။ သူများပေးတာ ကမ်းတာကို အချောင်အလကား မယူရဘူးတဲ့”

မင်းသိက္ခာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် စုကျုံ့သွားပြီး -

“ငါက သူများလား ခန့်လွန်းအောင်ရာ။ ပြောနေရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ယူပါ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်မယူဘူးအစ်ကို။ ကျွန်တော်လာခဲ့တာ ခွင့်ယူဖို့သက်သက်ပါ။ ပြီးတော့ မမနေမကောင်းတာ အစ်ကိုကို သိစေချင်လို့ပါ”

“ဟူး”

မင်းသိက္ခာ လေကိုမှုတ်ထုတ်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်မိတော့သည်။ တော်တော်မာနကြီးတဲ့ မောင်နှမပါပဲ။ ဒါပေါ့လေ၊ မိဘတွေ မရှိကြတော့ ဒီအစ်မရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုအောက်မှာ ဒီမောင်ကလည်း ဒီစိတ် ဒီမာနတွေနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း

ဖြစ်နေမှာပေါ့။

“ခွင့်ယူတာကို ခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သွားတော့မယ် အစ်ကို”

“အေးပါ။ ငါလည်းလာခဲ့ဦးမှာပါ။ မွေ့ နေကောင်းမှပဲ မင်း အလုပ်ဆင်းပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ကျေးဇူးပါဗျာ။ ကျွန်တော် သွားတော့ မယ်နော်”

“အေး အေး”

ခန့်လွန်းအောင်ထွက်သွားတော့ မင်းသိက္ခာ စိတ်မော့စွာနှင့် သက်ပြင်းချမိပြန်ပါသည်။ မွေ့ နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းပေ။ မွေ့ကို မင်းသိက္ခာ တကယ်ချစ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ လက်ထပ်ဖို့အထိ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ တွေဝေမိသည်လေ။

လက်တွဲကြပြီဆိုရင် -

ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းနေထိုင် သွားရမှာမဟုတ်လား။ နှစ်ယောက်တည်းတစ်ကမ္ဘာ တည်ဆောက်လို့ လည်းမရ။ အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာက ဓားနဲ့ ခုတ်ဖြတ်ပြီး ဖယ်ထုတ်လို့ ရတဲ့အရာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းက မွေ့ကို လက်ခံ

နိုင်ပါ့မလား။ သို့လော သို့လော အတွေးတွေနှင့်ပဲ ရှေ့တိုးရမလို ဆောက်ဆုတ်ရမလို စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးရသည်လေ။

“ဆရာ”

“-----”

“ဆရာ”

“ဟင်”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆရာနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဟုတ်လား ဘယ်သူပါလိမ့်”

“မသိဘူး ဆရာ”

“အေး အေး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မင်းသိက္ခာ ထလာခဲ့တော့သည်တွင် ကားဘေးမှာရပ်နေတဲ့ကောင်မလေးက ကိုယ့်ကိုပြုံးပြသည်လေ။ မြင် နှုတ်တယ်ထင်နေတာ အိမ်မှူးသွယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို။

“မင်းကို ဘာကိစ္စလဲ ပြော”

“ကားက မောင်းနေရင်း ရပ် ရပ်သွားလို့ အစ်ကို။ စက်နိုး ခုတ်လည်း တော်တော်နဲ့ မရဘူး။ အဲဒါ သေသေချာချာကြည့်ပြီး မြင်ပေးပါ အစ်ကို။ ကားက အဲဒီလိုဖြစ်တော့ အရမ်းစိတ်ညစ်ရတာပဲ”

အခုကျတော့လည်း လေသံက ချိုနေပါလား။ ဟိုတစ်ခါ
တွေ့ခဲ့တဲ့ အိမ်ထိုင်တာ မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဟိုတစ်ခါတုန်းက မျက်နှာ
ထားတင်းသလောက် အခုတော့လည်း ပြုံးလို့ ရွှင်လို့ပါ။

“ဒီတစ်ခါတော့ မျက်နှာက ပြုံးနေပါလား။ ဟိုတစ်ခါတုန်းက
ကတော့ အကူအညီတောင်းတာတောင် လူကို ခိုက်တော့မလား မှာ
ရတယ်”

“အယ် အိမ်ထိုင်တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကို။ အဲဒီနေ့က အိမ်
စိတ်ရှုပ်နေလို့ပါ။ တကယ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်။ ကားက သေသေချာချာစစ်ဆေးပြီး ပြင်ပေး
မယ် ထားခဲ့လေ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲ။ အိမ်အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်အတွက်
ခက်ပြီ။ လိုင်းကားလည်း တိုးမစီးတတ်ဘူး”

“အဲဒါဆို Taxi နဲ့သွားလေ”

အိမ်က မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ပြီး ခေါင်းကုတ်လေလျှင် -

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ငါ အကြိုအပိုလုပ်ပေးမယ်။ တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ပေး
မလဲ”

“တန်ရာတန်ကြေးတော့ ရမှာပေါ့လို့”

“အလကားစတာပါ။ ဖိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အလကားကြိုပို့လုပ်
ပေးမယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဟား ပျော်သွားပြီ။ ကျေးဇူးလည်းတင်တယ် ခင်လည်း
ခင်တယ်”

အိမ်က သွက်လက်ချက်ချာသည်လေ။ စရင်းနောက်ရင်းက
နေ တကယ် ကြိုပို့လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်ပေါ့။

မွေ့ နေမကောင်းတာကို နှစ်ခါသွားမေးပြီး နောက်ထပ်
မွေ့ဆီ မသွားဖြစ်တော့ပေ။

မွေ့ တစ်လလောက် အလုပ်မဆင်းဘဲ အနားယူတဲ့ကာလမှာ
အိမ်နဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးခဲ့သည်လေ။

အိမ်ကိုသာ ဂရုစိုက်နေမိပြီး -

မွေ့ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့မိသည်ပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေက မထေန်
သေးပေမယ့် အကဲခတ်နေကြသည်ထင်ပါရဲ့။ ဇေကမ္ဘာကတော့ -

“မင်းကိုငါ မေးစရာရှိတယ် မင်းသိကွာ”

“ဘာလဲ”

“မင်းနဲ့အိမ်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်က ဘာတွေလဲ။ တွဲသွား
တွဲလာတွေများနေတယ်နော်”

ဇေကမ္ဘာအမေးကြောင့် မင်းသိကွာ အပြုံးနဲ့ဖြေခဲ့သည်။

“အိမ်က ချစ်စရာကောင်းတယ်ကွ။ သွက်လည်းသွက်တယ်
ထက်လည်းထက်တယ်”

“မင်း စိတ်ဝင်စားနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူက စီးပွားရေး
တက္ကသိုလ်မှာ B.Com ဘွဲ့တစ်ခုနဲ့ Marketing ဒီပလိုမာ အောင်မြင်
ထားသူ။ အခု အလုပ်ကို အခြေအနေအရ ခဏဝင်လုပ်နေတာတဲ့။
လစားတိုးပေးရင်တော့ ဆက်လုပ်မယ်ပြောတာပဲ”

“ကျွတ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မင်း မွေ့ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

မွေ့အကြောင်းပြောရင်း မင်းသိကွာ စိတ်ရှုပ်ရတာအမှန်ပါ။
ဆတိရပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ မေ့နိုင်အောင်ကြိုးစားပစ်ရမှာ
ပေါ့။

“ငါနဲ့မွေ့က လက်တွဲလို့မှ မဖြစ်တာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငါ့အသိုင်းအဝိုင်းက မွေ့ကို လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး
ဇေကမ္ဘာ။ ပြီးတော့ သူက ပညာမတတ်ဘူးလေ”

“တော်စမ်းပါကွာ။ မင်းက သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်ပဲကွ။ အချစ်ကို
အချစ်လို့ မြင်မကြည့်ဘဲ မင်းက ဈေးကွက်ဝင်ပစ္စည်းလို စီးပွားတွက်
တွက်နေတာ။ အချစ်က အပေါင်းအနုတ် အမြှောက်အစားတွေနဲ့
တွက်ရမယ့်အရာမှ မဟုတ်တာ။ မွေ့နေရာကနေ ငါ ဝင်ခံစားကြည့်မိ
တယ်”

ဘယ်လိုခံစားရလဲလို့ ရွဲ့ပြီးမေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ်တိုင်
စည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာမို့ မမေးမိပေ။

“မွေ့ကိုယ်စား ငါ ရင်နာမိတယ်ကွာ”

ဇေကမ္ဘာကတော့ ပြောပြီ။ မွေ့သိရင်ရာ ဘာပြောဦးမလဲ။
မွေ့ ကိုယ့်ကြောင့် မျက်ရည်ကျတာကို မမြင်ချင်တာတော့အမှန်ပါပဲ။

၁၂၆ မိုးစက်ပွင့်

ဒါပေမဲ့လေ -

“မင်း ငိုအကြောင်းသိလားပဲ ဇေကျော့။ ငါက ဘယ်အရာ
မှ အစွဲအလမ်းထားတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးလေကွ”

အခန်း (၁၆)

မင်းသိက္ခာ ပြောစရာရှိလို့ဆိုပြီး အိမ်ကို ကန်တော်ကြီးထဲသို့
ခေါ်လာခဲ့သည်လေ။ အိမ်ကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လိုက်ခဲ့သည်
ဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။ ကန်တော်ကြီးထဲကိုရောက်တော့ တံတား
ခေါ်မှာ ပခုံးချင်းယှဉ်လမ်းလျှောက်ကြရင်း -

“အိမ်”

“ဟင်”

“အရင်က ဒီနေရာကိုရောက်ဖူးလား”

“ပြောရင် ယုံပါ့မလားမသိဘူး။ အိမ် ရန်ကုန်သူ။ ရန်ကုန်မှာ
နေပေမယ့် ဒီကိုမရောက်ဖူးဘူး။ အခြားပန်းခြံတွေတော့ ရောက်ဖူးပါ
တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ အဖော်ခေါ်လို့ လိုက်တာပါ”

“ချစ်သူနဲ့ လျှောက်မလည်ဖူးဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ အိမ်ပထမနှစ်မှာ အသည်းကွဲဖူးတယ်။ အဲဒါကတည်းက အချစ်ဆိုတာကို ကြောက်လို့ နောက်ထပ်ချစ်သူရည်းစားမထားဘူးလေ”

“ဪ”

“အစ်ကို အိမ်ကိုပြောစရာရှိတယ်ဆို။ ဘာပြောမှာလဲ ပြောလေ”

“ဟိုအနားလေးမှာ သွားထိုင်ရအောင်”

“သဘောပဲ”

တံတားပေါ်မှာပဲ အရိပ်ရတဲ့နေရာလေးမှာ နှစ်ယောက်သာ ထိုင်လိုက်မိကြသည်။ မွေ့နဲ့ကိုယ် ချစ်သူတွေဆိုတာကို အိမ် သိထားပေမယ့် အိမ်ပုံစံက မင်းသိက္ခာကို စိတ်ဝင်စားနေသည့်အရိပ်အယောင်တွေ ပြနေသည်လေ။

ဒါကြောင့် -

“အိမ်”

“ရှင်”

“သွယ်ဝိုက်ပြီးပြောနေရင်လည်း နောက်ဆုံးကျ ဒီဘူတာ

ဆိုက်မှာမို့လို့ ကိုယ် သွယ်ဝိုက်မနေတော့ဘူးကွာ”

“ဘာကိုလဲ အစ်ကို”

“အိမ်ကို ကိုချစ်တယ်။ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဟင်”

အိမ်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ မွေ့ကိုပြောတုန်းကလို နှက်ရဲရဲမျက်နှာမျိုး ဖြစ်မသွားပေ။ ဒါ ရဲရင့်ခြင်းပဲပေါ့။ ဖြစ်လာတဲ့အရာကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ရင်ဆိုင်တတ်တာလေ။ ဒါကိုပဲ အထင်ကြီး လေးစားမိလျက်ရှိကာ -

“အိမ်”

“-----”

“ကိုယ် အိမ်ကိုချစ်တယ်”

“အဲဒီတော့”

“အိမ်က ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြန်ပြောပေါ့”

“ဟား တကယ့်လူလည်ကြီးပဲ”

ပြောသာပြောရတယ် စိတ်ကတော့ သိပ်မလုံပေ။ မွေ့နဲ့ အကြောင်းကို အိမ်သိနေတာဆိုတော့လေ။ မျက်နှာပြောင်တိုက် ပြောသလိုဖြစ်နေတာ ကိုယ်များလွန်နေသလားပေါ့။

“အစ်ကိုမှာ မမမွေ့ရှိနေတာပဲ။ မမမွေ့ကို ဘယ်လိုလုပ်လဲ”

မုသားမပါ လက်မချောဆိုသလို မုသားစကားတွေနဲ့

“ဒီမေးခွန်း အိမ်ဘက်က မေးမယ်ဆိုတာ ကိုယ် တွေးတာ

ပြီးသားပါ။ အစက မွေ့ကို ကိုယ်ချစ်တယ်လို့ထင်ခဲ့တာ။ အိမ်နဲ့

ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သူ့ကို ကိုယ်တကယ်မချစ်ဘူးဆိုတာ သိလာတာ

အိမ်နဲ့။ အိမ်ကို ကိုယ်လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်မိသွားတာ

“သေချာလို့လား”

“သေချာပါတယ် အိမ်ရဲ့။ အိမ် လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကိုယ်

လူကြီးတွေကို တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပြောပြီး လာတောင်းမယ်ကွာ နော်”

အိမ်က မျက်နှာလေးနှစ်ဖက်မြင်တက်သွားပြီး ခပ်ခနဲရယ်

သည်။ မယုံလို့လားတော့မသိပါဘူး။ မယုံရင်လည်း ပြတ်ပြတ်သား

သား ငြင်းမှာပေါ့လို့ တွေးမိပြန်တော့ ဆက်ပြောဖို့စကားတွေအတွက်

ခွန်အား ရှိလာသည်လေ။

“အိမ်”

မင်သိကွာ အိမ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ အိမ်က မနာ

ပေ။

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“မမမွေ့ကို တကယ်ပြတ်နိုင်လို့လား”

“အဲဒီအတွက် စိတ်ချပါ အိမ်။ ကိုယ် မွေ့နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်

တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

“တကယ်နော်”

“အကယ်တစ်ထောင်”

“နောက်တောက်တောက် မလုပ်နဲ့နော်။ ဟွန်း”

“မနောက်ပါဘူး အိမ်ရယ်။ ကိုက အတည်ပြောနေတာပါ။

ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်မို့လားဟင်”

“ကတိ”

“ကတိကွာ ကတိ”

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ”

“ချစ်တယ်လို့”

“ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာ အိမ်ရယ်”

“အို ကို”

အိမ်ကိုယ်လေးကို သိမ်းဖက်ပစ်လိုက်တော့ အိမ်က အလန့်

တကြား ပုံစံနှင့် အော်သည်လေ။ ပြီးတော့မှ ခိုးခိုးခပ်ခပ်နှင့်ရယ်ပုံက
ကလေးတစ်ယောက်ပမာနယ်ပါ။

မွေ့တုန်းကတော့ -

လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ခွင့်ကလွဲပြီး ပခုံးလေးဖက်ဆီ
ကိုယ်လေးတွန့်လိမ်ပြီး ရုန်းတတ်တာလေ။ မင်းသိက္ခာ အိမ်နဲ့ ချစ်သူ
ဖြစ်ပြီး သာယာနေချိန်မှာ မွေ့ကို ဖြတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်လေ။

တစ်နေ့မှာ -

မွေ့ ဝပ်ရှော့ကိုရောက်လာပြီး -

“ကို”

“ဟင်”

ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ မွေ့ အရမ်းပိန်နေသည်လေ။
ဒါပေမဲ့ ပြတ်သားသင့်တယ်ထင်လို့ မင်းသိက္ခာ ငဲ့ရညှာရကောင်းမှန်
ပင် အဲဒီအချိန်က မသိခဲ့ပေ။

“မွေ့”

“ကို”

“မွေ့ မွေ့ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ။ နေမကောင်းသေးလဲ။
ဘာလို့လာရတာလဲ မွေ့ရဲ့”

“မွေ့ ကိုကိုသတိရလို့ပါ ကို။ မွေ့ ကိုကို အရမ်းလွမ်းတယ်”

“ဟူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကို။ မွေ့လာတာ ကိုအတွက် အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်သွားလို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကို”

“ဟင်”

“ချစ်လေ ည အိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ဘုရားဝတ်တက်ပြီးတာ
နဲ့ ခါးဘူး၊ ဆရာသမားတွေကို ကန်တော့တယ်။ ပြီး ကိုကို
ကန်တော့ပြီးအိပ်တာ သိလား”

အစက အပြတ်ပြောမလို လုပ်ပြီးမှ မွေ့စကားကြောင့် မပြော
ဘဲ ပြန်ဘူးလေ။ စိတ်က မွေ့အပေါ် တိမ်ညွတ်သားယာသွားမိပြန်
သည်ပေါ့။

“ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ ချစ်ရဲ့”

“လင်ကိုဘုရား၊ သားကိုသခင်ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်လေ
နဲ့ ကိုက ချစ်ရဲ့ချစ်သူဆိုတော့ ဘုရားလိုရော သခင်လိုရော
လေးစားတဲ့အနေနဲ့ပေါ့ ကို”

ခက်ပြီ၊ အခုမှ နှစ်ယောက်ကြား ဗျာများတော့မှာပဲ။ အိမ်ကလည်း မွေ့နဲ့ ကိုယ့်ကို လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့တဲ့။

“ကို”

“မွေ့လေ ကိုနဲ့ မတွေ့ရတဲ့အချိန်တွေမှာ ကိုကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မိသွားတယ်ဆိုတာကို ပိုသိလာတယ်။ ကို မွေ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်။ မွေ့ကို ကြင်နာကျစိုက်မှုလေးပဲ ပေးပါ။ ကို ချစ်ကို လက်ထပ်ရင် နောင်တမရစေရဘူးလို့ ချစ် ကတိပေးပါတယ်”

မင်းသိက္ခာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတော့သည်။ လောလောဆယ် နားအေး ပြီးရောပဲလေ။

“အင်းပါ၊ ကို သိပါတယ် မွေ့။ မွေ့က နေကောင်းတာ မဟုတ်ပဲနဲ့ ပြန်တော့နော်”

“ပြန်မှာပါ ကို၊ ကို အလုပ်လုပ်နေတာကို မွေ့ ခဏလောက် ထိုင်ကြည့်နေပါရစေ”

ခက်ပြီ၊ အိမ်က ရုံးသွားရုံးပြန် ဝပ်ရှော့ကိုဝင်သည်လေ။ အိမ်လာတာနဲ့ တိုးရင် ဒုက္ခပါပဲ။

“မွေ့”

“ကို”

“ကိုယ် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်ကွာ။ မင်းနဲ့ကို ရှေ့ဆက် လက်တွဲအသက်လို့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းက မင်းကို လက်ခံကြမယ် မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်”

“မင်း ကိုယ့်ကိုမမှလိုက်ပါတော့။ မင်းနဲ့ဇနီးလမ်းခွဲကြရအောင်။ မင်းပြန်ပါတော့”

“ကို မွေ့ကို မနောက်ပါနဲ့။ အဲဒီလိုမနောက်ပါနဲ့နော်”

“ကျွတ်”

ဝပ်ရှော့ထဲက အလုပ်သမားတွေက အလုပ်ကိုရပ်ထားပြီး ဆုတောင်းနှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေကြသည်လေ။ မျက်ဝန်းတွေမှာက မွေ့အသုံးနားနေကြသည့်အရိပ်တွေ ခိုကပ်နေလို့ပါပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိတလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး မင်းသိက္ခာအသံက ကျယ်သွားခဲ့သည်ကိုး။

“ဒါ နောက်စရာမဟုတ်ဘူး မွေ့။ ငါ မင်းကို အတည်ပြောတာ။ မကြာခင်မှာ ငါ လက်ထပ်တော့မယ်”

“ကိုရယ်”

“မင်း ပြန်တော့ကွာ”

မွေ့ ပထမတော့ မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ နောက်တော့

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်သည်လေး
ပြီးတော့ -

“ကောင်းပြီလေ၊ မွှေကလည်း ကိုယ့်ကို အလိုမရှိတော့တဲ့
လူတစ်ယောက်ကို တွယ်ကပ်မနေပါဘူး။ လမ်းခွဲမယ်ဆိုတော့လည်း
ခွဲလိုက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မေ့ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။ ဖျော်ခွင့်
ပါစေလို့ ခွေ့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ပြောပြီး မွှေ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ လွန်း
သိမ်မွှေက မာနကြီးတဲ့ မိန်းမလေ။ အရှက်သိက္ခာနဲ့ ပတ်သက်လာရင်
ဆတ်ဆတ်ထိခံတဲ့ မိန်းမမှ မဟုတ်တာ။

အဲဒီတော့ -

ဤသို့ ဤနယ်။

အခန်း (၁၇)

ဝိုးသူနဲ့ ဇေကျွာ မင်သိက္ခာဆီသို့ ရောက်လာကြပြန်ပြီလေ။
ဝိုးသူက သူ့ကောင်မလေးအတွက် အချိန်ပေးနေရသူမို့ ဇေကျွာလို
ခဏခဏ လာနိုင်သူမဟုတ်ပေ။ ဒီတစ်ခါ နှစ်ယောက်လုံး ရောက်လာ
ကြပြီး -

ဇေကျွာက -

“မင်းသိက္ခာ”

“အင်း”

“ဟ ဘာမှမပြောရသေးဘူးလေ။ တန်းပြီး အင်းတော့တာ

“စိတ်က ဘယ်ရောက်နေလဲမှ မသိတာ”

စိုးသူက ကလီလေလျှင် -

“အင်းဆိုတာ ပြောလို့ပြောတာလေကွာ”

“အေး ပြောမယ်”

“ပြော”

“မင်း ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ အဆင်ပြေနေပြီလား”

“အင်း”

“ဘယ်လိုအင်းတာလဲ”

“အရေး ငသတ် အင်း၊ ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်နဲ့ အင်းတာလေကွာ”

“ခွေးကောင် ဖောက်မနေနဲ့။ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ အင်းတာလဲလို့ မေးတာ”

“အင်းဆိုမှတော့ အဆင်ပြေတယ်လို့ပြောတာပေါ့ကွာ။ ငါ အိမ်နဲ့လက်ထပ်တော့မယ်”

ဧကမ္ဘာ ခပ်တွေတွေဖြစ်သွားပြီး ဆက်လည်းမမေး ဆက်လည်း မပြောတော့ပေ။ စိုးသူကပဲ -

“ဓမ္မ သနားပါတယ်ကွာ။ သူ့မများ အပြစ်မရှိပဲနဲ့၊ တော်တော် ခံစားရမှာပဲ”

“သနားရင် မင်းယူလိုက်ပါလား”

“အမ် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါ့မှာက ငါ့ချစ်ချစ်လေး ရှိတယ်။

အဲဒါအပေါ် သစ္စာမဖောက်ရက်ပါဘူး။ ပေးချင် ဧကမ္ဘာကို ပေးချင်ကံ။ ဒီကောင်နှလုံးသားက ပိုင်ရှင်မဲ့လေ၊ ဟဲ ဟဲ”

ဧကမ္ဘာ လွန်ခဲ့ပြီးလိုက်တာ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲတော့မယ်ပေ။ နာကျင်ကြေကွဲစရာ ရှိခဲ့ဖူးသူဆိုရင်တော့ နာကျင်မှုကြောင့် ခြူးတတ်ကြတဲ့ မဲပြုံးလို့ ဆိုရမည်ပေါ့။ အခု ဧကမ္ဘာက ဘာများ နာကျင်ကြေကွဲစရာရှိလို့လဲ။

ဓမ္မကိုယ်စား ခံစားပေးတာဆိုရင်လည်း ဒီလောက်အထိ လိုဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ဧကြီး ဘယ်လိုလဲကွ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဓမ္မကို မင်းယူလိုက်ပါလားလို့”

“ပါစပ်နဲ့ပြောတာ လွယ်တယ်စိုးသူ။ မင်းတို့ပြောပုံက ဓမ္မကို အရမ်းအထင်သေးလွန်းရာ မကျဘူးလား။ အချစ်ဆိုတာ လက်ပြောင်း ထက်လွှဲယူလို့ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ”

ဧကမ္ဘာစကားကြောင့် စိုးသူ ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး -

၁၄၀ ပိုးစက်ပွင့်

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“မင်းသိကွာ”

“ပြော”

“မင်း မွေ့အပေါ် တကယ်သံယောဇဉ်ပြတ်ပြီလား။ အိမ်ကို တကယ်လက်ထပ်တော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ အိမ်ကို လက်ထပ်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ လူတွေက မိန်းကလေးကို ပန်းနဲ့တင်စားကြတော့ ငါလည်း မွေ့ကို ပန်းနဲ့တင်စားလိုက်မယ်။ ပန်းဆိုတာ ကိုယ်ခူးပြီး မနမ်းရင် သူများခူးပြီး နမ်းမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကျမှ လေသင့်ရာကနေ မွှေးလိုက်တာလို့ နှမြောစိတ်နဲ့ နောင်တမရနဲ့။ မြတ်နိုးယုယသူကို ကြည်ဖြူနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့ကွာ”

“ဟင်”

မင်းသိကွာရော စိုးသူပါ စကားတွေ အများကြီးပြောနေတဲ့ ဇေကျော့ကို ငေးမောကာ ကြည့်နေမိတော့သည်သာ။ ဇေကျော့က ဆက်ပြောလေသည်မှာ -

“လူတွေက ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်လို့ ဝယ်ဝတ်လိုက်တဲ့ အဝတ်အစားကို ရိုးသွားရင် မဝက်ချင်ကြတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ သူများ

ကိုပေးပစ်တတ်ကြတယ်။ အေး သူများဝတ်လို့ လှတာလည်းမြင်ရော မြန်လိုချင်ကြပြန်ရော”

“ဇေကျော့”

မင်းသိကွာခေါ်လိုက်တော့ ဇေကျော့ စကားစကို ဖြတ်လိုက်သည်လေ။ ဇေကျော့ပြောနေတဲ့စကားတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နားလည်ပြီး ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ ပြောနေတာလဲ ဆိုတာကို သိချင်တာလေ။

“မင်း ဘာကြောင့်၊ အဲဒီလိုစကားတွေ ပြောနေတာဆိုတာ

ငါ နားမလည်ဘူး”

“ဒါဆို ငါ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်”

“ပြော”

“ငါ လက်ထပ်ချင်တာ လွန်သိမ်မွေ့လို့ မိန်းမမျိုးကွ။ အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် စတွေ့ဖူးကတည်းက မွေ့ကို ငါစိတ်ဝင်စားတာ”

“ဘာ”

“မအံ့သြနဲ့၊ ဒီလိုဖြစ်တတ်ကြတယ် သူငယ်ချင်း”

“ကို”

“-----”

“ကိုရေ”

“ဟင်”

ကို ကိုနှင့် တကြော်ကြော်ခေါ်ပြီး သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသူက အိမ်မှူးသွယ်ပါ။ လှပကျော့ရှင်းပြီး အမြဲတမ်း ခြေလှမ်းဆွဲတက်ကြွနေတတ်သူ။

“ကိုကို အိမ် ပြောစရာရှိတယ် ကို”

“ပြောလေ အိမ်၊ ဘာများလဲ”

အိမ်မှူးကလုံးက မင်းသိက္ခာကိုသာကြည့် ဇောကော့နဲ့စိုးသူက မမြင်သည့်အလားနယ်ပါ။ ပြောစရာရှိတာကို အားလုံးရှေ့မှာပဲ တော့မယ့်ပုံစံလေ။ ဒါဟာ ရဲရင့်ခြင်းလား။

“အိမ် မမေ့မေ့ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ကို။ သူ အလုပ်မဆင်းနိုင်တာ ကြာပြီပဲလေ။ သူ့နေရာမှာ လူစားထိုးရတာပေါ့။ ခြေတော့”

“ဟင်”

“ဟာ”

ဇောကော့နဲ့ စိုးသူ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားကြသည်လေ။ “ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ အိမ်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကိုရဲ့။ ကိုနဲ့မမေ့က ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲဟာ။ သူ့ကိုမြင်နေရရင် အိမ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာလဲ။ အဲဒါကြောင့် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ”

“ကျွတ်”

ကျွတ်လိုလုပ်သူက ဇောကော့ပါ။ လဲနေသူထူပေးပါ။ အားငယ်သူအားပေးပါတဲ့။ အခုက မြေနှိမ်ရာ လှံစိုက်ကြတာပေါ့။

“ကောင်းပါတယ်၊ အိမ် စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်။ ကိုက ဘာမှမပြောပါဘူး”

“ကို”

“_____”

“လာမယ့်ဆန်းဒေးမှာ အိမ် ပါတီပွဲတက်စရာရှိတယ်။ အဲဒါကို လိုက်ခဲ့ပေးနော်”

“အင်းပါ၊ လိုက်မှာပေါ့။ အိမ်ခေါ်တာပဲဟာ လိုက်ရမှာပေါ့ အိမ်ရဲ့”

“Ok ဒါဆို အိမ်ပြန်တော့မယ်”

အိမ်ပြန်သွားလေတော့ မင်းသိက္ခာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဇောကော့ပုံစံက အံ့ကြိတ်နေရသည့်ပုံလေ။

ဒီကောင်ကလည်း မဆီမဆိုင် လက်ပံပင်စားနဲ့ချိုင်ဆိုသလိုပါပဲ။

“ဇေကမ္ဘာ မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မွေ့ကိုယ်စား ခံပြင်းလွန်းလို့”

ဇေကမ္ဘာအသံက တိုပြတ်ပြတ်ပါ။

“ဟား မင်းကလည်း ကိုယ့်အပူ ကိုယ်ရှာလို့”

“ကိုယ့်အပူ ကိုယ်ရှာတာမဟုတ်ဘူး မင်းသိက္ခာ။ ငါလည်း မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမို့လို့ ဝင်မပြောတာ။ မွေ့က သနားစရာကောင်းပါတယ်ကွာ”

စိုးသူကလည်း ပြောလေတော့ -

“ဟကောင်တွေရဲ့ လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် သူများကို ပိုသနားတဲ့လူက ခပ်ရှားရှားကွ။ မွေ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် သနားစရာကောင်းတဲ့လူက ငါဖြစ်သွားမှာ မင်းတို့သိလား”

“အေးပါ။ အိမ်ကိုလက်ထပ်ပြီး မင်း ကံကောင်းပါစေတော့ တို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ကွာ”

စိုးသူလည်း အိမ်ကို သဘောမကျလို့ မဟုတ်ပေမယ့် မွေ့ကို သနားမိလို့ ပြောတာပါလေ။

အခန်း (၁၈)

“အီး ဟီး ဟီး”

“-----”

“ဖေဖေရေ ဖေဖေ ဟီး”

“ဟင်”

အိပ်ရာထဲမှာ အတွေးနယ်ချဲ့နေတဲ့ မင်းသိက္ခာ။ သားရဲ့ငိုသံ

ကြောင့် အတွေးစတွေ ပြတ်သွားလေတော့သည်။ သား ဘာဖြစ်တာလဲ ဆို လူးလဲထပြီး အိပ်ခန်းထဲကနေ ထွက်လာခဲ့တော့ မြင်လိုက်ရတာ သည် -

“နောက်ကို ယူကစားဦးမလား ပြောစမ်း။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာ ကို ကိုင်ဦး ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

“ကြောက်ပါပြီ မေမေရဲ့၊ ဟီး”

“နောက်လုပ်ဦးမလား”

“မလုပ်ပါဘူး မေမေရဲ့”

“ဖြန်း”

“အား”

“အိမ်”

“တောက်”

“အိမ် မင်းအခုရပ်စမ်း”

“ဟီး အီး”

“သား”

အိမ်က သားကိုရိုက်နေတာမြင်ရတော့ မင်းသိက္ခာ မျက်စိတွေ ပြာဝေသွားမတတ် ဖြစ်ရသည်သာ။ ဒါကြောင့် အိမ်လက်က ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်သည်လေ။ ပြီး သားကိုပွေ့ချီလိုက်ကာ -

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ အိမ်၊ ဒါ မင်း ဝမ်းနဲ့လွှဲမွေးထားတဲ့သားကွ။ ကိုယ့်သားသမီးကို ဘာလို့ ဒီလောက်ရိုက်ရတာလဲ”

“ကိုက ဘာသိလို့လဲ၊ ကလေးက၊ ကလေးလိုမနေဘဲ အိမ်ဆားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ယူကိုင်နေတာကိုရဲ့”

“ဟ ကလေးက ဘာမှနားမလည်ဘူးလေကွာ။ နားလည်တဲ့လူကြီးက ကလေးယူမကိုင်အောင် သိမ်းထားပေါ့”

“ဖေဖေ ဟီး”

“သား မငိုနဲ့ မငိုနဲ့နော်”

“ကို”

မင်းသိက္ခာ သားကို အငိုတိတ်အောင် ဘယ်လိုချော့ရမှန်း မသိပေ။

သားက ငိုလေ အိမ်က ဒေါသထွက်လေပါပဲ။

“အိမ် သားကို ဆုံးမနေတာ။ ကို ဝင်မပါ၊ ပါနဲ့”

“မင်း ရူးနေလား အိမ်”

“ဘာ”

“ဒီကလေးက နုနုလေးကိုရိုက်ပြီး ဆုံးမစရာလားကွ။ ဒီအရွယ်က ချော့ပြီး ပါးစပ်နဲ့ ဆုံးမရင် နားဝင်တဲ့အရွယ်။ မလုပ်သင့်တာလုပ်သင့်တာကို မင်း ပါးစပ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပြီး ဆုံးမပါလား”

“ကျွန်မ အဲဒီလောက် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ မိသားစုအတွက် အလုပ်၊ လုပ်နေတာ အချိန်ပိုမရှိဘူး”

“ဘာ မိသားစုအတွက် ဟုတ်လား... အိမ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မ အချိန်တိုင်းလိုလို အလုပ်၊ လုပ်နေတာ ရှင်မသိဘူးလား”

“အဟွန်း”

မင်းသိက္ခာ မဲ့ပြီး ပြီးလိုက်မိတော့သည်လေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခြေမ ကလိထိုးပြီး ရယ်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ။ တကယ် မိသားစုအတွက် စေတနာ မေတ္တာထားရင် ငွေကိုပဲ လောဘတကြီးရှာနေမယ့်အစား မိသားစုအပေါ် အချိန်ပေးပြီး နွေးထွေးမှုပေးပါတော့လား။

အခုတော့ -

ယောက်ျားအပေါ် နွေးထွေးမှုမရှိတာထား။ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးခဲ့ရတဲ့သားအပေါ် ကြင်နာရုစိုက်စွာနဲ့ မိခင်မေတ္တာ အပြည့် အဝပေးပါတော့လား။

“စကားလုံးတွေက လှပါတယ် အိမ်... မိသားစုအတွက် တဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မငွေရှာနေတာ ဒီမိသားစုအတွက်

ဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။ ကျွန်မက ဘယ်လင်ငယ်ကို သွားပေးနေလို့လဲ”

“အိမ်”

“ဖေဖေ ဟင့်”

သားကလည်း ကြောက်နေ။ အိမ်ကိုလည်း မပြောဘဲငြိမ်နေလို့ မဖြစ်တာမို့။ သားရဲ့ခေါင်းလေးကို ကိုယ့်ပခုံးပေါ်မှာ ကပ်ထားလိုက်ကာ -

“မင်း စကားပြောတာ မရိုင်းနဲ့နော် အိမ်။ ငါပြောနေတာက မင်းရှာတဲ့ပိုက်ဆံ ဘယ်သူ့ကိုပေးနေလဲ မေးတာမဟုတ်ဘူး။ မင်း မိသားစုအပေါ် တကယ်စေတနာ မေတ္တာထားရင် ငွေနောက်လိုက်နေမယ့်အစား မိသားစုအတွက် အချိန်ပေးပြီး မင်း နွေးထွေးမှုတွေ ပေးပါတဲ့လား”

“အဲဒါ ရှင် တလူလူတက်နေတဲ့ ကျွန်မအညွန့်ကို ချီးတာပဲ။ ကျွန်မ ရှာနိုင်တုန်းရှာနေတာ။ ကျွန်မ ဆင်းရဲမှာကြောက်တယ်။ သူများနဲ့ ယှဉ်ရင် မျက်နှာအငယ်မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မသားရော ကျွန်မရောပဲ”

“ငါလည်း စီးပွားရေးလုပ်နေတာပဲကွ။ မင်းကိုက လောဘ

မသတ်နိုင်တာ။ မင်းအတ္တကြီးနေတာ။ မင်း တော်တော်အတ္တကြီးပဲ
မိန်းမပဲ”

“အတ္တကြီးတော့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဟာ”

အိမ် မင်းသိက္ခာကို ထုရိုက်နေလေတော့ မင်းသိက္ခာ သား
ထိမှာဦးလို့ လှည့်ပတ်ရှောင်နေသည်လေ။ သားကလည်း ငိုနေဆဲပါ။

“အိမ် ကလေးကိုထိမယ်နော်”

“ရှင် ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“အိမ်”

“ကဲ”

“မင်း တော်တော့နော်”

“ဖေဖေ ဟီး”

အိမ်လက် သားရဲ့ခြေထောက်ကို ထုမိသွားလေတော့ မင်း

သိက္ခာ ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့ပေ။

“ဒီမိန်းမကွာ ကဲ”

“ဖြန်း”

“အ”

မင်းသိက္ခာ အိမ်ကို တွန်းပစ်ပြီး ရိုက်မိရိုက်ရာ ရိုက်လိုက်တာ
ကိုမှ တည့်တည့်ရိုက်မိလေတော့ -

“ဟင် ရှင်”

“မေမေ”

“ရှင် ကျွန်မပါးကို ရိုက်တယ်”

“ရိုက်တယ်ကွာ၊ ရိုက်တယ် ဘာဖြစ်လဲ”

အိမ် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပေါက်တွက်လုမတတ် ဖိကိုက်ထား

ပြီး မင်းသိက္ခာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး ကိုမင်းသိက္ခာ။ ကျွန်မ

ချင်နဲ့ကွာမယ်”

အိမ် ပြောပြီးတာနှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်လေ။

မင်းသိက္ခာ မတားဆီးလိုက်မိပါဘူး။ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့အချိန် ဘယ်သူက
တားမှာတဲ့လဲ။

“မေမေ ဟီး”

အခု -

အိမ်မေမေနဲ့ အစ်မကတော့ သွေးထိတာနှင့် မချီအောင် နာကြကာ -

“နင့်ယောက်ျားက အဲဒီလောက်တောင် ဆိုးနေပြီလား။ အိမ် အဲဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း ပေါင်းမနေနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်တော့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သမီးကို ငါကတော့ ရိုက်ဖို့မပြောနဲ့ ရွယ် တောင်မရွယ်ရက်ဘူး။ ဒင်းက ပါးရိုက်ရတယ်လို့။ မပေါင်းနဲ့တော့၊ ကွာလိုက် သမီး”

“ကွာမှာမေမေ၊ သူတော်တော် တရားလွန်လာပြီ။ သမီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ သမီး သူ့ကိုမပေါင်းတော့ဘူး မေမေ”

“အဲဒါကောင်းတယ်၊ ကွာလိုက်။ ငါ့ညီမ သူ့ထက်သာတဲ့ လူကို နောက်ထပ် ခေါင်းခေါက်ရွေးပြီး ယူလို့ရတယ် သိလား”

“ကလေးလည်း သူ့ဘက်က မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ခေါ်မနေနဲ့ သမီး။ လင်ရှိရင်သားရှိတာပဲလေ”

အိမ်ရဲ့ ဖေဖေဦးထွန်းသာကတော့ သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းခါ မိတော့သည်သာ။ ပြောလိုက်ကြတာ လွယ်လွယ်လေးပါလား။ မိန်းမ ဖြစ်သူကို မပြောရဲလို့သာ ငြိမ်နားထောင်နေရတာ သဘောမကျပေ။

အခန်း (၁၉)

အိမ်ရဲ့မေမေနဲ့ အစ်မက မင်းသိက္ခာ အိမ်ကို ပါးရိုက်တယ် ဆိုတော့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ ဒေါသထွက်နေကြသည်လေ။ ပြဿနာ တစ်ခုဖြစ်ကြပြီဆိုရင် သူကလည်း သူကောင်းကြောင်း ပြော၊ ငါကလည်း ငါ့ကောင်းကြောင်းပြောကြမှာပဲလေ။

ဘယ်သူမဆို

ကိုယ်ကောင်းကြောင်းပြောပြီး သူများမကောင်းကြောင်း ပြောကြတာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ဒါကို တစ်ဖက်အပြောနဲ့ယုံပြီး အကျိုး အကြောင်းကို ဆက်စပ်မကြည့်တတ်ကြဘူးလေ။ တကယ်ဆို နှစ်ဦး နှစ်ဖက်စကားကို နားထောင်ပြီးမှ ဘယ်သူမှားတယ် ဘယ်သူမှန်တယ် ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်သင့်တာပဲ။

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ လွယ်လွယ်တည်ဆောက်ပြီး လွယ်လွယ်ဖြိုဖျက်
လို့ ရသတဲ့လား။

သမီးဖြစ်သူကို သွန်သင်ဆုံးမ နားချရမယ့်အစား၊ မြောက်ထိုး
ပင့်ကော်လုပ်နေကြတာလေ။ သူတို့က သူတို့ကိုယ်သူ လင်နိုင်မျိုးလို့
သတ်မှတ်ပြီး လင်ယောက်ျားအပေါ်နိုင်ချင်ကြတာလေ။ အဲဒီ အယူကို
တ လွဲမှားနေတာ။ လွဲမှားမှန်းသိသိနဲ့ ကိုယ်လည်း မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့
ဘူးလေ။

မလွန်ဆန်နိုင်ဆို

မိန်းမကို ချစ်တာကိုး။

“စိတ်ချပါ မေမေ။ သမီး သူ့ကိုကွာရှင်းမှာပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး
သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“သမီး”

ဦးထွန်းသာ မနေသာတော့ပြီမို့ ဝင်ပြောရပေတော့မည်။

“ဖေဖေ သမီးကို စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဖေဖေ”

“ကိုထွန်းသာ”

“ဗျာ”

“ရှင်က ဘာတွေပြောဦးမလို့လဲ”

“မြရယ်၊ ကိုယ်လည်း သမီးရဲ့အဖေတစ်ယောက်ပါကွား
ပြောသင့်ပြောထိုက်တာလေးတော့ သမီးကို ပြောပြခွင့်ပြုပါ”

“ပြော ပြော”

မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲပါပဲ။ တော်သေးတာပေါ့။ မျက်စောင်း
အင် ရောက်လာလို့။ ပါးစပ်က ဆူလာငေါက်လာရင်တော့ စကား
ဆက်ရေးခက်တယ်လေ။

“အိမ်ထောင်ပြု ဘုရားတည် ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး ဤသုံး
မျိုး ချက်မပိုင် နောင်ပြင်ရန်ခက်လှ၏ဆိုတဲ့ စကားကို ငါ့သမီးသိပါ
အယ်။ သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သမီးကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့တာ
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖေဖေ ကိုယ့်သမီးအကြောင်း ကိုယ်သိတာပေါ့။ သမီးဘက်
က မာနဆိုတဲ့အရာကို တတ်နိုင်သမျှ လျော့ချပေးပါ သမီးရယ်။
နှစ်ယောက်ထဲဆိုရင် ပြဿနာမရှိဘူးလေ။ အခုက ကလေးရှိနေတယ်။
ကိုယ့်သားသမီးမှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှိပါလျက်နဲ့ မိတစ်ကွဲ ဖတစ်ကွဲ
မဖြစ်စေချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ ကလေးကို ငဲ့ပါ။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ

၁၅၆ မိုးစက်ပွင့်

မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့”

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ သမီး သူ့ကို စိတ်ကုန်နေတာ ကြာပြီ”

“ဘာကြောင့် စိတ်ကုန်တာလဲ သမီး”

“ဘာကြောင့် စိတ်ကုန်ရမှာလဲ ဖေဖေရဲ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အရက်နဲ့ဘီယာ မရိုးအောင် သောက်နေတာ။ ရှေ့ဆို သမီး အရက် သမားမယားဘွဲ့ ရတော့မှာလေ”

ဦးထွန်းသာ သက်ပြင်းချလိုက်မိပြန်သည်လေ။ ယောက်ျားတွေ အရက်သောက်တယ်ဆိုတာ သောက်နည်းအမျိုးမျိုးရှိတယ်လို့ ပြောရမလား။ မသောက်ရမနေနိုင်လောက်အောင် ကြိုက်လို့သောက်ကြတာ ရှိသလို၊ အချို့က စိတ်ညစ်လို့အရက်သောက်ပြီး စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာတာလည်း ရှိတယ်လေ။

“သမီး”

“ရှင့်”

“သမီး မိသားစုအတွက် အချိန်ပေးကြည့်ပါ။ မောင်သိက္ခာ အပေါ်မှာ နွေးထွေးကြင်နာမှု ပေးပြီး ဒီလိုပဲ ဖြောင်းဖြပြောဆိုကြည့်ပါလား သမီးရယ်။ သမီးဘက်က ထိန်းကွပ်မှုကောင်းရင် သူ့ဘက်က

ပြောင်းပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲလေ”

“သူ့အတွက် အချိန်ပေးနေရင် စီးပွားရေးဘက်မှာ အချိန်ပေးလဲလောင်းသွားမှာပေါ့ ဖေဖေ။ ပြီးတော့ သမီးအိမ်ထောင်မှုကိစ္စ ဝေယျာအစွဲတွေ သမီးမလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးက သူ့ မလုပ်နိုင်လို့ အိမ်ဖော်ငှားထားတာပဲလေ။ တော်တော့ ကိုထွန်းသာ။ ရှင် ဘာမှ ဆက်မပြောရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

ခက်ပြီ၊ အခက်တကာအခက်ထဲမှာ ဒီအခက်က အဆိုးဆုံးအခက်ပဲ။ သားသမီးကို မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် လမ်းကြောင်းမှန်ကို ခြိမ်းခြောက်မယ့်အစား မီးလောင်ရာလေပင့်လုပ်တာ မကောင်းပါဘူး။ စိတ်ရိုက်တွေကို မကြိုက်သော်လည်း -

ကိုယ်တိုင်က ဒီစရိုက်တွေကြားမှာ ရုန်းမထွက်နိုင်လေတော့ အစားအပေးမှန်းမှန်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရတော့မည့်အဖြစ်ပါလား။

“အာရုံနောက်ခံပြီး ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့တော့ သမီး။ အမြန်ဆုံး ကွာရှင်းနိုင်အောင်သာ ကြိုးစား”

“ဟုတ်တယ် အိမ်၊ ငါ့ယောက်ျားသာ နင့်ယောက်ျားအချိုးအမျိုးချိုးရင် ကွာရှင်းပစ်တာကြာပြီ သိလား”

ဪ လင်နိုင်မျိုးဆိုတော့ လင်ကိုနိုင်ရမှ သူတို့အတွက်
ဂုဏ်ရှိတယ်လို့ ထင်နေကြလား မသိပါဘူးလေ။

အခန်း (၂၀)

မွေ့ မိုးတွေတအားရွာလာသဖြင့် အေးစိမ့်လာတာမို့ အနွေး
ထည်ထပ်ဝတ်လိုက်သည်လေ။ ပြီးတော့ သားကိုလည်း အနွေးထည်
ထပ်ဝတ်ပေးပြီး သားအမိနှစ်ယောက် ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြ
သည်။ မွေ့က သားကိုပေါင်ပေါ်တင်ကာ ဖက်ထားသည်လေ။

သားကလည်း ချမ်းလို့ထင်ပါရဲ့

ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်နေလို့ပါပဲ။

“သား”

“ဗျာ”

“အရမ်းချမ်းနေလား”

“ချမ်းတာပေါ့ မေမေရဲ့၊ မေမေ”

“ရှင်”

“ဖေကြီးလည်း အရမ်းချမ်းနေမှာပဲနော်”

သားက သူ့ဖေကြီးအတွက် သတိတရ စိုးရိမ်သလိုလေး ပြောတော့ မွေ့လည်း မောင့်အတွက် စိုးရိမ်သွားမိသည်သာ။ မောင်လည်း ချမ်းနေမလား။ ရုံးခန်းထဲမှာ ရှိနေရင်တော်သေးရဲ့။ အပြင်မှာ သွားလာ လှုပ်ရှားနေရတာဆိုရင် ဘယ်လိုများ သွားလောနေမလဲဖေ့။

“မေမေ သား ဖေကြီးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်နော် သား”

သားက ခေါင်းညှိတ်လိုက်စဉ်မှာပဲ -

“တီ တီ”

“ဟင်”

“မေမေ ဖေကြီးပြန်လာတယ် ထင်တယ်”

ပြောပြီးတာနှင့် ဘေးက အရင်ထပြေးလေတော့ မွေ့လည်း မောင့်ကို ဆီးကြိုဖို့ထွက်လာခဲ့သည်လေ။ မိုးတွေရွာနေလို့ မောင်ပြန်လာတယ်ထင်ပါရဲ့။ မွေ့ တံခါးဝရောက်လို့ ကားကိုမြင်လိုက်ရတော့-

“ဟင် မောင်လည်း မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်သူပါလိမ့်”

သားကလည်း သူ့ဖေကြီးကားမဟုတ်တော့ မျက်မှောင်လေး

ကြည့်သွားကာ -

“ဖေကြီးကားလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟောတော့”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသူတွေကို မြင်လိုက်ရတော့ မွေ့ အံ့သြစွာနှင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်း ပါးစပ်ကလေးပွင့်ဟသွားတော့သည်ပေါ့။

“ကိုမင်းသိက္ခာ”

မင်းသိက္ခာက သူ့သားကို ပွေ့ချီ၍ မွေ့တို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်လေ။ အနားကို ရောက်လေတော့ -

“မွေ့ နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းပါတယ် ကိုမင်းသိက္ခာ”

“ညီလေး”

“ကိုကို”

မင်းရောင်စဉ်လေးက ကောင်းကင်ကို ညီလေးလို့ ခေါ်ပြီး ဖခင်လက်ထဲမှ လျှော့ချဆင်းလေတော့ မင်းသိက္ခာ သားကို အလိုက်သင့် အောက်ကိုချပေးလိုက်သည်လေ။ ကောင်းကင်လေးက ရယ်ပြီး မင်းရောင်စဉ် လက်ကို ဆွဲခေါ်လေသည်ပေါ့။

“အိမ်ထဲကိုဝင်ပါ ကိုမင်းသိက္ခာ။ မောင်ကတော့ မရှိဘူး။

ကိစ္စရှိရင် ကျွန်မကိုပြောခဲ့လို့ ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လင်မယားကြား
ဘာမှ ဖုန်းကွယ် လျှို့ဝှက်ထားတာ မရှိဘူးလေ”

“ကိုယ်သိပါတယ်။ အခုလာခဲ့တာက မွေ့ဆီကိုပါ။ ကိုယ်
မွေ့ဆီမှာ အကူအညီတစ်ခုတောင်းစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အထဲကိုဝင်ပါ ကိုမင်းသိက္ခာ”

“မဝင်တော့ဘူး မွေ့။ ကိုယ်အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ သွားစရာနဲ့
သေးလို့ပါ”

“ဒါဆို ပြောလေ၊ ကျွန်မ ဘာများကူညီရမလဲ”

“အခြားမဟုတ်ပါဘူးမွေ့၊ သားက ကိုယ့်မိဘတွေ အိမ်မှာ
ထားတာ မနေချင်ဘူးလေ။ သူ့အမေကိုပဲ ပြန်ခေါ်ခိုင်းနေတာ။ အဲဒါ
ဒီမှာဆိုရင် ကောင်းကင်လေးနဲ့ဆိုတော့ သူပျော်မယ်ထင်ပါတယ်။
အဲဒါကြောင့် ကိုယ်အလုပ်သွားတဲ့အချိန် သားကို မွေ့ဆီမှာထားခဲ့ချင်
လို့ပါ။ အလုပ်ကပြန်လာတော့ ဝင်ခေါ်ပေါ့။ မွေ့ ကူညီပါနော်”

“အိမ်က ခရီးထွက်နေရလို့လား ကိုမင်းသိက္ခာ”

မင်းသိက္ခာ ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုပြော
ပြရပါ့မလဲ။

ကိုယ်မှားပါတယ်လို့ မွေ့ရှေ့မှာ ဝန်ချတောင်းပန်ရမလား။

တကယ်တော့ ကိုယ်က မဟော်သခင်ဇာတ်တော်ထဲက
အိတ်ထွဲရလှလင်လို ဖြစ်ခဲ့သူလေ။

ကိုယ့်စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမက -

ဥဒုဗ္ဗရဒေဝီ မိဖုရားဖြစ်သွားတာမျိုးပါပဲ။ မွေ့က မိဖုရား
ဖြစ်ထိုက်သူမို့ ကိုယ်နဲ့လွဲခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲပေါ့။

“အိမ်က ဘယ်သွားလို့လဲ”

မွေ့ ထပ်မေးလေမှ -

“သူ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီ မွေ့။ သူနဲ့ကိုယ် ကွာရှင်းကြ
တော့မှာပါ”

“ရှင်”

“ဘယ်လိုမှ မသာယာတော့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ရှေ့ဆက်
နေကြရင် သူ့ရော ကိုယ်ရော စိတ်ဆင်းရဲရမှာလေ။ အဲဒီတော့ ကွာရှင်း
လိုက်ကြတာ မကောင်းဆုံးပါပဲ”

မွေ့ နှုတ်ခမ်းလေး မွဲခနဲဖြစ်သွားစဉ် -

“ညီရေ တူ”

“မျက်စိဖွင့်လို့ ရပြီလား”

“ရပြီ ဖွင့်တော့”

ကလေးနှစ်ယောက် တူတူပုန်းတမ်းကစားနေကြတာမိ
ဒါကိုကြည့်ပြီး မွေ့ပါးစပ်က ပြောမယ့်စကားက ပြောမထွက်တော့ပေ
မွေ့ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းဆိုတာ မရှိတော့ပေမယ့် သူ့အတွက် အမန်းတွေ
ရှိခဲ့ဖူးသည်လေ။

အမုန်းဆိုတာထက် နာကြည်းမှုတွေပေါ့။ မဆိုင်တဲ့အိမ်ထဲ
ခွင့်လွှတ်လို့ရပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ယုံတမ်းစကားတွေပြောပြီး
အသည်းခွဲခဲ့တဲ့လူလေ။

မွေ့ဘက်က ယုံကြည်အားကိုးစွာနှင့် တကယ်ချစ်ခဲ့ဖူးတာ
မို့ နာကျင်ခဲ့ရသည်လေ။

အခု အချစ်တွေပျောက်ပြယ်ပြီး ရင်ထဲကအမုန်းတရားသည်
တော်တော်နှင့် မပျောက်ပျက်နိုင်ခဲ့ပေ။

ကလေးမျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ပြောချင်တဲ့စကားတွေ
ကို မွေ့ မျိုသိပ်လိုက်သည်သာ။

“ကျွန်မ ကြားထဲကနေ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုမင်းသိက္ခာ။
ရှင့်ဘက်က အသောက်အစားလျှော့ပြီး တတ်နိုင်သလောက် အိမ်အ
ပေါ် သည်းခံပေးပါ။ ရှင့်ဘက်က ပြောင်းလဲရင် အိမ်ဘက်ကလည်း

ပြောင်းလဲလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ကွဲစို့ ကွာစို့အထိတော့
မလုပ်ကြ ပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

မွေ့ ကစားနေတဲ့ မင်းရောင်စဉ်လေးကို လှည့်ကြည့်ပြီး-
“မင်းရောင်စဉ်လေး သနားပါတယ်။ ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့
ကလေးကို ငဲ့ကြပါရှင်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှိပါလျက်နဲ့ ကလေးကို မိ
အစ်ကွဲ ဖတစ်ကွဲ ဘဝမျိုး ရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ ကလေး စိတ်
အော်ရာရသွားလိမ့်မယ် ကိုမင်းသိက္ခာ”

“မွေ့”
ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဘယ်လိုများပြောရ
ပါ့မလဲ။ ကိုယ် ရက်စက်ခဲ့မိတာအတွက် ရှက်မိပါတယ်လေ။ မွေ့လို
စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး သဘောထားပြည့်သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်တဲ့ ဇေ
ကမ္ဘာ ကံကောင်းပါတယ်။

ကိုယ် မနမ်းချင်ခဲ့တဲ့ပန်းက -
ဇေကမ္ဘာအတွက် တော်ဝင်နန်းထိုက်တဲ့ပန်းပဲလေ။ အခု
လည်း ကိုယ့်သားလေးအပေါ် စေတနာထားပြီး ပြောနေလိုက်တာ။
မွေ့က မိခင်ကောင်းပီသတဲ့မိန်းမ၊ ဇနီးကောင်းပီသတဲ့မိန်းမပါလား။

“မွေ့ကို ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာအတွက်လဲ ကိုမင်းသိက္ခာ”

“ဟိုအရင်က”

“အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ပါ ကိုမင်းသိက္ခာ။ ကျွန်မက ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ မကြိုက်တာကို တစ်ခါတည်းပြောထားပါရစေ”

“ပြောပါ မွေ့”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ကိုယ်ဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းက မသုံးသင့်ဆုံး အသုံးအနှုန်းပါ ကိုမင်းသိက္ခာ။ စကားလုံးဆိုတ စာနဲ့ချရေးပြတာ မဟုတ်တော့ကြားရတဲ့သူက ‘ယသတ်’ ပါခြင်း မပါခြင်းတွေကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာနေကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်ခြင်ပါ”

“ဟူး”

“အထူးဆဖြင့် မောင် မရှိတဲ့အချိန်မှာ ပိုပြီး ဆင်ခြင်သင့်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါမွေ့၊ ကိုယ် အဲ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်တောင်းတဲ့အကူအညီကို မွေ့ ကူညီနိုင် မကူညီနိုင်ဆိုတာ”

“ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ် ကိုမင်းသိက္ခာ။ ကလေးကိုထားခဲ့ပါ။ ကျွန်မနဲ့အတူရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ ကလေးအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့”

မင်းသိက္ခာ ကြည်စင်နေတဲ့ မွေ့မျက်နှာလေးကို ငေးမောစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်လေ။ ချမ်းမြေ့သာယာတဲ့ မိသားစုဘဝဆိုတာကို အပြည့်အဝ ခံစားခွင့်ပေးနိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုးဟာ မွေ့လို မိန်းကလေးမျိုးမပါ။ ကူညီမယ်တဲ့။

မင်းသိက္ခာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာရပါစိတ်မဝလေ။ ပြီးတော့ တိမ်းညွတ်သွားမိတဲ့စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရင်း -

“ကျေးဇူးပါ မွေ့။ ဒါဆို ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်တက်သွားတဲ့ မင်းသိက္ခာကို လိုက်ကြည့်ရင်း မွေ့ရဲ့စိတ်တွေက အတိတ်ဆီသို့ ပြန်လည်ဦးတည်မိသွားတော့သည်လေ။

နောက်ထပ် အလုပ်ကလည်း လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာမရ။ မွေ စိတ်ညစ်
နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းသိက္ခာ အိမ်ကိုရောက်လာသည်လေ။ ကေမန္တာ
သည်းပါလာသည်ပေါ့။

“မွေ”

“-----”

“မွေ”

“ဟင်”

မွေ အဝတ်တွေကို ဗီရိယံထည့်နေရင်းမှ မော့ကြည့်လိုက်
တော့ မင်းသိက္ခာ ဖြစ်နေတာလေ။ ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထွက်သွား
ပြီး ချက်ချင်းထရပ်လိုက်မိကာ -

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မွေ နေကောင်းပြီလား”

မွေ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားပြီး -

“ဘာလဲ ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ အသည်းကွဲပြီး မစားနိုင် မအိပ်
နိုင်နဲ့ အိမ်ရာထဲလဲနေမယ်ထင်လို့ လာကြည့်တာလား ကိုမင်းသိက္ခာ”

“မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချ၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ရှင်တို့သာ စိတ်ချမ်းသာ

အခန်း (၂၁)

အိမ်က မွေကို အလုပ်ထုတ်သည်တဲ့။ နေမကောင်းတော့
တော်တော်နဲ့ အလုပ်မဆင်းနိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မွေကို အလုပ်
ထုတ်သည်တဲ့။ နောက်ထပ်ကြားရတဲ့ သတင်းက မွေသိပ်ချစ်ရတဲ့
ကိုက အိမ်နဲ့ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီတဲ့လေ။

မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မယ်တဲ့။

မွေ ခံစားလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့။ မွေက အရှုံးရော
အဆုံးကိုရော ရယူထွေးပိုက်ခဲ့ရသူလေ။ ပထမတော့ ခံစားရလွန်းလို့
တွေးမိတိုင်း ငိုခဲ့ရသည်ပေါ့။ နောက်တော့ ပျေ့ညံ့လို့ ဝမ်းနည်းမိခြင်း
ကို မာနနဲ့ ထိန်းချုပ်လိုက်သည်လေ။

သူ့အကြောင်းတွေးမိတိုင်း ချစ်တဲ့မှာ ဆစ်ခနဲ နာတယ်။

အောင် နေကြပါ။ အသည်းကွဲလို့ဆိုပြီး ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေမယ်ထင်လို့လား။ တကယ်တော့ အချစ်က ဘဝလောက် အရေးမကြီးပါဘူး ကိုမင်းသိက္ခာ။ အသည်းကွဲလို့ မျက်ရည်ကျပြီး တပိုင်ပိုင် တတွေတွေ ဖြစ်နေမယ့်မိန်းမတွေထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

“မေ့”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပြောချင်တဲ့စကားတွေကို စုထားလို့ မသိပါဘူး။ ပေါက်ကွဲသံစည်တွေက ပြင်းထန်လွန်းလှသည်လေး အရင်က စကားနည်းတယ်ထင်ရတဲ့လူက အခုတော့ ပြောချင်တာတွေ ဆက်တိုက်ပြောသွားတာ ကရားရေလွှတ်ပါပဲ။

ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ မျက်နှာကြောကလည်း ပြတ်ထွက်လှ မတတ်ပါပဲ။ မင်းသိက္ခာ ပြန်မပြောတာ သူ့ဘက်က လွန်ထားလို့ ထင်ပါရဲ့။

“အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ အကျိုးရှိရှိနဲ့ အသုံးမပြုမယ်။ ကျွန်မကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှအောင်ပြင်မယ်။ ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်။ အသည်းကွဲခြင်းကို ကျွန်မ လှေကား ထစ်အဖြစ် နင်းတက်ပြမယ် ကိုမင်းသိက္ခာ”

“ကောင်းပါတယ် ကြိုးစားပါမေ့။ ကိုယ် အားပေးပါတယ်” မေ့ အာခေါင်ခြောက်လာသလို ရှိတာမို့ တံတွေးကို မျိုချ

ဆိုက်ပြီး -

“အခု ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဇောကမ္ဘာခေါ်လို့ အဖော်လိုက်လာတာပါ”

မေ့အကြည့်က ဇောကမ္ဘာဆီသို့ ရောက်သွားလေလျှင် ဇောကမ္ဘာက ပြုံးပြပြီးမှ -

“မေ့က ကျွန်တော့်ကို သိချင်မှသိမှာပေးမယ့် ကျွန်တော်က မေ့ကိုသိပါတယ်။ ကျွန်တော် မေ့နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

မေ့ မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် စုကျူသွားပြီး -

“ဘာအလုပ်ကိစ္စလဲ”

“ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီက နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ အဝတ်အထည် တွေနဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေကို မြန်မာပြည်မှာ ဖြန့်မှာပါ။ ကုမ္ပဏီက အခုမှ တည်ထောင်ခါစဆိုတော့ အလုပ်သမားလိုတယ်လေ။ အဲဒါ မေ့ လုပ်နိုင်မလားလို့ပါ”

မေ့ တွေခနဲဖြစ်သွားသည်လေ။ လူလိုတာ မေ့ကို ဘာလို့

အိမ်တိုင်ရာရောက်လာခေါ်ပါလိမ့်။ ဇေယျာဆိုတာကို မြင်ဖူးပေမယ့်
ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားမပြောဖူးပေ။

“ဇေယျာက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပါ မွေ့။ မွေ့ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ
ဝင်လုပ်ရင် အဆင်ပြေမယ်ထင်လို့ပါ”

“မွေ့ကို အလုပ်တစ်နေရာစာပေးဖို့အတွက် ကိုမင်းသိက္ခာ
ပြောပေးတာလား”

“မဟုတ်ဘူး မွေ့”

မင်းသိက္ခာပြောပေးထားတာဆိုရင် မွေ့ လုံဝမလုပ်ဘူးဆိုတာ
ကို ဇေယျာကသိနေတဲ့ပုံပါပဲ။ မွေ့မေးတာကို ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်
လေ။

“မွေ့ အလုပ်ရှာနေတာကိုသိလို့ ကျွန်တော်က မွေ့ကို လာပြီး
ကမ်းလှမ်းတာပါ။ မင်းသိက္ခာက အဖော်လိုက်လာရုံသက်သက်ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကျွန်မ အလုပ်ရှာနေတာကတော့ အမှန်ပါပဲ”

“ကျွန်တော်က ငိုသားပြီး ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိသူတွေကို နေရာ
ပေးချင်တာပါ”

“ဒါဆို ရှင် တစ်ခုသိထားဖို့တော့လိုမယ် ကိုဇေယျာ”

“ဘာများလဲ မွေ့”

မွေ့ ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး -

“ကျွန်မက ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
အဲပဲ။ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ခဲ့ဘူး ကိုဇေယျာ”

ဇေယျာ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ပညာရှိဖို့ပဲလိုပါတယ် မွေ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့အလုပ်စဆင်းရမလဲ”

“မနက်ဖြန်”

“လိပ်စာက”

“ကျွန်တော် လာခေါ်ပါ့မယ်”

“ရှင်”

“ဪ ဒီလိုပါ မွေ့။ ကျွန်တော့်ကားက မင်းသိက္ခာ ဝင်ရှော
မှာ ဆေးကုသမှုခံယူနေရတာလေ။ အဲဒါ မနက်ဖြန် ပြန်ကောင်းပြီ

ဆိုတော့ ကားလာယူရင်း မွေ့ကို လာခေါ်မယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”
မွေ့နဲ့ ဇေယျာ ရယ်ကာမောကာနှင့် စကားပြောနေကြတော့

မင်းသိက္ခာ ရယ်ကာမောကာနှင့် စကားပြောနေကြတော့ မင်းသိက္ခာ
ဖျက်နာက သုန်သုန်မှုန်မှုန်ပါ။ ဇေယျာနဲ့ အဖော်လိုက်လာရတာကို

မလိုက်ချင်ခဲ့လို့လား။

ဒါမှမဟုတ် မွေ့ပုံစံက ပြီးပျော်နေပုံပေါက်လို့ မကျေနပ်တာ
လော။ ကျွန်မက ပြီးမနေလို့ ငိုနေရမှာလား ကိုမင်းသိက္ခာရယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဇောမ္ဘာ။ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး
အလုပ်ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

အခန်း (၂၂)

အရင်ကဆို မိန်းမသားမို့ သနပ်ခါးလိမ်းပေမယ့် သေသေ
ချာချာ လှအောင်မပြင်တတ်ပေ။ အခုဆို မွေ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြင်တတ်နေပြီလေ။ အလှပြင်
ဖို့အတွက် အချိန်နည်းနည်း ပို့ပေးရသည်ပေါ့။

အလုပ်ထဲမှာလည်း -

အလုပ်ကို သူများထက် ပိုကြိုးစားပြီးလုပ်ပြသည်လေ။ မွေ့
က သိလွယ် တတ်လွယ်နားလည်လွယ်သူမို့ ဇောမ္ဘာက လိုအပ်တာ
တွေ သင်ပေးခဲ့သည်ပေါ့။

“မွေ့”

“ရှင်”

“အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေတယ်ဆိုလား အဆင်မပြေတာ ရှိရင်ပြောနော်။ ကိုယ့်ကို အားမနာနဲ့”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဘော့စ်။ မွေ့ကို အစစအရာရာနား ကူညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟာ မွေ့ကလည်း ကိုယ့်ကို ဘော့စ်။ ဘော့စ်နဲ့ မခေါ်စမ်း ပါနဲ့။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပါ မွေ့ရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မွေ့”

“ရှင်”

“ကိုယ် မွေ့ကို မေးလည်းမေးချင်တယ်။ မမေးလည်း မမေး ရက်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဘာများလဲ ကိုဇေ မေးပါ။ မွေ့ကို အားမနာပါနဲ့”

“ဟိုလေ”

ကိုဇေက မေးဖို့ အားနာနေပုံနဲ့ လည်ပင်းကို ပွတ်လိုက်သည် လေ။

ပြီးမှ -

“မင်းသိက္ခာနဲ့ အိမ်မှူးသွယ် လက်ထပ်တော့မယ်မွေ့။ အဲဒါ

မွေ့ကို မင်္ဂလာဆောင်လာဖို့ ဖိတ်လားလို့’

မွေ့ ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်မိတော့သည်လေ။ ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားပေမယ့် မာနက စိတ်ကို တင်းခနဲဖြစ်စေသည် လေ။ ဖူးစာပါလို့ ညားကြတာ မနာလိုဖြစ်စရာမှ မရှိတာ။ သင်ခန်းစာ ဘော့ ရလိုက်သည်ပေါ့လေ။

ယောက်ျားတွေလည်း

ဂုဏ်တွေ ငွေတွေ ပကာသနတွေကို မက်တယ်ဆိုတာပေါ့။

အချစ်ဆိုတာကို မွေ့ အယုံအကြည်မရှိတော့ဘူးလေ။

“မွေ့ ကိုယ်မေးမိတာ မှားသွားပြီကွာ။ ဆောရီး ကိုယ်

ဘောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ် ကိုဇေ။ မွေ့ တည်ငြိမ်နေပါပြီ။ အချစ်က ဘဝ

မဟုတ်ဘူးလေ။ အမာရွတ်တော့ ကျန်ခဲ့တာပေါ့”

“မွေ့ရယ်”

“ကျွန်မကို မင်္ဂလာဆောင် မဖိတ်ပါဘူး။ ကိုဇေကိုတော့

ဖိတ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် မွေ့ကို တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“မေ့ သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရမယ်။ မေ့လည်း ဘာ
မဖြစ်ဘူး။ ပျော်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သူတို့မြင်အောင် ပြရမယ်။ ပြီး
တော့”

ဇေကျာက စကားစကိုဖြတ်ထားပြီး မွေ့မျက်နှာကို စေ့
ကြည့်လေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို မွေ့ ရင်မဆိုင်ရဲစွာ မျက်နှာ
လိုက်ပြီး -

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ကိုဇေ”

“ဘာဖြစ်မှလဲ။ မွေ့ကို အရမ်းချစ်ပြီး အရမ်းမြတ်နိုး နှစ်
ထားတဲ့လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သူတို့သိအောင်
ပြရမယ်”

“ရှင်”

လာပြန်ပြီ ဒီစကား။ လေးစားမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတဲ့
စကားကို ယောက်ျားတိုင်း သုံးတတ်ပါသလားလို့ မေးလိုက်ချင်
သည်။ အဲဒီစကားနဲ့ပဲ မွေ့နှလုံးသားကို တစ်စစ ကြေမ့သွားအောင်
တစ်ယောက်သောသူက လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ -

မွေ့ အတ္တကြီးစွာနဲ့ ယောက်ျားတိုင်းကို သိမ်းကျုံးပြီး လက်

မထိုးပါဘူး။ ကိုယ်က ကံမကောင်းလို့ မာယာများတဲ့ယောက်ျားနဲ့
ဆွဲခဲ့တာ။ ယောက်ျားတိုင်းက သူ့လိုမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ တကယ်
လွန်းလန်း ချစ်တတ်တဲ့ယောက်ျားတွေလည်း ရှိသည်မဟုတ်လား။

“မွေ့”

“-----”

“သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကြရင် မွေ့ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ရ
မယ်။ ကိုယ် လူသိရှင်ကြား ကြေညာစရာရှိလို့ မွေ့ရဲ့”

“ဟင် ကိုဇေ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ မွေ့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ မွေ့”

“ကိုဇေက ဘာကြေညာမှာမို့လို့လဲ”

“ကိုယ်လည်း မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာလေ။ အဲဒါ

ကိုယ်ရဲ့ သတို့သမီးလောင်းကို ကြေညာပေးမလို့”

“ဟုတ်လား ဝမ်းသာပါတယ် ကိုဇေ။ ကိုဇေက သတို့သမီး

ဆောင်း ကြေညာမယ်ဆိုတော့ မွေ့က ဘာကူညီပေးရမလဲ ပြောပါဦး”

ဇေကျာက မွေ့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ မွေ့မျက်နှာကို

စေ့ကြည့်ပြီး -

“မွေ့က ကိုယ့်ဘေးမှာ ရပ်နေပေးရုံပါ မွေ့။ ဘာကြောင့်

မွေ့ကို ကိုယ့်ဘေးနားမှာ ရပ်ခိုင်းလဲဆို ကိုယ် လေးစားမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားပြီး အရမ်းချစ်လို့ လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးက မွေ့ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ရှင်”

မွေ့ တအံ့တဩပုံနှင့် နောက်ဆုတ်သွားတော့ ဇောကမ္ဘာက ပြုံးပြီး ရှေ့တိုးလာသည်လေ။

“ကိုယ် မွေ့ကို လက်ထပ်ပါရစေ မွေ့။ မွေ့ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်လိုက်လို့ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရစေရဘူးလို့ ကိုယ် ပေးပါတယ်။ မွေ့ကိုယ့်ကိုချစ်သည်ဖြစ်စေ မချစ်သည်ဖြစ်စေ ကိုယ် ဘက်က မွေ့ကို ချစ်နေခွင့်ရရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ် မွေ့”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဘာကိုမဖြစ်နိုင်တာလဲ မွေ့”

“ကျွန်မ”

ဇောကမ္ဘာက မွေ့နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်သို့ သူ့လက်ညှိုးလေးတင်ပြီး ပိတ်လိုက်ကာ -

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး မွေ့။ ကိုယ် မွေ့ကိုချစ်တယ် ချစ်ခွင့်ပေးပါ။ မွေ့ဘဝလေးကို ကိုယ့်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ

ထားချမ်းပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးချင်တယ် မွေ့။ မွေ့လက်ခံပေးပါနော်”

ဪ လက်စသတ်တော့ ရည်းစားစကားပြောနည်းအသစ်နဲ့

မွေ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတာကို။ ဇောကမ္ဘာက ဘာမှ ငြင်းဆန်ဆန်စရာ မရှိအောင် အထက်ပါအောက်ပါအရည်အချင်းတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းညှိညှိတစ်ယောက်ပါ။ လူပုံစံကလည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပါပဲ။

မင်းသိက္ခာကမှ ဝါပြီး မိုက်ထွက်ချင်သေးသည်လေ။ ဒီလို

သူက မွေ့ကိုမှ ရွေးပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသတဲ့လား။ တကယ်ဆို မွေ့ထက် အများကြီးသာတဲ့မိန်းမကို သူရနိုင်တာပဲလေ။

“မွေ့”

“ရှင်”

“ကိုယ့်အချစ်ကိုယ့်ပါနော် မွေ့။ အခုလောလောဆယ် ကိုယ့်

ကို ပြန်မချစ်နိုင်ရင်နေပါ။ တစ်နေ့နေ့တော့ ပြန်ချစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မျှော်လင့်ပါတယ်”

မွေ့ ဘာပြောရပါ့မလဲ။ ဘာပြောရပါ့မလဲ။ မွေ့အတွက်က

အချစ်ဆိုတာ ဘဝလောက်အရေးကြီးဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားပြီးပဲလေ။

“မွေ့၊ မင်္ဂလာဆောင်ကို လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လားဟင်။

လိုက်ခဲ့နော် မွေ့”

မွေ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတော့သည်။ ရှောင်လွှဲရင် မှောင်
သတ္တိမရှိရာကျမှာပေါ့။ သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို မွေ့သွားရမယ်လေ။ မျက်နှာ
ပြောင်တိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

မွေ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ပြချင်တာလေ။ ပြီးတော့
ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဇေယျာက မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေတာဆိုတော့
လွန်းသိမ်မွေ့ဆိုတာ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူတို့သိအောင်
ပြရမှာပေါ့။

လူတိုင်း

အတ္တနဲ့မကင်းကြသူတွေမို့ မွေ့လည်း အတ္တကြီးတယ်လို့
ဆိုချင်ဆိုကြပါစေတော့။

“ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ မွေ့ရယ်။ ကိုယ်ပြောပြရင် မွေ့
ယုံမှာမဟုတ်ဘူး သိလား”

“ဘာလဲဟင်”

“ကိုယ် မွေ့ကို စမြင်ဖူးလိုက်ကတည်းက သဘောကျတာ
စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်။ ကိုယ် လက်ထပ်ချင်တာ
မွေ့လို မိန်းကလေးမျိုးပါ မွေ့”

“မွေ့မှာ ဘာများအထင်ကြီးစရာ ရှိလို့လဲ ရှင်ရယ်”

“မွေ့ရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုက တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာပါ
မွေ့။ မွေ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အနွေးထွေးဆုံး
မိသားစုဘဝကို ရမယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်လို့ပဲ မွေ့”

“ရှင်ရော ကျွန်မကို တွက်ရေးနဲ့ဘဲ လက်ထပ်ချင်တာလား”

“ဟာ မေးရက်လိုက်တာ မွေ့ရယ်။ ကိုယ့်စကားက အဲဒီလို
သက်ရောက်သွားသလား မွေ့။ ကိုယ် မွေ့ကို အရမ်းချစ်လို့ လက်ထပ်
ချင်တာပါ”

“ဆယ်မှတ်ပေးလိုက်မယ်”

“မရဘူး တစ်ရာအပြည့်ပေး”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြသည်လေ။ ချစ်သူအရာ
မမြောက်သေးပေမယ့် နားလည်မှုနဲ့

ရာသီဥတုက သဟဇာတမျှလို့ပေါ့။

“ရှင်”

“သမီး အခုချိန်ကစပြီး ဘာမှ အားငယ်စရာမလိုဘူးနော်။ အန်တီတို့ကို သမီးရဲ့မိဘအရင်းတွေလို သဘောထား ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ။ အခုလို မွေ့အပေါ်မှာ သမီးအရင်း တစ်ယောက်လို သဘောထားပေးတဲ့အတွက် သမီးအတိုင်းမသိကို စမ်းသာမိပါတယ်”

အခန်း (၂၃)

ဇေကျော့မေမေက အပြိုင်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး -

“သားက အန်တီတို့ကို နားပူနားဆာလုပ်နေတာ သမီးရဲ့။ သမီးနဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့”

“ရှင်”

“သမီးလေဘက်က ခေါင်းမညိတ်သေးလို့သာပေါ့။ အန်တီ တို့ကလည်း သားကို လက်ထပ်ပေးချင်လှပြီလေ”

မွေ့ မျက်နှာလေး ရှက်ဝဲဝဲနှင့် ပြုံးလိုက်မိသည်သာ။ သူက တကယ့်ကိုပဲ မွေ့အပေါ် ကောင်းလွန်သူပါလား။ မွေ့ကို တကယ် ချစ်တယ်ဆိုတာ မယုံမရှိတော့ပေ။

“မွေ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စဉ်းစားပေးပါ့မယ် အန်တီ”

“ကျေးဇူးပါ သမီးရယ်။ သမီး ခဏနော်”

ဇေကျော့က စွတ်တရွတ်ပါပဲ။ မွေ့အတွက်ဆိုပြီး အဝတ်တွေ ဝယ်လာပေးသည်လေ။ မယူဘူးဆိုလည်း မရ။ သူက မွေ့မှာလိုအပ် သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးပြီး ပေးဆပ်ခြင်းအချစ်နဲ့ ချစ်တာတဲ့။ မွေ့က နှလုံးသားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့လူမို့ သူ့ကိုသနားမိပါသည်လေ။

မင်းသိက္ခာတို့ မင်္ဂလာပွဲကို မသွားခင်ရက်က ဇေကျော့က သူ့ အိမ်ခဏလိုက်ခဲ့ပါလို့ မွေ့ကို ခေါ်သည်လေ။ မွေ့လိုက်သွားတော့ မွေ့ကို သူ့မိဘတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်ပေါ့။ သူ့မိဘတွေက အဆင့် အတန်း မခွဲခြားပဲ မွေ့ကို သမီးတစ်ယောက်လိုချစ်သည်တဲ့။

ပြီးတော့ -

“သမီး”

သူ့အမေ ထသွားလေတော့ ဇေကျွန်က မွေ့ဘေးမှာ လာ
ထိုင်ကာ -

“မွေ့”

“ဟင်”

“အဟဲ”

“ဟင် ဘာအဟဲလဲ”

“သူများတွေ မင်္ဂလာဆောင်တာ အားကျလို့ ကိုယ်တို့လည်း
အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ မသိဘူး သွား”

“သိပါတယ်၊ အခုသိလိုက်တော့”

“ဘာကိုသိရမှာလဲ”

“ကိုယ်ချစ်တာကိုလေ”

ဇေကျွန်က မွေ့ပခုံးလေးကိုဖက်လေတော့ မွေ့က ဖယ်ရ
ကာ -

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ချစ်နေတာလေ။ ချစ်သူချင်း ပခုံးဖက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ
မွေ့ရဲ့”

“ဟင် ဘာချစ်သူလဲ။ ချစ်သူဖြင့် မဖြစ်သေးဘဲနဲ့”

“ဖြစ်လိုက်တော့ မွေ့ရယ် နော်”

“အဟမ်း အဟမ်း”

ချောင်းသံကြားတော့ ဇေကျွန်က ချက်ချင်းပဲ မွေ့နဲ့လူချင်း
ခွာလိုက်ကာ ခပ်တည်တည်းဖြစ်သွားပုံက သူ့အာမှ မဟုတ်သလိုပါ။
မွေ့ကတော့ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျှိုသိပ်ထားရသည်လေ။ ရှက်
လည်းရှက်ပေါ့။ သူ့မေမေက လျှောက်လာပြီး မွေ့အနားမှာထိုင်ကာ-

“သမီး”

“ရှင်”

“ရော ဒါ သမီး မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်သွားရင် ဝတ်ဖို့”

“ဘာတွေလဲ ဟင်”

“စိန်တစ်ဆင်ဆာပါ သမီး”

“ရှင်”

မွေ့ အလန့်လန့် အဖျတ်ဖျတ်ပုံစံနှင့် နောက်ဆုတ်ထိုင်မိ
လေလျှင် ဇေကျွန်က မေမေက မွေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး-

“ယူပါ သမီးရဲ့၊ လိုအပ်လို့ မေမေက ပေးတာ။ ပြီးတော့
ယုံကြည်လို့ပေးတာလေ”

ရတနာသေတ္တာကို မွေ့လက်ထဲ အတင်းထည့်ပေးနေတော့
မွေ့ရင်တွေလည်း ခုန်၊ လက်တွေလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်
သာ။

“မွေ့ မွေ့ မယူပါရစေနဲ့အန်တီ”

“ယူပါ သမီး၊ မေမေက သမီးကို မေမေသမီးလို သတ်မှတ်
လိုက်ပြီ။ အဲဒါကြောင့် ပေးတာလေ”

ဗုဒ္ဓေါ့။ သူ့ကိုယ်သူ မေမေတဲ့။ မွေ့ကို သမီးအဖြစ် သတ်မှတ်
လိုက်ပြီတဲ့လေ။ တုတ်ပြီးချုပ်ပြီးပါလား။ မွေ့ မယူချင်ပါဘူးငြင်းလည်း
မရ။ ဒါနဲ့ ယူလာခဲ့ပြီး အိမ်ရောက်တော့ ဥစ္စာခြောက်နေရသည်လေ။

ရတနာဘူးကို တစ်အိမ်လုံးမှာ ဘယ်နေရာထားရမှန်းမသိ
ပါဘူး။ ဗီရိုထဲထည့်လိုက်၊ စိတ်မချရဘူးဆိုပြီး သေတ္တာထဲ ပြောင်း
ထည့်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေရသည့်အဖြစ်ရယ်ပါ။
နောက်ဆုံးတော့ ခေါင်းအုံးအောက်ထားပြီး အိပ်ရသည်ပေါ့။

နောက်နေ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားကြတော့ ဇေယျာက
မွေ့ကိုလာခေါ်ပြီး အလှပြင်တာကအစ စီစဉ်ပေးသည်လေ။ ဒီလို
ဂရုစိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို မွေ့ဘယ်လို အင်အားနဲ့ ငြင်းရမှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၂၄)

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဇေယျာက ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ မွေ့
လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်လေ။ မွေ့က လက်ကလေးကို ရုန်းပေးမယ့်
ဇေယျာက လွှတ်မပေးဘဲ ဖိဆုပ်ကာ ခေါ်ခဲ့သူပေါ့။ မင်္ဂလာပွဲကို
ရောက်နေကြတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်အတော်များများနဲ့ မျက်လုံးတွေက
မွေ့ဆီမှာပါ။

ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့လှနေတဲ့မွေ့။

မွေ့လက်ကို ဆွဲခေါ်လာတဲ့ ဇေယျာက သိမ်ငယ်စရာမရှိဘူး

လေ။

ဒါကြောင့် ဇေယျာမျက်နှာက ပြုံးနေလို့ပေါ့။

“ဇေယျာ လာပြီလားကွ။ တို့ ဒီမှာ ဒီကိုလာ”

လှမ်းခေါ်သူက စိုးသူပါ။ စိုးသူတို့လည်း လက်ထပ်ပြီး ခိုတော့ သူမိန်းမပါသည်လေ။ ဇေယျာနဲ့မေ့ ဝိုင်းမှာဝင်ထိုင်လိုက် တော့ -

“ဇေယျာ... မင်းနဲ့မေ့က”

“သေသေချာချာ ထိုင်ပါရစေဦးကွာ။ ပြီးရင်ပြောပြမယ် စိတ်ချ”

“ငါက သိချင်နေပြီကွ”

“မေ့က ငါလက်ထပ်တော့မယ့် ငါ့ရဲ့ဇနီးလောင်း။ ငါ ရေ သောက်လိုက်ဦးမယ်။ မင်းမေးချင်တာတွေ စဉ်းစားထား။ ပြီးရင်ပြော မယ် မရှင်းတာကို ရှင်းပြမယ်”

ဇေယျာစကားကြောင့် တစ်ဝိုင်းထဲမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ လူတွေ အားလုံး ရယ်ကုန်ကြသည်လေ။ ဇေယျာ ရေသောက်ပြီးတော့-

“ကဲ ပြော မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ချစ်သူဖြစ်သွားကြလဲဆိုတာ”

“မောင်ကလည်းလေ၊ ဒါမျိုးဆို တော်တော် ဝါသနာပါတယ် ဟုတ်လား”

“မိန်းမကလည်း မင်းအသာနေစမ်းပါ”

“ဘယ်လိုတွေ ချစ်သူဖြစ်သွားကြလဲဆိုတော့ အရင်ကတည်း ငါ မေ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ မင်းသိပါတယ်”

“အင်း... ရိပ်မိတော့ ရိပ်မိသလိုပါပဲ”

“ကိုယ်က ချစ်မိတော့လည်း မရမက လိုက်ရတာပေါ့ကွာ။ အခု ငါ့မိဘတွေကလည်း သဘောတူတယ်။ မေ့ ခေါင်းညိတ်တာနဲ့ လက်ထပ်ကြမှာလေ”

ဇေယျာက ကြားလုံးတွေပိုနေတော့ မေ့ ရှက်မျက်နှာလေး တို့ ငုံ့ထားသည်သာ။ မေ့ အလိုက်အထိုက်ပဲ နေရတော့မှာပေါ့။ လက်ထပ်ဖို့က မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူးလေ။

“ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ နှာနဲ့ ကံကောင်းကြပါစေလို့ တို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ကွာ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ”

“ဟော သတိုးသားနဲ့ သတိုးသမီး ဒီဘက်ကိုလာနေပြီကွ” မင်းသိကွာနဲ့ အိမ်က သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာကာ-

“မင်းတို့ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူးကွာ။ ဘယ်လိုလဲ၊ တို့ကောင်ကြီး အရမ်းပျော်နေလား”

စိုးသူအမေးကြောင့် မင်းသိက္ခာက ရယ်လိုက်ကာ -

“ပျော်တာပေါ့ကွာ။ ဘယ်လိုမေးလိုက်ပါလိမ့်”

“အေး ... ပျော်ပါစေကွာ။ ကိုဇေကြီးပျော်နေတာကွာ”

သူလည်း မကြာမီ လာမည် မျှော်”

“ဟင်”

ဇေကျွန်ဆီသို့ မင်းသိက္ခာ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ မွေ့ကို

မြင်လိုက်ရသဖြင့် မင်းသိက္ခာပုံစံက အံ့ဩသွားဟန်ပါ။ မွေ့ ပြုံးပြုံး

ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်သာ။ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုမင်းသိက္ခာ

“ဟယ် ... မမမွေ့ပါလား။ မမမွေ့လာတယ်နော်။ အိမ်တော့

မမမွေ့ကို မဖိတ်ဖြစ်ဘူး။ ‘ကို’ ဖိတ်တာလားဟင်”

အိမ်က မင်းသိက္ခာကို မော့ကြည့်ပြီး မေးလေတော့ မင်း

သိက္ခာ ခေါင်းလည်းမညိတ် ခေါင်းလည်းမခါပေ။ ဖြေရမှာ မွေ့ကို

အားနာလို့လား မသိပါဘူး။ ရဲရဲဖြေလိုက်စမ်းပါ ကိုမင်းသိက္ခာ။ ကိုယ်

ဖိတ်မထားပါဘူးလို့လေ။

အိမ်က မင်းသိက္ခာအဖြေကို စောင့်နေပုံပါပဲ။ မင်းသိက္ခာကို

မော့ကြည့်နေဆဲပါ။

“မွေ့ကို မင်းသိက္ခာလည်း ဖိတ်မထားဘူး အိမ်။ အခု မွေ့

ဆက်လာတာက ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ တွဲပြီး ပွဲတက်တာပါ။

ကျွန်တော်ရဲ့ဇနီးလောင်းအဖြစ်နဲ့ပါ အိမ်”

“ဟင်”

“ရှင်”

မင်းသိက္ခာနဲ့အိမ် အကြည့်က မွေ့ဆီသို့ ရောက်လာလေလေ

အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်ပေါ့။

“ဟား ကိုဇေကျွန် ကြားခွင့်ရတာနဲ့ ကြားလိုက်တာ မနာလို

ရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ”

“တိုးတိုးပြောပါ မောင်ရဲ့”

စိုးသူက အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောလေတော့ သူ့ဇနီးက

ကံစောင်းထိုးပြီပေါ့လေ။

“မောင် ပျော်လို့ပါ မိန်းမရဲ့”

“ပျော်တော့လည်းပျော်တာပေါ့ မောင်ရဲ့။ အသံကို ထိန်းဦး

လေ”

“အေးပါကွာ”

စိုးသူက သူ့မိန်းမစကားကြောင့် ခေါင်းကုတ်သည်ပေါ့။

“မွေ့”

“ရှင်”

“အဟဲ”

“ဟင် ဘာအဟဲလဲ”

“မောင်က သူများတွေကို အားကျနေတာ။ မွေ့ရော အား
မကျဘူးလား”

“မကျပါဘူး။ ရိုးသွားရင် ပစ်ထားမှာကိုများ”

“ဟာ မောင်က ပစ်မထားပါဘူး မွေ့ရယ်။ သွားလေရော
ကျောပိုးခေါ်သွားရမလား ပြော”

“ခစ် ခစ်”

“မရယ်နဲ့ မောင့်အချစ်ကို အလေးမထားလို့ကတော့နော်”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သတ်ပြီး မပုပ်အောင် ဆေးစိမ်ထားမှာပေါ့”

“အမလေး။ ကြောက်စရာကြီး”

“ဟား ဇေကမ္ဘာ အချစ်ကြမ်းပြီဟေ့”

“အဲဒီလိုဆို”

မွေ့က ရှက်ရယ်ရယ်ပြီး ခေါင်းလေးငုံ့ထားမိသည်လေ။ ရင်
ထဲမှာ ကြည်နူးမိသလိုလိုပါပဲ။ အပြောင်းအလဲမြန်တယ်လို့ ပြောချင်

ပြော။ ဂျင်းသိမ်းနဲ့မိတ်သလင်ပဲလေ။ ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲနာရင် ဇေကမ္ဘာ
နာကို လှမ်းကြည့်လိုက်။ ပြေပျောက်သွားသလိုပါပဲ။

“ကဲ အားလုံးပဲ။ အိမ်တို့ ဧည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်မလို့

မပြုပါဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီများ”

အိမ်တို့အတွဲထွက်သွားကြတော့ မွေ့ ဇေကမ္ဘာမျက်နှာကို
ကြည့်မိသည်သာ။ သူ့ကိုယ်သူ မောင်လို့နာမ်စားသုံးနေပြီလေ။ မွေ့

အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ရမလား။ လက်ထပ်ဖို့လည်း ခေါင်းမညိတ်ရသေး။
ခစ်တယ်လို့လည်း မပြောပဲနဲ့ ခေါ်လို့ကောင်းပါ့မလား။ သူ့ဘက်က

တော့ မွေ့နဲ့လက်ထပ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်နေပြီလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် -

မွေ့ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာရတော့မှာပေါ့။

ဇေကမ္ဘာက မွေ့အတွက် အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် သင့်

ဆော်သူမို့ -

“မောင်”

“ဗျာ”

ထူးလိုက်တာမြန်ပါ။ မွေ့က မောင်လို့ခေါ်လိုက်တာနှင့်

ဇေကမ္ဘာ့မျက်နှာက တိမ်ကင်းစင်တဲ့လပမာနယ်ပါ။ အံ့လည်း အံ့ကြ
သွားသည့်ပုံပဲလေ။

မွေ့

နေ့တစ်နေ့ရဲ့အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို သတိရမိသွား
သည်သာ။ ကိုဇေ ကုမ္ပဏီမှာ မွေ့အလုပ်စဝင်တဲ့နေ့ကပဲပေါ့။

“မွေ့ နောက်ထပ်ချစ်သူ မရှာတော့ဘူလားဟင်။ ဟိလေ
မွေ့ကို တကယ်ချစ်တဲ့သူရှိရင် လက်ခံနိုင်မလားလို့ မေးတာပါ”

“ကျွန်မအချစ်ကို အရမ်းကြောက်သွားမိတာပါ ကိုဇေ
မတည်မိခြင်းတရားထဲမှာ အချစ်က ထိပ်ဆုံးကပါတယ်လို့ ပြောရ
မလားပဲ။ ကျွန်မ အချစ်ရေးမှာ ကံမကောင်းခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်
ကျွန်မ နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဲဘူးလေ။ ချစ်ဖို့မကြိုးစားတော့
ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်”

“ဘာများလဲသိမ်မွေ့”

“ကျွန်မလက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းကို အစွမ်းကုန်
ချစ်နိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်။ ကျွန်မရဲ့အယူအဆ အတွေးအခေါ်တွေက
အခြားသူတွေအတွက်တော့ ကန့်လန့်ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မ
လက်ကို တစ်သက်လုံး ဆုပ်ကိုင်ထားမယ့်သူ့ကို ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာ

အောင် ထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ကိုဇေ။ ကျွန်မကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ရမယ့်ယောက်ျားကို ကံကောင်းစေချင်တယ်”

လို့ပြောခဲ့ဖူးတော့ မွေ့ ကတိတည်ရမှာပေါ့။

“မွေ့ ဘာပြောမလို့လဲ။ ပြောလေ မောင် နားထောင်နေပါ
တယ်”

“အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ မွေ့ ကတိပေးပါတယ်။ သိမ်မွေ့ကို
လက်ထပ်လိုက်လို့ မောင် ဘယ်တော့မှ နောင်တမရစေရပါဘူး
မောင်”

“ဟာ ဖိုက်တယ်ကွ”

စိုးသူက ထအော်ပြန်သည်လေ။ ပြီးမှ မလုံမလဲပုံစံနှင့် သူ
မိန်းမမျက်နှာကို ကြည့်သည်လေ။ ဇေကမ္ဘာက မွေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ပြီး -

“မွေ့ကို မောင် ယုံကြည်ပါတယ် မွေ့။ မောင်လည်းမွေ့ကို
ကတိပေးပါတယ်။ မွေ့ မောင်ကိုလက်ထပ်လိုက်လို့ စိတ်ဆင်းရဲရတာ
မျိုး မဖြစ်စေရဘူးနော်”

“လိုက်လည်းလိုက်ပါကွာ။ ဇေကြီး မြန်မြန်သာ လက်ထပ်
တော့ကွာ။ တို့စားချင်လှပြီကွ”

“ဘာလဲ မင်းက ငတ်နေလို့လား”

“အမ် မဟုတ်ဘူးလေကွာ”

အားလုံး ရယ်မိကြပြန်သည်လေ။ ဒီနေ့ ဇေကျာအတွင်း
တော့ အပျော်ဆုံးနေ့ ထင်ပါရဲ့။ အူမြူးနေသည်လေ။

“စိတ်ချ အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပန်းကန်လုံးစီးပြီး လက်ထပ်မယ်”

“ကိုဇေပဲ ပန်းကန်လုံးစီးပါ။ မွေ့ကိုတော့ မစီးခိုင်းပါနဲ့။
မတော်လို့ ပြုတ်ကျရင် မွေ့ကိုအပါမခံနိုင်ဘူး။ စန္ဒာက မွေ့ကို
လည်းခင်တယ်၊ ချစ်လည်းချစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မွေ့ကို ပန်းကန်လုံး
မစီးခိုင်းပါဘူး”

“ဟာ အဲဒီလိုမရဘူးလေ စန္ဒာရဲ့။ ခင်တာက ခင်ပါ။ ချစ်
တော့မရဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ မွေ့ကိုချစ်မှာဗျ။ သူမက
ချစ်တာမကြိုက်ဘူး”

“ပိုလိုက်တာကွာ”

“ခစ် ခစ်”

အကဲပိုလွန်းတဲ့ မောင့်အမူအရာကြောင့် မွေ့ ကြည်နူးစိတ်
ဖြစ်ခဲ့ရသည်လေ။ ဪ မောင်ရယ်။

အခန်း (၂၅)

“မွေ့”

“-----”

“မွေ့”

“အင် ဟင်”

အနားကပ်ပြီး ပခုံးကိုလှုပ်ခေါ်မှပဲ မွေ့ လန့်ဖျတ်ပြီး ထူးမိ
သည်လေ။ အတိတ်မှာ နယ်ကျွံနေတဲ့ အတွေးစတွေ တောက်ခနဲ
ပြတ်သွားလေတော့ မွေ့နှင့် အနီးကပ်ဆုံးမျက်နှာသည် မောင့်မျက်နှာ
ပါ။ မောင်က မွေ့ကိုပြုံးပြပြီး -

“ဘာတွေတွေးပြီး တစ်ယောက်တည်းပြီးနေတာလဲ မိန်းမရဲ့။
မောင်ပြန်လာတာတောင် မသိဘူး။ ကဲ မောင့်ကိုပြောပြပါဦး။ ဘာတွေ

တွေးနေတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်။ ကိုမင်းသိက္ခာ အိမ်ထဲ သွားတယ်လေ။ သူတို့မိသားစုအကြောင်းတွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားရကနေ မောင့်အကြောင်း ဆက်တွေးမိသွားတာပါ”

“မောင့်အကြောင်း ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး။ မောင့်အကြောင်း ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

ဇေကျောအတွင်းမှာ စွပ်ကျယ်ခံဝတ်ထားတာမို့ အပေါ်ထဲ ဝတ်ထားတဲ့ ရှုပ်လက်ရည်ကို ချွတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ကာ ကြယ်သီးဖြတ်လေ့ လျှင် မွေ့လက်ကလေးက ဇေကျောအကျိုကြယ်သီးဆီသို့ ရောက်လာ ရင်း ပါးစပ်ကလည်း -

“မောင့်အကြောင်း ဘာတွေးနေမှာလဲ မောင်ရဲ့။ မောင်က မွေ့ကို အရမ်းချစ်တာလေ။ မွေ့အားကိုးရကျိုးနပ်တဲ့ ယောက်ျား ကောင်း။ မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေလွန်းတဲ့ အိမ်ဦးနတ်ဆိုတာတွေ ပေါ့”

“မွေ့ရယ်”

ဇေကျော မွေ့နဖူးလေးကို ဖွဖွင့်နှမ်းပြီး -

“မွေ့ကလည်း မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေတဲ့ မိန်းမပဲ။

မောင့်အတွက် ဇနီးကောင်း သားအတွက် မိခင်ကောင်းပဲလေ”

“မောင်”

“ဗျာ”

“အိမ်တို့ လင်မယားတွေ ကွာရှင်းကြတော့မယ်တဲ့မောင်ရယ်။ မွေ့ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

ဇေကျော ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“မောင်သိတယ်မွေ့၊ သိလို့ မင်းရောင် ဒီကိုတာလာလုပ်တာ လဲလို့ မောင်မမေးတာပေါ့။ မောင်လည်း အဲဒါပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ တာ”

“ကိုမင်းသိက္ခာက ကလေးကိုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မွေ့ကို အကူအညီတောင်းတယ် မောင်”

“ကူညီလိုက်ပါ မွေ့ရယ်။ မင်းရောင်စဉ်လေးအပေါ်မှာ သားနဲ့ မခြား ဂရုစိုက်ပြီး နွေးထွေးမှုပေးလိုက်။ မဟုတ်ရင် ဒီကလေး စိတ် ဒဏ်ရာရမှာကို မောင် စိုးရိမ်မိတယ်”

“စိတ်ချပါမောင်၊ မွေ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်ပြီး သွန်သင် ပေးမှာပါ”

“ခက်တာပဲ မွေ့ရယ်။ သူတို့ကလင်မယားချင်းကို မာနထား

နေကြတာ။ အိမ်ထောင်ရေးကို လွယ်လွယ်တည်ဆောက် လွယ်လွယ် ဖြိုဖျက်လို့ ရတယ်များ မှတ်နေသလား မသိကြဘူး”

“ဟုတ်တယ်မောင်၊ တကယ်ဆို လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွား တောင် ပြောထားကြတာပဲလေ။ အမြဲတမ်းတော့ သဘောထားတူ ဘယ်တိုက်ဆိုင်နေနိုင်မှာလဲ။ တင်းသင့်တဲ့အခါ တင်း၊ လျော့သင့်တဲ့ အခါ လျော့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် မျှတွေးပေးပြီး နားလည်မှုရှိကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဇေကျော့ ခေါင်းညိတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်လေ။ မင်းသိက္ခာတို့သတင်း ကြားရတာ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မင်း သိက္ခာက နွေးထွေးတဲ့မိသားစုဘဝကို လိုချင်ပြီး အိမ်က မိသားစု ဦးစားမပေးဘဲ စီးပွားရေးကို ဦးစားပေးသူ။

ပြီးတော့

သူလည်း ငွေရှာနိုင်တယ် ငါလည်းငွေရှာနိုင်တယ်နဲ့ မာနချင် ပြိုင်ကြတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ မိသားစုမှာ မာနချင်းပြိုင်ဖို့က မလိုဘူး လေ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုပေးနိုင်မှ အိမ်ထောင်ဆဲ က ခိုင်မြဲမှာလေ။

“မောင်တို့ကြားဝင်ကြည့်ရမှာပေါ့ မွေ့ရယ်”

“ကောင်းပါတယ် မောင်။ မောင် ကြားဝင်ပေးလိုက်ပါ။ မွေ့ ဝင်ပြောဖို့ကျတော့ အိမ်လာလို့ပြောပြရတာဆိုတော်သေးတယ်။ ကိုယ်ကရှာပြီး ပြောပြရမှာဆိုရင် အခုချိန်က သူတို့တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တင်းမာနေတဲ့အချိန်လေ။ မွေ့ကို မချေမင် ဆက်ဆံလိုက် ရင် မွေ့ရှက်တယ်”

“မောင်နားလည်ပါတယ် မွေ့”

မွေ့ပြောတာမှန်သည်လေ။ အိမ်က စိတ်ဆိုးနေတဲ့အချိန်မှာ မချေမင် မဆက်ဆံဘူးလို့ ပြောလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ။

“မောင်ကြားဝင်မှာပါ။ မင်းသိက္ခာကလည်းကွာ ပြော မကောင်း ဆိုမကောင်းနဲ့ အသောက်အစား မလျှော့တာက ခက်တာ”

“သူ မသောက်ရ မနေနိုင်ဘူးထင်တယ်နော်”

ဇေကျော့ မွေ့ပုခုံးလေးကို ဖက်လိုက်ပြီး -

“မွေ့”

“ရှင်”

မွေ့က မော့ကြည့်လေတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ပြီး စကားမပြောဖြစ်ကြပေ။ ဇေကျော့ တွေးမိသွားတာသည် တကယ်လို့များ မင်းသိက္ခာ သစ္စာမဖောက်လို့ မွေ့နဲ့လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်

အခုလိုမျိုးတွေဖြစ်ပါ့မလားလို့ပေါ့။ မွှေက လင်ယောက်ျားကို နှုတ်
ညွှတ်နဲ့ နားဝင်အောင် သွန်သင်ဆုံးမ လမ်းပြပေးတတ်သူပါ။
မဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ဦးစားမပေးဘူးလေ။ ဖြစ်သင့် မဖြစ်သင့်တွေ စဉ်းစား
ချင်ချိန်ပြီး -

လင်ယောက်ျားဘက်နေလည်း ဖြည့်စွက်တွက်ပေးတတ်သူ
ပါ။ မွှေနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်ရင် မင်းသိက္ခာကပဲ ကိုယ့်လိုလူမျိုးဖြစ်မလား
ဒါမှမဟုတ် မွှေကပဲ အိမ်ထဲမှာ စိတ်ဆင်းရဲနေရမလား မပြောတတ်ပါ
ဘူး။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ မင်းသိက္ခာနဲ့မွှေ လက်ထပ်ဖြစ်ရင်
အိမ်ထဲမှာလက်ထပ်လို့ အခုအခြေအနေမျိုးရောက်တာထက်ပို
ရင် တော်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။

“မောင် မွှေကိုခေါ်ပြီး ဘာမှလည်း မပြောဘူး။ မောင်
ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“မွှေ”

“ပြောလေ မောင်”

“မင်းသိက္ခာ မွှေနဲ့သာလက်ထပ်ဖြစ်ရင် အခုလို ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မယ်နော်”

“ဟာ မောင်ကလည်း”

မွှေ မောင့်ကိုကြည့်နေရင်းမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ -

“အဲဒါ မောင်ပြောရမယ့်စကားလား”

“မောင်က သဘောပြောပြတာပါ မိန်းမရဲ့”

မွှေ နှုတ်ခမ်းစုသွားပြီး စကားမပြောတော့ပေ။ မွှေ အဲဒီလို
ခမ်းစုသွားတော့ ဇနီးမဟုတ်ဘူးလို့ မွှေကိုယ်လေးကို သိမ်းဖက်
လိုက်ကာ -

“မောင့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားတာလား မွှေ”

“စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကောက်တာ”

“မောင်တောင်းပန်ပါတယ် မွှေရယ်။ မောင် ဘာသဘောနဲ့မှ
ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မောင် တွေးမိတာလေးကိုပြောပြတာပါ”

မွှေမျက်နှာလေးက တည်သွားပြီး -

“ဖူးစာတို့ ကံတရားတို့ဆိုတာ အစကတည်းက ဘယ်အချိန်
ကတည်းက ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ သတ်မှတ်ပြီးသားပါမောင်။ သူနဲ့မွှေက ရေစက်
ဆွဲသလောက်ပဲ ဆုံခဲ့ကြတာပါ။ မွှေ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့
ပြီး မွှေစိတ်ဝင်စားတာ ပစ္စုပ္ပန်ပဲ။ မွှေ မောင်နဲ့သားလေးကို အရမ်း
ချစ်တယ်။ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမယ်။ မွှေ အဲဒါပဲ သိတယ်”
“ကဲ ဟုတ်ပါပြီကွာ။ ပြောမိတာ မောင်မှားပါတယ်။ နောက်

မပြောတော့ဘူးနော်”

“ဟင်”

မွေ့ အခုမှသတိရသွားသည်လေ။ မိုးတွေရွာပြီး ဒီလောက် အေးစိမ့်နေတာကို မောင် ဘာလို့ အင်္ကျီချွတ်ပါလိမ့်ဆိုတာမို့ ပြီးတော့ မောင့်အသားတွေ အေးစက်နေသည်လေ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မွေ့”

“ဒီလောက် အေးနေတာကို ဘာလို့ အင်္ကျီချွတ်တာလဲ မောင်ရဲ့”

“မိုးစိုလာလို့ပါ မွေ့ရဲ့”

“ဟင် အဲဒါကို စကားထိုင်ပြောနေရသလား မောင်ရဲ့ အအေးပတ်ပြီး ဖျားတော့မှာပဲ။ အင်္ကျီအမြန်ဝတ်ရအောင် လာ”

မွေ့က ခင်ပွန်းကို လက်မောင်းဆွဲခေါ်လေတော့ -

“ရပါတယ် မွေ့ရဲ့၊ မွေ့ကို ဖက်ထားတော့ မွေ့ကိုယ်ငွေ့နဲ့ မောင် နွေးနေတာကို”

“ဘာရတာလဲ ဒီလောက် အသားတွေ အေးစက်နေတာကို”

“အဲဒီလို ဂရုစိုက်တာတွေကြောင့် ဒီကောင်ကြီးက ပိုပိုပြီး ချစ်နေရတာပျ”

ဝေကမ္ဘာ မွေ့ခေါင်းလေးကို ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်တော့ မွေ့က မျက်စောင်းနှင့်တုံ့ပြန်သည်လေ။ ဒါသည် ပန်းမျက်စောင်းလေလား။

“မေမေ”

သားရဲ့ခေါ်သံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်ဖြစ်ပြီး

မွေ့က -

“ပြောလေ သား”

“ကိုကိုက မိုးရေချိုးချင်လို့တဲ့။ သားသားလည်း မိုးရေချိုးချင် တယ်”

“ဟယ် မိုးရေမချိုးရဘူးလေ သားတို့ရဲ့။ မိုးရေက အရမ်း အေးတော့ ဖျားတတ်တယ်လေ။ မေကြီးကိုချစ်ရင် မေကြီးစကားကို အားထောင်။ မိုးရေမချိုးရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကလေးနှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ မွေ့တို့ အပေါ် ဆပ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့ကြတော့သည်လေ။

ဒါ ...

သူ့ကို ချစ်နေသေးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ အရှက်နဲ့
ထင်သိက္ခာကို ရိုက်ချိုးခဲ့လို့လေ။ ကလေးကိုတော့ သနားလွန်းလို့
အိမ်အုပ်ကွက်လုပ်ကို ဖြည့်ပေးသောအနေနှင့် အခုလည်း ကလေး
နှစ်ယောက်လုံးကို ရေချိုးပေးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းပေးနေတာပါ။

အခန်း (၂၆)

မင်းသိက္ခာတစ်ယောက် မင်းရောင်စဉ်လေးကို မွေ့ဆီလာ
အပ်ထားတာ တစ်ပတ်ပင်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ မနက်ဆိုဝင်ပို့ ညနေဆို
လာခေါ်နှင့် ထားတာဆိုတော့ သားနဲ့မခြား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတဲ့
မွေ့။ မင်းရောင်စဉ်လေးအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိသထက် ရှိလာခဲ့သည်
ပေါ့။

မင်းရောင်စဉ်လေးကို -

မိဘတွေဆီက ကြင်နာမှု၊ ယုယမှု၊ နွေးထွေးမှုတွေ ရစေချင်
ပါသည်လေ။ ဒါ ကလေးအပေါ်ထားတဲ့ သူမရဲ့ စေတနာပါပဲ။ အိမ်
အပေါ်လည်း မေတ္တာမပျက် ချစ်ခင်လျက်ပေါ့လေ။ မင်းသိက္ခာအပေါ်
မှာတော့ မျက်နေတုန်းပါပဲ။

“ကဲ လိမ်းလို့ပြီးပြီ။ သားနှစ်ယောက်လုံးက သနပ်ခါးရေကျဲ
ပေး လိမ်းထားတော့ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“အန်တီ”

“သားသား သနပ်ခါးက ခြောက်သွားပြီနော်”

“သနပ်ခါးခြောက်တော့ မပျက်တော့ဘူးပေါ့ သားရဲ့”

“မေကြီး သားသားသနပ်ခါးက ခြောက်သေးဘူး”

“ခဏနေရင် ခြောက်မှာပေါ့ သားရဲ့။ လက်နဲ့ကိုင်မကြည့်ရ
ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေကြီး”

“ကဲ အောက်ထပ်ကို ဆင်းကြမယ်”

ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မွေ့ အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာ
လေတော့ မင်းရောင်စဉ်က လှေကားကို ပြေးဆင်းလေလျှင် -

၂၁၀ ဖိုးစက်ပွင့်

“သား မင်းရောင်စဉ်”

“ဗျာ အန်တီ”

“ဖြည်းဖြည်းဆင်းလေ သား၊ မပြေးရဘူး၊ ပြုတ်ကျနေမယ်

လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မွေ့နွဲ့ကလေးနှစ်ယောက် လှေကားကနေ ဆင်းလာနေတာကို ညှော်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း အပြုံးနှင့်စိုက်ကြည့်နေသူက မင်းသိက္ခာပါလေသင့်လို့ထင်ပါရဲ့။ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးရနံ့က မင်းသိက္ခာရဲ့ရင်ကို လှုပ်ရှားသွားစေသည်လေ။

သနပ်ခါးရနံ့က -

ကလေးတွေဆီကမဟုတ်ဘဲ မွေ့ဆီကပဲ သင်းယုံလာသလို လို ထင်နေတဲ့ မင်းသိက္ခာတစ်ယောက်၊ မွေ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို မလွတ်တမ်း ငေးကာ ရင်ထဲမှာ ဘာသာပြန်လို့မရတဲ့ ဝေဒနာက နှလုံးသားကို တဒိန်းဒိန်း ခုန်စေခဲ့သည်လေ။

“ဟော ကိုမင်းသိက္ခာတောင် ရောက်နေပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် မွေ့၊ အခုမှရောက်တာပါ”

“သားကို ကျွန်မ ရေချိုးပေးပြီး သနပ်ခါးလိမ်ထားပေးပြီ”

ပြီ။ ထမင်းတော့ မကျွေးရသေးဘူးလေ”

“ရပါတယ် မွေ့။ အိမ်ရောက်မှပဲ သားအဖတွေ အတူတူ စားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မင်းသိက္ခာ ထရပ်ပြီး သားကိုခေါ်ဖို့ မွေ့အနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်လေ။

“ဖေဖေ ခဏနေဦး၊ သားသားအပေါ်ထပ်မှာ ကားရုပ်လေး ကျန်ခဲ့တာ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“ကိုကို ညီပါလိုက်မယ်”

“အေး လာ ညီ”

မင်းရောင်စဉ်နဲ့ ကောင်းကင် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားကြလေလျှင် -

“သားတို့ ဖြည်းဖြည်းတက်နော်၊ ပြုတ်ကျနေမယ်”

ကရုဏာအပြည့်နဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မွေ့အသံက မင်းသိက္ခာ၏စိတ်ကို မရိုးမရွံ့ဖြစ်နေသည်လေ။ မွေ့ ဒီဘက်သို့ပြန်အလှည့်

မှာ -

“မွေ့”

“ရှင်”

ထူးပြီးမှ မွေ့ နှာခေါင်းလေးမသိမသာ ရှုံ့သွားပြီး -

“ရှင် မူးနေတယ်ထင်တယ်”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ မွေ့ရဲ့။ ကိုယ် မွေ့ကို ပြောရောရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

မင်းသိက္ခာရဲ့အကြည့်က မွေ့မျက်နှာလေးပေါ်မှာ စူးစိုက်စိုက်ပါ။ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ် သိမ်မွေ့တဲ့ဟန်၊ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ထားပိုင်ရှင်မို့ပေပဲလား။ ကြည့်နေရင်း မင်းသိက္ခာရဲ့ စိတ်တွေ မတည်ငြိမ်တော့ပေ။ တစ်ခါက ချစ်ခဲ့ဖူးသူလို့ တွေးမိလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးရှိန်ပြသွားခြင်းနှင့်အတူ -

ဟိုအရင်ကလို

မွေ့ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ချင်မိလာသည်လေ။ မွေ့ နဖူးလေးကို နမ်းချင်စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်မိရဲ့။ စိတ်ရိုင်းဝင်လာသည်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်စွာနှင့် မင်းသိက္ခာတစ်ယောက်။

“ကိုယ် အရမ်းမှားသွားတယ်”

“ဘာကိုလဲ ကိုမင်းသိက္ခာ”

“ကိုယ် မွေ့ကို ထားခဲ့မိတဲ့အတွက်ပေါ့”

မွေ့ မျက်နှာလွှဲသွားပြီး -

“ပြီးခဲ့တာတွေကို ထားခဲ့လိုက်ပါ ကိုမင်းသိက္ခာ။ ကျွန်မက ဆုတံဆိပ်ကို ချေးခြောက်နေချိန်က အသစ်ဖြစ်အောင် မဖန်တီးတတ်ဘူး။ ကျွန်မ မိသားစုဘဝက အေးချမ်းပါတယ်။ ရှင်တို့အပူတွေ ပေးပြီး မကူးစက်ပါစေနဲ့”

“ကိုယ် နောင်တရတယ် မွေ့”

“အဲဒါ ရှင်ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ပါ”

“ကိုယ် မွေ့ကို”

“တော်တော့ ကိုမင်းသိက္ခာ”

မွေ့အသံက မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွားတော့သည်လေ။

နက်ဝန်းတွေက စူးရဲလာပြီး -

“ကျွန်မ ကူညီနေတာ မင်းရောင်စဉ်လေးကို သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ သနားလို့။ ရှင်ကို မျှော်လင့်နေလို့လို့ ရှင်ထင်နေသလား”

“မဟုတ်ဘူး မွေ့”

“ရှင်မိသားစု ပြိုကွဲတိုင်း သူများမိသားစုကို ဖြိုခွဲချင်နေတာပဲ။ ကိုမင်းသိက္ခာ။ အေးချမ်းတဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစုဘဝကို ရှင်

၂၁၄ မိုးစက်ပွင့်

မဖြူခွဲပါနဲ့။ ရှင်ပြန်ပါတော့”

ပြန်ပါတော့လို့နှင်ပြီး မွေ့ ကိုယ်ပဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လေလျှင်-

“မွေ့”

“ဟင်”

မင်းသိက္ခာက မွေ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားသော သံဖြင့် မွေ့ဒေါသထွက်သွားရသည်သာ။ အခုမှလာပြီး နောင်တရတော့ ဘယ်သူက သနားမှာလဲ။ ကိုယ့်ယောက်ျားမရှိတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်လက်ကို လာကိုင်တဲ့ သူ့စိမ်းယောက်ျားရဲ့လက်ကို -

မွေ့ မသတိစွာ ခါထုတ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်မြောက်တစ်ဘက် သွားကာ -

“ဖြန်း”

“အာ”

“ဖေဖေ”

“မေကြီး”

ကလေးနှစ်ယောက်က ပြေးလာပြီး မင်းရောင်စဉ်က ဖခင်အဖူးကိုဖက်ထားသလို ကောင်းကင်ကလည်း မိခင်ကို ဖက်ပြီး မော့ကြည့်နေသည်လေ။ မင်းရောင်စဉ်က -

“အန်တီ၊ ဖေဖေကို မရိုက်ပါနဲ့။ အီး ဟီး”

“သား”

“ဖေဖေ ဟီး”

“ရှင်ထွက်သွားတော့ ကိုမင်းသိက္ခာ”

“မွေ့”

“ရှင်ထွက်သွားတော့”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် မွေ့။ ကိုယ် စိတ်ခံစားမှုကို မထိန်းချုပ်နိုင်လိုက်တာပါ”

“ဒီကိစ္စ မောင်သိသွားရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ။ ရှင်မတွေးမိဘူးလား။ ရှင်က ကိုယ့်ဘက်ပဲ ကိုယ်ကြည့်တတ်တဲ့ လူ့အတ္တသမား။ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့မိတာကိုက ကျွန်မမှားတာ။ ရှင်ထွက်သွား။ နောက်ထပ် ကျွန်မအိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့နဲ့”

“မွေ့”

“လာ သား”

မွေ့ သားရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်လေ။ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ အသားတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လို့ ပါပဲ။ မောင်သာသီရင်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ စိတ်လည်းမလုံဘူးလေ။ ကိုယ်

က ရိုးသားပေမယ့် တစ်ဖက်လူရဲ့ မရိုးသားမှုကြောင့် လတ်တလော ဖြစ်သွားခဲ့တာသည်။

ကိုယ့်မှာပဲ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရသည်လေ။ မွေ့ကို ခွင့်လှစ် ပါ မောင်ရယ်။ မွေ့လေ မောင်ကလွဲပြီး အခြားယောက်ျားတစ်ယောက် အပေါ်မှာ စိတ်နဲ့တောင် မဖြစ်မှားပါဘူး မောင်ရယ်။

“ဖေဖေ”

“ဟင်”

မွေ့ကိုလိုက်ကြည့်နေမိတဲ့ မင်းသိက္ခာ သားကခေါ်မှပဲ သတိ ဝင်ကာ -

“သား”

“အိ ဟီး”

“မငိုနဲ့လေသား။ ဖေဖေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွ”

မင်းသိက္ခာ သားကိုပွေ့ချိုလိုက်ပြီး မွေ့တို့အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ

ခဲ့တာ နောင်တတွေနဲ့ပေါ့။

ပကာသနတွေကို -

မင်းဆက်မက်မောပါဦးမလား မင်းသိက္ခာ။

အခန်း (၂၇)

ဇေကျွတ်တစ်ယောက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မင်းသိက္ခာတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို မပြိုကွဲစေချင်ပေ။ ဒါကြောင့် ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေး ချင်ပေမယ့် အလုပ်က မအားဘူးဖြစ်နေခဲ့တာလေ။ ဒီနေ့တော့ သွားမှ ဖြစ်တော့မည်ဆိုပြီး အိမ်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်လေ။

မင်းသိက္ခာရဲ့ကား ရပ်ထားတာမြင်လေတော့ အိမ်ထဲကို ချက်ချင်းမဝင်ဖြစ်ပါဘူး။ အခြေအနေကို အကဲခတ်ဦးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။

မင်းသိက္ခာကတော့ -

“ရှော”

“ဖတ်”

မင်းသိက္ခာ ကွာရှင်းစာချုပ်ကို အိမ်ရှေ့သို့ ပစ်ချပေးလိုက်

တာလေ။ အိမ် နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားပြီး -

“ကွာရှင်းစာချုပ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ထင်ပါတယ်”

“မင်းဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ခွင့်ပေးတာပါ။ မင်းကျေနပ်တာ မဟုတ်လား”

“အဟွန်း”

အိမ်က လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်မကို အပြစ်ပုံမချနဲ့ ကိုမင်းသိက္ခာ။ ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့်ပေးတာလို့ မပြောနဲ့။ ရှင်ဖြစ်ချင်လို့ ရှင်စီစဉ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ရှင်အကြောင်း ကျွန်မ မသိဘူးလို့ ထင်နေသလား ကိုမင်းသိက္ခာ။ အစကတည်းက ကျွန်မကသာ ရှင်ကို တကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ။ ရှင်ကတော့ ကျွန်မကို စီးပွားတွက် တွက်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာပဲလေ။ အခုကျတော့ ရှင်က ရှင်အချစ်ဟောင်းနဲ့ ကျိတ်ပုန်းခတ်ခွင့်ရနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ... ကျွန်မကို

လွယ်လွယ်ကွာရှင်းနိုင်တာပေါ့”

“မင်း မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ အိမ်။ ဇွေက ဣန္ဒြေသိက္ခာကို အသက်ထက်တန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းမကွ”

အိမ်ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်လေ။ အဲဒီလို နှစ်ယောက်ယှဉ်ပြောတိုင်း အိမ်နာကျင်ခဲ့ရတာ။ အပေါ်ယံသကာပုံးပြီး ဘာမှမဖြစ်သလိုအပြုံးနဲ့ ဆက်ဆံနေပေမယ့် ရင်တွင်းမှာတော့ အိမ်ဇွေအပေါ် မနာလို မုန်းတီးဖြစ်ခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။

ကိုယ့်ယောက်ျားပါးစပ်က -

ဇွေဆိုတဲ့ နာမည်ထွက်လာတိုင်း အိမ် ဘယ်လောက်နာကျင်ခဲ့ရလဲ။ သူ့ကိုယ်ချင်း မစာတတ်ခဲ့ဘူးလေ။

“ဇွေက ဣန္ဒြေသိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မက တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက် မိန်းမလား။ ကျွန်မက မိန်းမပျက်သာသာလား ကိုမင်းသိက္ခာ”

“ငါ ဘာမှမပြောဘူး။ မင်းတန်ဖိုးကို မင်းဘာသာမင်း သတ်မှတ်ပေါ့”

“အခုတော့ပြောပြပေါ့လေ။ အဟွန်း။ ရှင်က ကျွန်မသားကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ရည်းစားအိမ် ဝင်ထွက်ခွင့်ရနေတာကိုး”

“အိမ်”

မင်းသိက္ခာ အော်လိုက်တော့ အိမ်မှူးနာကို ဆတ်ခနဲ မော်လိုက်ကာ -

“မဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းနဲ့။ ကျွန်မ မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့် ထားပြီးသား”

“မင်း တစ်ဖက်သားရဲ့သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့အိမ်။ မင်းရဲ့ စကားတွေကြောင့် သာယာချမ်းမြေ့တဲ့သူများမိသားစုကို အပူကူးစက် နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“ရှင်က သိပ်နားနေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဟ နာရမယ်ကွ။ ဇေယျာက ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း။ သူတို့မိသားစုက သာသာယာယာ နွေးနွေးထွေးထွေး။ ကိုယ့်ပယောဂ ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ မွေ့က သားအပေါ် သားချင်းစာနာစိတ်နဲ့ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးနေတာကွ”

တကယ်ပါ။ မင်းသိက္ခာ ဟိုနေ့က ကိုယ် မဖွယ်မရာပြုမှုမိ သည့်အတွက် ရှက်မိပါသည်လေ။ ဒီလောက်ဖြူစင်ပြီး လင်ယောက်ျား အပေါ် ဇနီးဝတ္တရားကျေသည့် မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်နှစ်မှားမိတာ တွေးမိတိုင်း လိပ်ပြာမလုံချင်ပေ။

“ဘာ သားချင်းစာနာတဲ့စိတ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မွေ့က သားအပေါ်မှာ သူ့သားနဲ့မခြား ဂရုစိုက် ကြင်နာခဲ့တာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

အိမ်မှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ပြီးမှ

“ဂရုစိုက်မှာပေါ့။ ရှင်တို့က ဆင်ဖြူတော်မှိုပြီး ကြံစုတ်နေကြ တာမျိုးလေ။ လူချင်းမဖောက်ပြန်တောင် စိတ်ချင်းကတော့ ဖောက်ပြန် နေကြမှာပဲ”

“အိမ် မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း”

“မပိတ်နိုင်ဘူး”

“ဟာကွာ တောက်”

“ရှင်တို့ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ခွင့်ရဖို့ ကျွန်မ ကွာပေးမယ် စိတ်ချ”

“မင်း တော်တော့”

ဇေယျာ လက်သီးကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ပြီး အောက်နှုတ် မိန်းကို ဖိကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ အစကတည်းက နားမထောင်ခဲ့မိ နှင် အကောင်းသား။

“မင်းက အတ္တကြီးတဲ့မိန်းမ။ သူများကို အတ္တမျက်လုံးနဲ့

ကြည့်နေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကောင်းမြင်နိုင်မှာလဲ”

“အဲဒီ အတ္တကြီးတဲ့မိန်းမကို ရှင် ဘာလို့ ယူခဲ့သေးလဲ”

“ကြာတယ်၊ စကားတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ငါထပ်မပြောချင်ဘူး။ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ ငါ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ”

“ကျွန်မကလည်း လက်မှတ်ထိုးပေးမှာပါ ကိုမင်းသိကွာ”

အိမ်မှ ကွာရှင်းစာချုပ်ကိုယူပြီး ဖြန့်လိုက်သည်လေ။ ပြီးတော့ မင်းသိကွာမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်မိလိုက်သည်ပေါ့။ ဝေ့လာသည့် မျက်ရည်ကို မာနနဲ့ ထိန်းချုပ်လိုက်ရင်း -

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ကိုဇေကမ္ဘာကိုတော့ ကျွန်မ သိပ်သနားတာပဲ”

“မင်း”

“သနားစရာမလိုပါဘူး အိမ်၊ တကယ်တမ်း မင်းသနားသင့်တာက မင်းကိုယ်မင်းပဲ”

“ဟင်”

“ဇေကမ္ဘာ”

မှန်ပါသည်။ ဇေကမ္ဘာဝင်လာတာကို သူတို့မမြင်လိုက်ကြဘူးလေ။ သူတို့အာရုံနဲ့သူတို့ကိုး။

“မင်းက မင်းယောက်ျားကို မယုံလို့စွပ်စွဲပေမယ့် ငါက ငါ့မိန်းမကိုယုံတယ်။ လင်ယောက်ျားကို ရိုသေလေးစားတဲ့မိန်းမ၊ နွေးထွေးတဲ့မိသားစုဘဝကို ဖန်တီးပေးတဲ့ မိန်းမ။ အရှက်နဲ့သိက္ခာကို အသက်ထက် တန်ဖိုးထားတဲ့ ငါ့မိန်းမကို ငါ ယုံတယ်”

“သူငယ်ချင်း”

မင်းသိကွာ သူငယ်ချင်းလို့ခေါ်ပြီးမှ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။ သူတို့ပြောနေတဲ့စကားတွေကို ဇေကမ္ဘာ အကုန်ကြားပြီးရောပေါ့။ မျက်နှာပူလိုက်တာ။ အိမ်ရဲ့စကားတွေကြောင့် ဇေကမ္ဘာကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ကြည့်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။

ဇေကမ္ဘာမျက်နှာက တင်းမာနေသည့်ပုံလေ။ တင်းမာစရာပဲပေါ့။ သူ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတဲ့ ဇနီးရဲကဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်တော့ ဘယ်သည်းခံနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ငါ အားမနာတမ်းပြောရရင် နင်တို့လင်မယား ဆတ်ဆတ်ခါ သွားလိမ့်မယ် နားလည်လား”

“ပြောလေ ပြောကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ရှင်က ကျွန်မယောက်ျား ဝင်ထွက်သွားလာနေတာကို ကြည့်ဖြူနေရအောင် ဘာလဲ သည်းခံပါရမီအင်အား ကောင်းနေတာလား ပြောပါဦး”

“ဟ နေရာတကာလိုက်ပြီး သဘောထား သေးသိမ်နေဖို့မှ
မလိုတာ။ အခုချိန်မှာ နှင့်ယောက်ျားက ရွှေချိန်တစ်နိုင်ထမ်းလာပြီးပေး
တောင် ငါ့မိန်းမက မဖောက်ပြန်ဘူး။ ဘာကြောင့်ယုံကြည်လဲလို့
မမေးနဲ့။ ငါ့မိန်းမက သိပ်တော်တဲ့မိန်းမ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ပညာမတတ်ပေ
မယ့် ပညာရှိမိန်းမ ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဟား”

“အိမ်”

အိမ်တစ်ခုခု မပြောခင်မှာပဲ မင်းသိက္ခာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ
ဝင်ရပ်ပြီး ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ တားလိုက်သည်လေ။

“မင်း လူတစ်ဖက်သားကို တော်ရုံပဲ ဖော်ကားတာ ကောင်း
လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတာကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖော်
ပြသလို ဖြစ်နေပြီ အိမ်”

“ဘာ”

“မင်းဖြစ်ချင်တာကိုပဲပြော။ သူများကို မပုတ်ခတ်နဲ့။ ကိုယ့်
စိတ်ဓာတ် သေးသိမ်တာကို လူသိတယ်”

“ရှင် တောက်”

“တကယ်ဆို ငါလာခဲ့တာ မင်းတို့လင်မယားကို နားချပြီး

ပြန်ပေါင်းခိုင်းမလို့ပါပဲ။ တို့လင်မယားကတော့ မင်းတို့အပေး စေတနာ
အားခဲ့တယ်။ တို့မိသားစုလေးလို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေချင်တယ်။ အိမ်
အားသွယ်က စေတနာနဲ့ မထိုက်တန်ဘူး”

“ငါ ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ဇေကျွန်ုပ်ရော”

“တောင်းပန်မနေပါနဲ့ မင်းသိက္ခာ။ ငါလာခဲ့တော့ စိတ်ဓာတ်
လေးတွေ သိရတာပေါ့”

“ဟာ”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ဇေကျွန်ုပ်ကျောပြင်ကို လိုက်
ကြည့်မိပြီး မင်းသိက္ခာရဲ့ ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်သာ။
စိတ်ဓာတ်လေးတွေ သိရတာပေါ့တဲ့လား ဇေကျွန်ုပ်။

“မွေ့”

“ရှင် မောင်”

“ဘယ်သူ့ကို မျှော်နေတာလဲ မွေ့ရဲ့”

“မင်းရောင်စဉ်ကိုပေါ့ မောင်။ သူ့ကို မွေ့ ခေါ်သွားချင်လို့ပါ။

သူ့ခမျာ အပြင်ထွက်ပြီး မိဘတွေနဲ့ လည်ဖူးရဲ့လား မသိဘူး။ လည်ချင်ရှာမှာပေါ့ မောင်ရယ်”

“မျှော်မနေနဲ့ လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

မွေ့ မောင်ကိုစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ကိုယ်လေးကို မောင့်ဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်လိုက်မိသည်လေ။ မောင်မျက်နှာက ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေတာမို့ ဟိုကိစ္စကိုများ သိသွားသလားလို့ ဝိုးထိတ်ကာ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားရသည်ပေါ့။

“မောင်”

“မွေ့ သူတို့အပေါ်မှာ အဲဒီလောက် စေတနာထားမနေနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”

“ကလေးကိုတော့ သနားပါတယ်။ သူ့အမေက စေတနာနဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၈)

မွေ့တစ်ယောက် မင်းရောင်စဉ်လေး နေ့စဉ်ရောက်လာပြီး ဒီနေ့ ရောက်မလာတော့ မျှော်နေမိသည်လေ။ မောင်က မိသားစုဘုရားသွားပြီး လျှောက်လည်ကြမယ်တဲ့။ မိသားစု ဘုရားသွားပြီး သားသားကို ကစားကွင်းတွေလိုက်ဖို့ မွေ့တို့မိသားစုက ဒီလို ခဏခဏ အလည်ထွက်တတ်ကြသည်လေ။

ဒီလို ပျော်ရွှင်နွေးထွေးတဲ့အရသာကို မင်းရောင်စဉ်လေး ခံစားဖူးပါ့မလားလို့ တွေးပြီး မင်းရောင်စဉ်လေးကိုပါ ခေါ်သွားဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ အခုထိ ရောက်မလာသေးတော့ မျှော်မိသည်အထိ အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေရင်း အိမ်အထိ လျှောက်သွားပြီး မျှော်ကြည့်မိတာ နှစ်ခါဆိုတော့ -

ရွှေပဒေသာစာပေ

လုံးဝမတန်တာ။ စေတနာဆိုတာ လူတိုင်းနဲ့မထိုက်တန်ဘူး မွေ့ရဲ့”

“မောင် မောင် အိမ်နဲ့တွေ့လာလို့လား။ အိမ်က ဘာပြောလို့လဲဟင်။ မွေ့ကိုပြောပြစမ်းပါ”

မွေ့က ပျာပျာသလဲမေးပေမယ့် ဇေကျော ခေါင်းပဲခါပြည့် မဖြေပါဘူး။ ဘာလို့ပြောပြရမှာလဲ။ ပြောပြတာနဲ့ မွေ့ စိတ်ထိခိုက်ရမှာလေ။ သူတို့ဘာသာ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်လင်မယားတွေက တစ်ယောက်စိတ်ညစ်မယ့်ကိစ္စဆို တစ်ယောက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ဂျှောင်ကျဉ်တာလေ။

ကိုယ်တွေ့ဘာသာနေတာ အေးအေးဆေးဆေး၊ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်မှ ဒေါသထွက်ရ စိတ်ခုရနဲ့။ အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာနဲ့ အပူကူးစက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလေ။

“မောင်”

“တော်ပြီ မွေ့၊ မောင့်ကို ဘာမှထပ်မမေးနဲ့။ မောင် ဘာမှ မပြောချင်ဘူး။ သားသားရော ခေါ်လေ သွားကြမယ်”

ဘဝင်မကျပေမယ့် မွေ့ ဆက်မမေးတော့ပါဘူး။ မွေ့တို့လင်မယားက နှုတ်စောင့်စည်းခြင်းတွေ ရှိခဲ့ကြတော့ မွေ့ စိတ်ရှုပ်သွားမှာစိုးလို့ မောင်မပြောတာဆိုတာကို မွေ့ နားလည်လိုက်ပါသည်လေ။

“သားသားရေ”

“_____”

“သားသား”

“ဗျာ”

“လာလေ သား သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေကြီး”

“မွေ့”

“ရှင် မောင်”

“ခင်လွန်းအောင်တို့လင်မယားရော အားလား ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား။ သူတို့အားရင် မောင်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့လို့။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ”

“မောင်လေးတို့လင်မယား ပဲခူးကိုသွားကြတယ် မောင်။ နေ့ကသွားတာ။ မောင်လေးရဲ့ယောက်ျား ဆေးရုံတက်နေရလို့တဲ့”

“ဪ”

“မောင့်သားလာပြီ”

သားအနားကို ရောက်လာတာနှင့် -

“လာ သား”

ဧကန္တာ သားလက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်ခဲ့တော့သည်လေ။ သားက ကစားကွင်းသွားရမည်ဆိုတော့ တက်ကြွနေလို့ပေါ့။

အခန်း (၂၉)

“ဖေဖေ”

သားရဲ့ခေါ်သံကြောင့် မင်းသိက္ခာ ကော်ဖီသောက်နေရင်းမှ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သားက ရယ်ပြကာ -

“သွားမယ်လေ ဖေဖေ”

“ဟ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ သားရ”

“အန်တီမွေ့တို့အိမ်ကိုလေ ဖေဖေရဲ့”

“မသွားနဲ့တော့သား။ ဖေဖေ လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူး။ အိမ်မှာပဲ ဒေါ်ဦးနဲ့နေနော်”

“ဟင်”

မင်းသိက္ခာ သားရဲ့ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပေးပြီးပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပေမယ့် သားရဲ့မျက်နှာလေးက ငိုမဲ့ဖြစ်သွားသည်လေ။ မွေ့ရဲ့ ကြင်နာ
ဂရုစိုက်မှုတွေကြောင့် သားက မွေ့ကို ခင်တွယ်နေပြီပေါ့။ အရင်က
သူ့အမေကို ခဏ ခဏမေးသေး။ အခုဆိုရင် သူ့အမေအကြောင်း
သိပ်မမေးတော့ဘူးလေ။

မွေ့တို့အိမ်ကနေ ပြန်လာပြီဆိုရင် အန်တီကဘယ်လို ညီက
ဘယ်လိုဆိုတာတွေကိုသာ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောတတ်လာသည်။

“သား”

“အဟင့်”

“ဟာ မငိုနဲ့လေ သားရဲ့။ သူတို့အိမ်ကို ငါ့သား အမြဲတမ်း
သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေကွာ။ သူတို့က ဖေဖေတို့နဲ့ အမျိုးမတော်တူး
ကွ။ နောက်ဆို သားက ကျောင်းတက်ရဦးမှာ။ သားရဲ့အန်တီမွေ့နဲ့
ညီလေးနဲ့ကို အမြဲတမ်းတွေ့နေလို့ မရဘူးလေ သားရယ်”

“မသိဘူး။ သား ညီနဲ့အတူကစားမယ်။ အန်တီမွေ့ဆီသွား
ချင်တယ် အီး”

“ဟာ သား”

သားငိုတော့ မင်းသိက္ခာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိနဲ့။
ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားရသည်သာ။

“သား မငိုနဲ့လေကွာ”

“ငိုမှာပဲ။ အန်တီမွေ့ဆီသွားမယ်။ လိုက်ပို့ပေး”

“ခက်ပြီ”

“လိုက်ပို့ပေး ဟီး”

“သား မသွားပါနဲ့ကွာ။ သားကို ဖေဖေ အခြားဘယ်နေရာ
လိုက်ပို့ရမလဲ ပြော။ အဲဒီအိမ်ကိုတော့မသွားနဲ့”

မင်းသိက္ခာ မသွားရဲတော့ဘူးလေ။ အိမ်ရဲ့စော်ကားမှုတွေ
ကြောင့် ဇေယျာနဲ့မွေ့ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲတော့ပေ။ သူတို့ရဲ့
စေတနာတွေကို ကိုယ်တွေက စော်ကားမိတာဆိုတော့ ဘယ်လို
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဲမှာတဲ့လဲ။

“ညီဆီကိုလိုက်ပို့ပေး”

“သား”

“အီး ဟီး”

“မသွားပါနဲ့ သားရယ်။ သား သား မေမေဆီကို သွားမလား။
ဖေဖေလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

မေမေဆိုတော့ မင်းရောင်စဉ် တွေခနဲဖြစ်သွားသည်လေ။
မေမေတဲ့။ ကလေးရဲ့အတွေးထဲမှာပင် မေမေနဲ့နေရတာပျော်စရာမှ

မကောင်းပဲလေ။ မေမေက သားကို ဘာမှလုပ်မပေးဘူးဆိုတဲ့အတွေး နဲ့ပဲ ခေါင်းခါလိုက်မိကာ -

“မေမေ့ဆီ မသွားချင်ဘူး။ ညီနဲ့အန်တီမို့ဆီပဲ သွားချင် တယ်”

“သား”

ကိုယ့်သားအရင်းကတောင် မင်းကို မခင်တွယ်တော့ပါလား အိမ်ရယ်။ ဘာကြောင့်များ မင်း အဲဒီလောက် စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ဖြစ်နေရတာလဲ။ မင်းရဲ့ထက်မြက်မှုနောက်က ရက်စက်မှုတွေကို မမြင်ခဲ့လို့ အခုတော့ သားလေးခမျာ။

မိစုံဖစုံရှိပါလျက်နဲ့ မိဘမဲ့ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က ရောက်တော့မယ် အိမ်။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“ဟီး အီး”

“သား... ဖေဖေ စိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်။ ရိုက်ခံရတော့ မယ်”

“အီး ဟီး”

“ဒုက္ခပဲကွာ တောက်”

မင်းရောင်စဉ် မျက်ရည်သုတ်ပြီး -

“ဖေဖေလိုက်မပို့ရင် သားသားဘာသာသွားမယ်”

“ဟာ သား”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မင်းရောင်စဉ်ပြေးထွက်သွားလေတော့ မင်းသိက္ခာ နောက်ကနေ လိုက်သွားပြီး သားရဲ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထား ကာ -

“သား မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဖေဖေစိတ်မရှည်တော့ ဘူးနော်။ အရိုက်ခံချင်လို့လား”

“ရိုက် ရိုက် ဟီး”

“ဟင်”

မင်းသိက္ခာ မျက်လုံးပြူးရတော့သည်သာ။ သားက သူ့ခေါင်း ကို သူ့လက်သီးနှင့်ထုနေသည်လေ။ မင်းသိက္ခာ သားရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး -

“တော်တော့ကွာ သား။ မလုပ်နဲ့တော့ ဖေဖေလိုက်ပို့မယ်”

မင်းသိက္ခာ ပြောလိုက်တော့ သားက မျက်ရည်တွေကြားမှ မော့ကြည့်ပြီး ရှိုက်သံစွက်ကာဖြင့် -

“တကယ်လား”

“တကယ်”

သားရဲ့အပြုံးကြောင့် မင်းသိက္ခာရင်ထဲက အပူလုံးကြီးက
သွားသည်လေ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ လိုက်ပို့ရတော့မှာပဲပေါ့။ ကလေး
ဆိုတာ လက်သာရာခင်တတ်တယ်ဆိုတာ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်
ရပြီပေါ့။ သားကိုခေါ်ပြီး ကားနှင့်ထွက်ခဲ့ရတော့သည်သာ။ မင်းသိက္ခာ
ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းရင်း အတွေးက ဟိုရောက် သည်ရောက်ပါ။

“ဖေဖေ”

“-----”

“ဖေဖေ ကားရပ်ဦး”

“ဟင် ဘာလဲ သား”

“ကားရပ်ပေးဦး၊ ဟိုမှာ အန်တီတို့ကား”

မင်းသိက္ခာ ကားကိုရပ်ပေးတာနှင့် သားက ကားတံခါးကို
တွန်းဖွင့်ပြီး ဆင်းလေလျှင် -

“သား နေဦးလေ။ ဖေဖေလိုက်ပို့မယ်”

မွေ့တို့ကားကို မင်းသိက္ခာကျော်တက်လာမိတာလေ။ မင်း
သိက္ခာကမမြင်ဘဲ သားကမြင်သွားတာထင်ပါရဲ့။

“ဟာ သား”

မင်းသိက္ခာ တားနေရင်းက သားက ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး

ကားကြိုကားကြားကနေ မွေ့တို့ကားဆီသို့ သွားကာ -

“အန်တီ အန်တီမွေ့”

“ဟင်”

“အန်တီမွေ့ ညီ”

“ဟာ မင်းရောင်စဉ်ပါလား”

“မောင် ကားရပ်ဦး”

ဇေကမ္ဘာ ကားရပ်ပေးလိုက်တာနှင့် မွေ့က ကားတံခါးကို
ဖွင့်ဆင်းကာ -

“သား မလာနဲ့”

“အန်တီမွေ့”

“မင်းရောင်စဉ် အဲဒီမှာရပ်နေ”

မွေ့ အော်ပြောလိုက်ပေမယ့် မင်းရောင်စဉ်က မကြားပေ။

“သား မသွားနဲ့”

တားနေသည့်ကြားမှ မင်းရောင်စဉ် ရှေ့ဆက်သွားလေတော့
ကားတစ်စီးလာတာကို ရှောင်ပြီး ရှေ့ဆက်အတိုး နောက်ကတက်လာ
တဲ့ကားက မင်းရောင်စဉ်ဆီသို့ ဦးတည်လာလေလျှင် -

“မင်းရောင်စဉ်”

၂၃၈ စိုးစက်ပွင့်

“သား”

မင်းသိက္ခာ သားဆီသို့ပြေးလာသလို မွေ့ကလည်း ပြေးလာ

ကာ -

“အား”

“ဟာ”

“မွေ့”

“မွေ့”

“ဟာ တိုက်ပြီ”

အသံမလံတွေ စုံသွားလေတော့သည်။ ဇောက္ခ မျက်လုံးများ

ပြာဝေသွားပြီး ကားပေါ်ကနေ ကမန်းကတမ်းဆင်းခဲ့ကာ -

“မွေ့”

“မေကြီး”

“မွေ့”

မွေ့ကိုအရင်ပြေးပွေ့နိုင်သူက မင်းသိက္ခာ။ ဇောက္ခာ မွေ့

ကိုယ်လေးကို သူပဲလက်ပြောင်းပြီး အတင်းပွေ့လိုက်မိတော့၏။

မင်းရောင်စဉ်ကတော့ ကြက်သေ သေပြီး ရပ်ကြည့်နေဆဲ။

အခန်း (၃၀)

အရေးကြီးတော့ သွေးစည်းတဲ့။ မင်းသိက္ခာ ဖုန်းဆက်ပြီး
ပြောပြလို့ အိမ် ဆေးရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်လေ။ မမမွေ့ ကားတိုက်
ခံရလို့တဲ့။ ကိုယ့်သားအသက်ကို ကယ်လို့ဖြစ်သွားတာဆိုတော့ ဘယ်လို
မှ နေလို့မရတော့ပေ။

ကျေးဇူးရှင်ဆိုတဲ့အသိ ဝင်လာပြီး

ရင်ထဲက အမုန်းတရားတို့ကို ချေဖျက်ခဲ့သည်ပေါ့။ ဆေးရုံကို
ရောက်တော့ အိမ်ကို သားက အရင်မြင်သည်လေ။

“မေမေ”

“ဟင်”

“ဖေဖေ ဟိုမှာ မေမေလာပြီ”

“အိမ်”

မင်းသိက္ခာနှင့် သား အိမ်အနားသို့ရောက်လာသည်နှင့်-
“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကို”

“ပြီးမှ ကို အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြမယ်။ အခု ဇေကျွန်
တို့ဆီကို သွားရအောင်”

“ဒါဆို သွားမယ် ကို”

“အခြေအနေက အဖြေမသိရသေးဘူး အိမ်၊ ဇေကျွန်လည်း
စိတ်ပူနေတာ”

“အိမ် နားလည်ပါတယ် ကို”

ပြောပြီး အိမ်တို့မိသားစု ဇေကျွန်တို့သားအဖဆီသို့ လာခဲ့
ကြတော့သည်။ မွေ့က အရေးပေါ်လူနာအဖြစ် ရှိနေသည်မို့ ဇေကျွန်
တို့သားအဖနဲ့တွေ့ခွင့်မရသေးဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဇေကျွန်တို့သားအဖ
က ထိုင်စောင့်နေလို့ပေါ့။

ဇေကျွန်

ရင်ခွင်ထဲကသားကိုဖက်ထားပြီး ငိုနေမိသည်သာ။ မွေ့ ဘာမှ
မဖြစ်ပါစေနဲ့။ မွေ့အသက်အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်ပါစေလို့ ဆုတောင်း
ရတာလည်း အထပ်ထပ်အခါခါလေ။ မွေ့သာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကမ္ဘာ

ပျက်တာနဲ့အတူတူပဲပေါ့။

ဇေကျွန်

မွေ့တစ်ခုခုဖြစ်ရင် စိတ်ထိန်းနိုင်မှမဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းသိက္ခာ
တို့လင်မယားကို တစ်ခုခုလုပ်မိလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။

“သား”

“ဖေကြီး အီး”

ဇေကျွန်ငိုတော့ သားကလည်း လိုက်ငိုတာပေါ့။

“ဇေကျွန်”

“ကိုဇေ”

မင်းသိက္ခာနဲ့ အိမ်ကခေါ်တော့ ဇေကျွန် တစ်ချက်သာ

ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက်လိုက်ကာ -

“မွေ့သာတစ်ခုခုဖြစ်ရင်”

“-----”

“ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကိုသတ်မယ်”

“ဟင်”

အိမ်တို့လင်မယား အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသေးလည်။ ဇေ
ကျွန်ရဲ့ ခံစားချက်ကို နားလည်ပါသည်လေ။ ဇနီးတစ်ယောက်လုံး

အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြီးနေရတာဆိုတော့ ပြောမိပြောရာ ပြောမှာပေါ့၊ ဒေါသဖြစ်စရာမို့ ဒေါသဖြစ်တာကို ဗွေမယူတော့ပါဘူး။

အခုချိန်မှာ -

မင်းသိက္ခာတို့က သည်းခံရတော့မှာလေ။ မွေ့က ကိုယ့်သား အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေပြီကိုး။

“မင်းတို့က စေတနာနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့လူတွေ။ မင်းတို့အပေါ် စေတနာထားလို့ ကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်မိလို့ ငါ့မိန်းမ ဒုက္ခ ရောက်တာ။ မင်းတို့ကြောင့်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဇေကျွား။ အဲဒီအတွက် မင်း ငါ့ကိုလုပ်ချင် သလိုလုပ်ပါ။ ငါ ခံပါ့မယ်ကွာ”

“အိမ်က အဓိက စေတနာနဲ့မထိုက်တန်တဲ့လူပါ ကိုဇေရယ်။ ကိုဇေ ကြိုက်သလိုပြောပါတော့”

“အခုကတော့ ဒီလိုပဲပြောကြပြီပေါ့”

“ဖေကြီး”

“သားရယ်”

ကောင်းကင်လေးက ဖခင်၏မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး ရှိုက်ကာ

ရှိုက်ကာ ငိုနေတာမို့ -

“သား”

အိမ်ခေါ်ပြီး ကောင်းကင်လေးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ နှင် ကောင်းကင်လေးက လက်ကိုရုန်းပြီး ဖခင်၏လည်ပင်းကို ဖက် ကားလေတော့၏။

“သား အန်တိုဆီလာ”

“ဟင့်အင်း”

“လာပါ သားရဲ့”

“ဟင့်အင်း”

ကလေးက ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြီး ဖခင်ကို ဖက်ထားသည် လေ။

“အိမ်”

“ဟင်”

“ကလေးဆုတာ လက်သာရာကို ခင်တတ်တယ်အိမ်။ ကောင်းကင်လေး မိဘတွေကို ခင်တွယ်တာ မိဘတွေက ကြင်နာ သူယမှု အပြည့်အဝပေးလို့ပေါ့။ အခု မင်းရဲ့သားလည်း မင်းထက် မွေ့ကို ပိုခင်တွယ်နေတာ မင်းသိလား”

အိမ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“အိမ် နားလည်ပါပြီ ကို၊ အိမ်ကတိပေးပါတယ်။ မမမေ့လိုမိသားစုအတွက် အချိန်ပေးပြီး သာယာအေးချမ်းတဲ့ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“အိမ်”
“-----”

“အိမ် တကယ်ပြောတာနော်”
“တကယ်ပါ ကို”

အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ပြောရမလား။ အိမ်ဆီက ခုစကားသံကြားရတော့ ဝမ်းအသာဆုံးလူက မင်းသိက္ခာပါလေ။ သူ့ချင်တဲ့မိသားစုဘဝကို တကယ်ပဲရတော့မှာလား။ ဇေယျာတို့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ဘုရား သိကြားမလို့
မွေ့ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ မွေ့ အကောင်းပကတိအတိုင်း

ပြန်ဖြစ်ပါစေ။

“လွန်းသိမ်မွေ့ရဲ့ လူနာရှင် ဘယ်သူလဲ”
“ဟင်”
“လွန်းသိမ်မွေ့”

“ကျွန်တော်ပါ ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်ကြီးရဲ့စကားပင် မဆုံး ဇေယျာဖြေပြီး ထရပ်လိုက်မှာပျာသလဲပါ။ အားလုံး ဆရာဝန်ကြီးအနားကို ရောက်လေတော့ ဆုံးမေးသူက ဇေယျာပေါ့လေ။

“မွေ့ရဲ့အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိလဲ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် လွန်းလို့ပြောပါ ဒေါက်တာရယ်”

ဆရာဝန်ကြီးက ပြုံးပြပြီး -

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ။ လွန်းသိမ်မွေ့ အသက်အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ဘူး”

“ဟူး”
“တော်ပါသေးရဲ့”

အိမ်တို့ အခုမှပဲ ဟင်ချနိုင်သလို ဇေယျာမှာလည်း ဝမ်းသာလို့ မျက်ရည်တွေကျလာပြီး -

“သား”
“ဖေကြီး”

“သားမေကြီး ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့ သားရဲ့။ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်”

“ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် မွေ့ကိုတွေ့လို့ရပြီလား ဒေါက်တာ”

“နောက် ငါးမိနစ်လောက်ကြာရင် တွေ့လို့ရပါပြီဗျာ”

“ဒေါက်တာ မမမွေ့ ခြေလက်အင်္ဂါ ဘာများ ချို့ယွင်းနေသေးပါလဲ ဆရာ”

ဖေကမ္ဘာက မွေ့အသက်အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ရဘူးဆိုကတည်းက ကျန်တာ သူ့အတွက် အရေးမကြီးဘူးလေ။ အိမ်က သတ်စားမေးလေတော့ -

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ပွန်းရုံပဲရုံပါ။ လဲကျတဲ့အချိန်မှာ ကမ္ဘာလမ်းနဲ့ ခေါင်းဆောင်မိပြီး ခေါင်းကွဲသွားတာတော့ ချုပ်ရတာပေါ့ဗျာ”

“ဟူး”

အခုမှပဲ သက်ပြင်းချကာ စိတ်တွေ လျှော့ချပစ်နိုင်ခဲ့သည်လေ။

ဘာမှမဖြစ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့။

အခန်း (၃၁)

မွေ့

ကားကြိုကားကြားမှာ ပြေးလွှားနေသည့် မင်းရောင်စဉ် နောက်သို့ ပြေးလိုက်နေမိတာ မောရပန်းရမှန်းမသိပေ။ မင်းရောင်စဉ်က ပြေးနေဆဲ။ မွေ့ကတော့ ပြေးလိုက်နေရင်းပဲ ခြေထောက်တွေ လေးလံလာပြီး နှေးကွေးလာသည်။

ခြေထောက်တွေက ရှေ့မရောက်ဘဲ နောက်ကို ပြန်လှမ်းနေမိသလို မင်းရောင်စဉ်ကို မိဖို့နေနေသောသာ ပို၍ ဝေးဝေးသွားသည်လေ။ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ကလည်း လေးလံလာပြီး လှုပ်လို့ပင်မရတော့သလိုပါ။

“မင်းရောင်စဉ်”

“-----”

“သား မပြေးနဲ့”

မင်းရောင်စဉ်နာမည်ကိုခေါ်ပြီး အားကုန်ပြေးလိုက်မယ် ကြံပေမယ့် မွေ့ခြေထောက်တွေ လှုပ်လို့မရတော့ပေ။

မွေ့ အံကြိတ်ပြီး လှုပ်ကြည့်ပေမယ့်မရ။

ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ကသာ မင်းရောင်စဉ်နာမည်ကို တကြော်

ကြော်ခေါ်နေမိတော့၏။

“မင်းရောင်စဉ်”

“မွေ့”

“မေကြီး”

“မင်းရောင်စဉ် မပြေးနဲ့”

“မွေ့ မွေ့”

“မေကြီး”

“ဟင်”

မောင်နဲ့သားရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မွေ့လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် မောင်နဲ့သားက မွေ့နောက်ကိုပြေးလိုက်လာနေသည်လေ။ မောင်က နောက်ကဖြစ်ပြီး သားက ရှေ့မှပြေးလာနေတာ ကားကြို

ကားကြားမှာလေ။ သားကိုစိုးရိမ်တဲ့စိတ်က ရင်ကို ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခုန်ပြီး -

သားဆီပြေးသွားဖို့ ခြေထောက်က လှုပ်လို့မရဘူးလေ။ မွေ့

အာဖြစ်တာလဲ။ မွေ့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သားကို စိုးရိမ်တဲ့စိတ်နဲ့ မျက်ရည်တွေကျလာပြီး -

“သား”

“မွေ့”

“သားရေ အဟင့် ဟီး”

“မွေ့”

“သား”

“မေကြီး”

“မွေ့”

“မမမွေ့”

ခေါ်သံတွေကစုံနေပြီး ပခုံးကိုကိုင်လှုပ်ခံရတာကြောင့် မွေ့စိတ်ခနဲ သတိရပြီး မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်မိလိုက်စဉ် မွေ့ကိုငုံကြည့်နေကြသော မျက်နှာတွေကို မြင်ရသည်လေ။

“မွေ့သတိရပြီ။ သား မင်းရဲ့မေကြီး သတိရပြီကွ”

“မေကြီး”

“သား”

မွေ့ရဲ့ခေါ်သံက တိုးဖွဖွရယ်ပါ။ ဇေကမ္ဘာ ချစ်ဇနီး၏လက်တံတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိတော့၏။ ပထမတော့ မွေ့အမြင်အာရုံတွေက မပီပြင် ဝိုးတဝါးရယ်ပါ။ နောက်မှ အမြင်ကြည်လင်လာပြီး အားလုံး သတိရကာ -

“ဟင်”

“မွေ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ မောင် အနားမှာရှိတယ်လေ ချဲ့ရဲ့”

“မောင်”

“ပြောလေ မွေ့”

“မင်း မင်းရောင်စဉ်ရောဟင်။ သူ သူ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မောင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မွေ့ရဲ့”

“သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမမွေ့။ စိတ်မပူနဲ့နော်။ သား ရှိပါတယ်။ သား အန်တီကိုခေါ်လိုက်ဦးလေ”

“အိမ်”

အိမ် သားကိုလက်ဆွဲခေါ်ပြီး မမမွေ့ရဲ့ ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်စေ လိုက်လေလျှင် -

“အန်တီ”

“သား”

“အန်တီနေကောင်းပြီလား”

မွေ့ အပြုံးနှင့်ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး -

“နေကောင်းပါပြီသားရယ်။ သား ဘာမှမဖြစ်လို့ တော်ပါ သေးရဲ့”

“မွေ့ စကားတွေအများကြီးမပြောနဲ့လေ မွေ့ရဲ့။ ငြိမ်ငြိမ် လေးနေ။ ခဏနေမှပြော ဟုတ်ပြီလား”

မွေ့ မောင်လက်ကို ပြန်ပြီးဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ -

“ရပါတယ်မောင်ရဲ့။ မွေ့ နေရတာသက်သာပါတယ်”

ဇေကမ္ဘာ မွေ့ဆံ့နွယ်စလေးတွေကို သပ်ပေးလိုက်ချိန်မှာ မင်းသိက္ခာနဲ့ အိမ် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်လေ။ မျက်ဝန်ချင်း စကားပြောနေသည်ပေါ့။ မင်းသိက္ခာက သူများမိသားစုကို အားမကျ ဘူးလားဆိုတဲ့ သဘောပါပြီး -

အိမ်အကြည့်က -

မှားပါတယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်တာမျိုးပါ။ မိသားစုတစ်စုမှာ ငွေရှိဖို့ ထက် ကြင်နာယုယမှုနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေက သာယာနာပျော်ဖွယ် အတိကို ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း အိမ်နားလည်လိုက်ပါပြီလေ။ မမမွေ့အပေး အမြင်စောင်းပြီး ကြိတ်မုန်းခဲ့သမျှ -

ဒီနေ့တော့ -

အဲဒီအမုန်းတွေသည် ပိန်းရွက်ပေါ် ရေမတင်တော့သည့် အတိုင်း အားလုံးပျက်ပြယ်သွားခဲ့ပါပြီလေ။

“ကို”

“ပြောလေ အိမ်”

“အိမ် မှားခဲ့တာတွေ အတ္တကြီးခဲ့တာတွေအတွက် အိမ် တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်ဆို အိမ်လေ မမမွေ့ကိုအတုယူပြီး မမမွေ့ လို မိန်းမမျိုးဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ် ကို။ အိမ် ကတိပေးပါတယ်”

“ကိုလည်း ကတိပေးပါတယ် အိမ်။ အိမ်မကြိုက်တဲ့အရာ တွေကို ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ပါ့မယ်”

မွေ့တို့လင်မယားလည်း သူတို့ကို အပြုံးနှင့်ကြည့်နေကြ သည်သာ။ ဇောကမ္ဘာက -

“အစကတည်းက အဲဒီလိုညှိကြရင် အဆင်ပြေမှာ။ အခု တော့ မင်းတို့က မာနချင်းပြိုင်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကန့် လန့်တိုက်နေကြတာ။ အဲဒီတော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့ တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ။ ငါနားလည်သွားပါပြီ။ မင်း တို့ကိုလည်း ဒုက္ခပေးပြီး အပူကူးစက်ကုန်တဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါ တယ်ကွာ”

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးကွာ။ မင်းတို့လင်မယား အဆင် ပြေရင် တို့လင်မယားက ကျေနပ်ပြီးသားပါ”

“မမမွေ့”

“ပြောလေ အိမ်”

အိမ် မမမွေ့ခုတင်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ချပြီး လက်အုပ်ချီလိုက် လေလျှင် -

“အို အိမ် ဘာလုပ်တာလဲ”

“မမမွေ့အပေါ်မှာ မလိုမုန်းထားစိတ်မွေးပြီး စိတ်ချုပ်မှားမိ တာတွေအတွက် အိမ် ရိုခိုးကန်တော့ပြီး တောင်းပန်ပါရစေ မမမွေ့ ရယ်”

မင်းရောင်စဉ်လေးကလည်း မိခင်ဖြစ်သူဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး လက်အုပ်ကလေးချီလိုပဲ။ မင်းရောင်စဉ် လက်အုပ်ချီတာမြင်တော့ ကောင်းကင်ကလည်း ဘာမသိ ညာမသိနှင့် မင်းရောင်စဉ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး လက်အုပ်ချီပြန်လေသည်ပေါ့။

“မဟုတ်တာ အိမ်ရယ်။ မမမေ့ အိမ်အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မမြင်ခဲ့ပါဘူးကွယ်”

မြင့်မြတ်ပြည့်ဝလိုက်တဲ့ သဘောထား။ မွေ့က တကယ့်ကိုပဲ မိန်းကလေးတွေ အတုယူစံထားထိုက်တဲ့မိန်းမမျိုးပါ။ မိသားစုဘဝကို အကောင်းဆုံး အလှပဆုံးဖြစ်အောင် ဆေးခြယ်နိုင်တဲ့ ပန်းချီဆရာမ တစ်ယောက်။ လင်နဲ့သားကို ကောင်းစွာထိန်းချုပ်နိုင်ပြီး အလှပဆုံး ထွင်းထုနိုင်သည့် ပန်းပုဆရာ။

မွေ့ကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေ သိပ်ကံကောင်းတဲ့ ယောက်ျားပေါ့။

“အဲဒီလို အပြစ်မမြင်ဘဲ သဘောထားကြီးခဲ့တာတွေကိုက အိမ်ကို အပြစ်တွေကို ပိုကြီးကြောင်း ထောက်ပြသတိပေးနေသလိုပါ မမမေ့ရယ်။ အိမ် ကန်တော့ပါရစေနော်”

အိမ် ဦးချတော့ ကလေးတွေလည်း လိုက်ဦးချ။ ကြည်နူး

ရာ မြင်ကွင်းပေါ့လေ။ မင်းသိက္ခာကရယ်ပြီး -

“ငါ့မိန်းမ တကယ်လိမ္မာပြီထင်တယ်ကွ”

“အိမ်က ဟိုသီချင်းဆိုပြလိုက်လေ”

ဇနီးမောင်နှံတွေ အိမ်က ဇနီးမောင်နှံကိုမော့ကြည့်ကာ -

“ဘယ်သီချင်းလဲ ကိုဇေ”

“ရွှေထူးသီချင်းလေ။ အခု ငါလိမ္မာနေပြီ +++ ဘယ်သူ ကြောင့်လဲ ဆိုတာလေ”

“ခပ် ခပ်”

“ဖေကြီး သား အဲဒီသီချင်းရတယ်။ ဆိုပြမယ် နားထောင် မလား”

ကောင်းကင်က မတ်တပ်ရပ်ပြီးပြောလေတော့ မင်းသိက္ခာက

“သားရရင်ဆိုပြလေ။ ဦးဦးတို့ နားထောင်မှာပေါ့ကွ။ ကဲ ဆိုပြကွာ”

“အိုခေ”

ကောင်းကင်က လူကြီးလေးလို အင်္ကျီကော်လာစကို ဆွဲ ထောင်လေတော့ မြင်တဲ့ဘေးလူတွေပါ ရယ်ကုန်ကြလေတော့သည် လေ။ ပြီးတော့ ရွှေထူးသီချင်းကို ကောင်းကင်က ဆိုပြလိုက်တာ

ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ပါပဲ။

“ဟား သားက တော်လိုက်တာကွာ။ ဦးဦးကို သင်ပေးမိဦးကွ”

“ဦးဦးကိုသင်ပေးဘူး။ ကိုကိုကို သင်ပေးမယ်”

ကောင်းကင်က နှုတ်သွက်လျှာသွက်နှင့် ပြောနေလိုက်တာများ တကယ့်လူကြီးလေးလိုပါလေ။

အခန်း (၃၂)

“ဆံပင်အရှည်လေးမှ ချစ်တယ်ဆိုလို့ ဆံပင်အရှည်တွေ ထားခဲ့တယ် xxx ယဉ်ယဉ်လေးမှလှတယ်ဆိုလို့ မှန်နံ့သာတွေ မခြယ်တော့ဘဲ ရိုးရိုးယဉ်ဖုံးအင်္ကျီလေးနဲ့ ချိတ်ထမိလေးပဲ ဝတ်ပါတယ်xxx မောင့်အကြိုက် မောင့်အလိုကျကွယ် သနပ်ခါးလေးပဲ လိမ်းခဲ့ပါတယ် xxx”

အိမ်တစ်ယောက် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထမင်းဟင်းတွေချက်နေတာ သီချင်းတညည်းညည်းနှင့်ပါလေ။ မွေ့ကိုအားကျပြီး ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့အိမ်ပေါ့။ အမြဲတမ်း ဘောင်းဘီ ဂါဝန်တွေသာဝတ်တဲ့ အိမ်တစ်ယောက် အခုတော့ ထမိလေးဝတ်လို့ပါ။

ပြီးတော့

သနပ်ခါးပါးကွက်လေးနှင့်ပေါ့။ အခုဆိုရင် အိမ်ပါးပြင်ထက်
မှာရော သားရဲ့ပါးပြင်ထက်မှာပါ သနပ်ခါးပါးကွက်ကလေးတွေနှင့်
လေ။ သားလည်းပျော်နေသလို မင်းသိက္ခာလည်း ကြည်နူးမိသည်
သာ။ ဒီလိုမိသားစုဘဝမျိုးလေးကို လိုချင်ခဲ့တာ ကြာပြီပဲလေ။

“အံမယ် ကိုမိန်းမက သိချင်းတွေဘာတွေဆိုလို့ပါလား။
တီတွန်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့”

အိမ်ကလှည့်ကြည့်ပြီး -

“ကို”

“ဆက်ဆိုလေကွာ”

“အံမယ် သူများကိုများ တီတွန်တယ်လေး ဘာလေးနဲ့
ဟွန်း။ ကိုကမှ ပြိတ္တာမြူးနေတာနဲ့တူတာ”

“အဟဲ့”

မင်းသိက္ခာရယ်လိုက်ပြီး -

“ကိုက ပြိတ္တာဆို အိမ်က ပြိတ္တာကတော်ပေါ့။ ကို ဘာကူ
လုပ်ရမလဲ”

“ရပါတယ် ကိုရဲ့။ ဘာမှ ကူမလုပ်နဲ့။ ဘေးကနေ အေးအေး
ဆေးဆေးပဲ ထိုင်ကြည့်”

“ချက်ရော ချက်တတ်ရဲ့လား။ တော်ကြာ ဆားနဲ့သကြား
နားထည့်မိမယ်နော် အိမ်”

“ကိုနော်၊ လူကိုများအထင်သေးလို့။ ဒေါ်ဦးဆီမှာ သင်နေ
တာ ကိုရဲ့”

“ဒါနဲ့ ဒေါ်ဦးရော”

“သားနဲ့ လမ်းထိပ်ထွက်သွားလေရဲ့။ သကြားကုန်နေလို့
ကို”

“ဟုတ်လား”

“အင်း”

မင်းသိက္ခာ ပထမတော့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ကြည့်နေရာမှ
နောက်တော့ အိမ်အနားသို့ ထသွားလေသည်။ ကိုယ့် ကျေးဇူးရှင်လို့
ခေါ်ဆိုထိုက်သော မွေ့အပေါ် စိတ်နဲ့ ပစ်မှားမိတဲ့အတွက်တော့ နောင်
တရမိသည်သာ။ သားသားကြီးလာရင် ကိုယ့်လို ဆုံးဖြတ်ချက်မများ
အောင် သင်ထားမှ ဖြစ်မှာပါ။

ပကာသနတွေ မမက်ဖို့လေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်များလို့ နောင်တရတာက ကိုယ့်ရင်ကို ပြန်ခွဲ
တတ်တဲ့ ဓားဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်က အသိဆုံးပဲပေါ့။

“အိမ်”

“ရှင် ကို”

“ကိုတို့အဖြစ်က နောင်လာနောက်သားတွေအတွက် အယူစရာပဲနော်”

“ဘာကိုလဲ ကို”

“ဪ လင်မယားချင်း မာနချင်းပြိုင်ကြ အရွဲ့တိုက်ကြ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာကို ပြောတာပါ။ ငွေကို နေရာတကာ ဦးစားမပေးသင့်ကြောင်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကို၊ အိမ်လည်း တကယ်နောင်တရပါပြီ”

“ကျေးဇူးပါ အိမ်”

ပြောပြီး မင်းသိက္ခာ အိမ်ခါးလေးကို နောက်ကနေ ဖက်လိုက် မိတော့သည်လေ။ တကယ့်ကိုပဲ အခုတော့ နွေးထွေးသာယာတဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို ရခဲ့ပါပြီ။ အဲဒါ ဇေယျာနဲ့ မွေ့ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ပေါ့။

အိမ်က -

သူများမိသားစုဘဝ သာယာအေးချမ်းတာကို အတုမယူမိတဲ့ မနာလို မရှုမိမိနိုင် ဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။ တကယ်တော့ စိတ်ရဲ့ဖောက်လို့

ဘက်ပြန်ပြုမှုကို သူများက ပြုပြင်တည့်မတ်ပေးလို့မရ။ ကိုယ်ကိုယ် ခင်က ပြုပြင်မှသာ တည့်မတ်မှန်ကန်သည်ပဲ မဟုတ်လား။

“ကိုတို့လင်မယား၊ ဇေယျာတို့လင်မယား သူတို့မိသားစု ဆိုင်မှုစနစ်ကို အတုယူရမယ်နော် အိမ်”

“ဒါပေါ့ကို၊ မမမွေ့က အိမ်အတုယူလေးစားရတဲ့ မိန်းမဖြစ် လို ကိုလည်း ကိုဇေယျာကိုအားကျအတုယူရမှာပေါ့”

“စိတ်ချပါ အိမ်။ ကို ကတိပေးပါတယ်ကွာ”

မင်းသိက္ခာက အိမ်ခါးလေးကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ပြီး ဆည်တိုင်လေးကို နမ်းရှိုက်လိုက်လေလျှင် -

“အခုမှ ပိုနေလိုက်တာ”

“မပိုပါဘူးဗျာ၊ ကိုမိန်းမကို ချစ်လို့”

“ကဲပါကိုရယ်၊ ဖယ်ပါဦး။ အိမ် ဒီမှာ ကြက်သွန်လှီးရဦးမှာ”

“ကိုလှီးပေးမယ်”

“မလှီးပါနဲ့ မွန်တယ်။ တော်ကြာ ကိုငိုနေရမယ်။ ထိုင်ကြည့်

နေမယ်ဆို”

“ကဲ သဘောတော်အတိုင်းပါဗျား”

မင်းသိက္ခာ အိမ်ခါးလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်စဉ်မှာပဲ -

“မေမေ သားပြန်လာပြီ”

“ဟာ သားပြန်လာပြီ”

“ဖေဖေ”

“ဟေ့ကွာ”

မင်းရောင်စဉ်က ဖခင်ဆီသို့ပြေးလာကာ -

“ဖေဖေ သားပြောစရာရှိတယ် သိလား”

“ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦးသားရဲ့”

“ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ အိမ်မှာလေ”

“အင်း”

“လင်မယားရန်ဖြစ်နေကြတာ ဖေဖေ။ အဒေါ်ကြီးက ဦးလေးကြီးခေါင်းကို တုတ်ခွဲရိုက်တာ ဖေဖေရ။ ဦးလေးကြီးခေါင်းမှာ သွေးတွေအများကြီးပဲ”

“ဟင်”

“သားသားကြောက်လိုက်တာ”

မင်းရောင်စဉ်က ပြောပြီး ဖခင်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်းတိုက်ဝင်သည်လေ။ မင်းသိက္ခာ သားကိုဖက်ထားပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကြည့်မိလိုက်တော့ -

“ဟင် သား သား ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေပါလား။ အိမ်သား ရင်တွေအရမ်းခုန်နေတယ်ကွ”

“ဟယ် ဟုတ်လားကို။ ဒါဆို သားကို ရေတိုက်လိုက်ပါဦး”

“အေး အေး”

မင်းသိက္ခာကိုပြောလိုက်ပေမယ့် အိမ်စိတ်မြန်လက်မြန်ပဲ လက်ထဲကစားကိုလွှတ်ချပြီး ရေခဲသေတ္တာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့တော့သည်။

“ဒေါ်ဦးကလည်း သွေးထွက်သံယိုတွေ ကလေးကို ဘာလို့ပြုရတာလဲဗျ”

ဒေါ်ဦးက လူသစ်ပါ။ အရင်ခေါ်ထားတဲ့မေသူက နယ်ကိုခဏဆိုပြီးပြန်သွားတာ ဒီကိုပြန်မလာတော့ လူသစ်ခေါ်လိုက်ရသည်လေ။ ဒေါ်ဦးက လူကြီးဆိုတော့ စိတ်ရှည်သည်းခံတာကြောင့် အဆင်ပြေခဲ့သည်သာ။

သားကိုလည်းကရုစိုက်တော့ -

စိတ်ချရသည်ပေါ့လေ။

“ဒေါ်ဦး မကြည့်ဖို့တားပါတယ် မောင်သိက္ခာရယ်။ ရောင်စဉ်လေးက ဒေါ်ဦးလက်ကနေ ရုန်းထွက်သွားပြီးကြည့်တာပါ”

“ဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်”

“သား ရော့ ရေသောက်လိုက်ဦး”

အိမ်က သားကိုရေတိုက်တော့ မင်းသိက္ခာ စကားစကို ရပ်ထားလိုက်သည်ပေါ့။ သား ရေသောက်ပြီးမှပဲ -

“သား”

“ဗျာ”

“နောက်ကို အဲဒါမျိုးတွေ မကြည့်ရဘူးနော် သား။ အဲဒါမျိုးကြည့်တာ ဖေဖေ မကြိုက်ဘူး ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ရေတော်ပြီလား သား”

“တော်ပြီ မေမေ”

အိမ် ရေဖန်ခွက်ကို ပြန်ထားလိုက်ပြီးမှ -

“ဒေါ်ဦးကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ ကို၊ ကလေးဆိုတာ ဒီအရွယ်က အရာရာကို စူးစမ်းချင်နေကြတာလေ”

“ဒေါ်ဦးလည်းတားပါတယ် အိမ်ရယ်။ ကလေးက လူတွေ အုံ့နေတာကို စိတ်ဝင်စားပြီး သွားကြည့်တာပါ”

“အိမ်နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဦး။ ဪ အိမ် ကြက်သွန်လှီးထားပြီးပြီနော်”

“အေး အေး”

မင်းသိက္ခာ အိမ်ကိုကြည့်ပြီး ပြီးလိုက်မိတော့သည်။ အိမ်တကယ်ကိုပြောင်းလဲသွားပါလား။ အရင်တုန်းကစဉ်နဲ့ဆိုရင် ဒေါ်ဦး ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ပက်ပက်စက်စက်အပြောခံရမှာ အသေအချာပါပဲ။

အခုတော့ -

နားလည်မှုနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်းဟာ သဘောထားပြည့်ဝခြင်းပဲပေါ့။

“အိမ်”

“ရှင် ကို”

“အိမ် မွေ့ကို သွားကန်တော့သင့်တယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်” ကို ဘာပြောချင်တာယိုတာ အိမ်နားလည်သည်လေ။ မမမမွေ့ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် အိမ် ပြောင်းလဲလာခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ပြောတယ်ဆိုတာကို နားလည်ပြီး -

“စိတ်ချပါ ကို၊ အိမ် မမမွေ့ကို သွားပြီးကန်တော့မှာပါ”

အခန်း (၃၃)

ဇေယျာ အိပ်ရာကနေနိုးလာပြီး ထထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချစ်ဇနီး၏မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်လိုက်မိသည်လေ။ သွားလာ လှုပ်ရှားနေတဲ့အချိန်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်လို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေပေမယ့် မျက်နှာလေးကတော့ ဇေယျာမျက်စိထဲမှာ ကလေးလေးအတိုင်းပါပဲ။

အိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံလေးကိုကြည့်ပါဦး။ တကယ့် ကလေး တစ်ယောက်လိုပါ။ ဇေယျာ မွေ့ရဲ့နဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်တော့ မွေ့က မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေလျှင် -

“ဟင် မွေ့နိုးသွားပြီလား။ ဆောရီးပါ မွေ့။ မောင်က မွေ့မနိုးလောက်ဘူးဆိုပြီး နမ်းလိုက်တာပါ”

မွေ့က ပြုံးပြီး -

“နိုးနမ်းတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“အဟဲ”

“မွေ့နိုးတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့ပါ မောင်ရဲ့။ မောင်နမ်းလို့ နိုးတာမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်လား”

“အင်း”

မွေ့လည်း ထထိုင်လိုက်လေလျှင် -

“ထတော့မလို့လား မွေ့”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ မောင်အလုပ်သွားမှာမဟုတ်လား။ မွေ့ ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးမယ်လေ မောင်ရဲ့”

“ဟာ မွေ့ရယ်၊ လူက နေကောင်းကာခစရှိသေးတာ အနားယူမှပေါ့။ မောင် ကျေးဇူးကိုထည့်ခိုင်းထားပါတယ်။ ညကတည်းက မှာထားပြီးသား”

“ရပါတယ် မောင်၊ မွေ့က မောင်စားဖို့အတွက် မွေ့ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ကိုင်ပေးချင်တာ။ ပြီးတော့ မွေ့နေကောင်းနေပါပြီမောင်”

“နေကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် မောင်က မွေ့ကို အနားယူစေ

ဇေကျော့ ကားဟွန်းတီးသံကြားလိုက်သည်လေ။ တံခါးဝ
ဆီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ -

“ညီရေ ညီ”

“___”

“ညီ”

မင်းရောင်စဉ်က အသံနှင့်အတူ ဦးစွာဝင်လာသည်လေ။

“ကိုကို”

“ညီ”

“ဇေကျော့”

“ဟား မိသားစုလိုက်လာကြတာပါလား ဟေ့။ မွေ့ရေ အိမ်
တို့လာတယ်ဟေ့”

ဇေကျော့ ဝမ်းသာအားရပုံစံနှင့် အော်ပြောပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မင်းသိက္ခာတို့လင်မယားလည်း ဝင်ထိုင်ပြီးကြ
တော့ -

“မမမွေ့ရော ကိုဇေ”

“ရှိပြီ၊ လာလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ မိသားစုလိုက်လာပုံထောက်တော့
ဘာလဲ ညှာလဲဟ”

အခန်း (၃၄)

အိမ်တံခါးဝမှာ ခြံထဲဆင်းကစားဖို့ ဖိနပ်စီးနေတဲ့ ကောင်းကင်
တစ်ယောက် ခြံထဲကိုဝင်လာတဲ့ ကားကိုမြင်ပြီး မျက်နှာလေး ဝင်းပ
သွားလေတော့သည်။ ဖိနပ်မစီးဖြစ်ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကာ

“ဖေကြီးရေ ဖေကြီး ဖေကြီး”

“ဟ ဘာလဲကွ။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ သားရ”

အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာတဲ့ ဇေကျော့က ဆီးမေးလေလျှင်

“ကိုကိုတို့လာတယ် ဖေကြီး”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ချင်သေးတာလေ မွေ့ရဲ့”

“မောင့်စေတနာကို မွေ့နားလည်ပါတယ် မောင်။ မွေ့ကမှ လူမမာကြီးလိုမနေချင်တာ မောင်ရဲ့”

“ကဲ ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ပြောမရရင်လည်း သခင်မသဘော တော် အတိုင်းသာလုပ်”

“ခစ် ခစ်”

မွေ့ ရယ်ပြီး မောင့်ခါးကိုဖက်လိုက်မိတော့သည်သာ။ တစ် ချိန်က မွေ့ အချစ်ရေးမှာ ကံမကောင်းခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ အချစ်ရေးရော အိမ်ထောင်ရေးရော ကံကောင်းခဲ့သည်လေ။ မောင်က သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားဖြစ်သည့်အပြင် ထက်မြက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၏။

မောင်က မွေ့ကို အရမ်းချစ်သလို မွေ့ကလည်း မောင့်ကို အရမ်းချစ်သည်လေ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီက ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပြောတာကို”

“မောင့်စေတနာကို မွေ့နားလည်ပါတယ် မောင်ရဲ့။ မွေ့က လည်း မောင့်ကိုချစ်လို့ မောင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ မွေ့ကိုယ်တိုင်ပဲ စိတ် တိုင်းကျ လုပ်ပေးချင်တာပါ”

ဇောကွာ မွေ့ကိုယ်လေးကို သိမ်းဖက်လိုက်ပြီး -

“မွေ့”

“ရှင်”

“မောင်တို့ နောက်ထပ်သားသမီးထပ်ယူရအောင်ကွာနော်။ သာအတွက် အဖော်ရတာပေါ့။ တစ်ဦးတည်းသောသားသမီးဆိုတာ သူများအထင်ကြီးခံရတာပဲရှိတာ။ တကယ်တမ်းမှာ အထီးကျန်တယ် မွေ့ရဲ့”

“မောင်ကလည်းလေ တကယ်ပဲ။ တွေးပူတတ်လိုက်တာ။ မွေ့လည်း စိတ်ကူးထားပါတယ် မောင်ရဲ့”

“တကယ်”

“ဆယ်ကယ်”

“မောင့်ဆန္ဒဆိုအမြဲဖြည့်ဆည်းပေးလို့ ပိုပိုပြီးချစ်နေရတာ”

“ရွတ်”

မွေ့ပါးပြင်လေးဆီမှာ နွေးသွားလေသည်။ အနမ်းဆိုတာ ချစ်သူ လင်မယားတွေကြားမှာ ပိုမိုနွေးထွေးခိုင်မြဲအောင် ချိတ်ဆက် ပေးသော ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ကြိုးတစ်ချောင်းပါပဲလေ။

“မင်းတို့လင်မယားကို ကန်တော့ရအောင်လာတာလေကွာ”

“ဟေ”

အိမ်က လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်

လေတော့ -

“တကယ်ကြီးလားဟ”

“ဟော အိမ်တို့ပါလား”

“မမမေ့”

မေ့လည်း ဇေကမ္ဘာဘေးမှာဝင်ထိုင်မိလေတော့ -

“မမမေ့”

“ပြောလေ အိမ်”

“အိမ်လေ မမမေ့ရဲ့ စေတနာ မေတ္တာတွေကို နားလည်ပါပြီ မမမေ့။ မမမေ့ကို အားကျအတုယူလျက်ပါ။ အိမ်အမှန်ကိုဝန်ခံရင်လေ”

အိမ်စကားစကို ဖြတ်ထားလေတော့ -

“ဆက်ပြောပါ အိမ်”

“အမှန်ပြောရရင် အိမ် မမမေ့အပေါ်မှာ စိတ်နဲ့ပြစ်မှားမိခဲ့ပါတယ်။ မနာလိုစိတ်နဲ့လည်း မုန်းခဲ့ပါတယ်”

“ဪ”

အိမ်က မေ့အပေါ် မနာလိုစိတ်နဲ့ မုန်းခဲ့တယ်တဲ့လား။ မေ့ကတော့ ကိုယ့်ညီမအရင်းလေးလို စေတနာမေတ္တာထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဘယ်သူပဲ ကိုယ့်အပေါ် စေတနာပျက်ပျက် ကိုယ့်ဘက်ကတော့ စေတနာမပျက်ခဲ့ပါဘူး။

တစ်နေ့ -

စေတနာရဲ့ အတုံ့အလှည့်က အကျိုးပေးပါတယ်လေ။

“အခုတော့ မမမေ့က အိမ်ရဲ့စံထားထိုက်သူ တစ်ယောက်ပါ။ သားရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်။ စိတ်ထားမှန်မြတ်လို့လည်း လေးစားတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ရင်ထဲက အမှန်းတွေ ပျက်ပြယ်ကုန်ပါပြီ မမမေ့”

မေ့ ပြုံးလိုက်မိပြီး -

“ဒါဆို အဲဒီနေ့က အိမ်ရဲ့အမှန်းတွေ ပျက်ပြယ်တဲ့နေ့ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် မမမေ့ရဲ့။ အဲဒီနေ့က အမှန်းပြယ်နေစွဲပေါ့”

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား”

ဇေကမ္ဘာက ပြောလိုက်တော့ မင်းသိက္ခာကပါ”

“အဲဒါ ငါ့မိန်းမလေ”

“အံ့မယ် ပြောပုံက ငါပြောရမကောင်း ရှိတော့မယ်”

“မပြောနဲ့ ဟဲ ဟဲ။ မင်းပြောချင်တာ ငါသိတယ်”

“မင်းက ပြောချင်စရာကောင်းတာကိုးကွ။ အခုမှ အဖြစ် သည်းနေလိုက်တာ”

ဧကေမှာ ယောက်ျားမျက်စောင်းကြီးထိုးလေဟော့ မင်းသိက္ခာ က ရယ်လေသည်။

“မွေ့က ယောက်ျားစစ်စစ် မယူဘဲ အခြောက်ကြီးကို ယူထား တာကိုးကွ”

“ဟော့ကောင်၊ မင်း နာတော့မယ်နော်”

အိမ်နဲ့မွေ့ပါ ရယ်ကုန်ကြလေတော့သည်။ နောက်တော့ အိမ်

က -

“မမမွေ့”

“ဟင်”

“မမမွေ့အပေါ် ပြစ်မှားမိတာတွေအတွက် အိမ် မမမွေ့ကို ကန်တော့ပြီးတောင်းပန်ပါရစေနော်”

ကလေးနှစ်ယောက်က ခြံထဲဆင်းသွားကြပြီမို့ ဟိုတစ်ခါလို

အိမ်လက်အုပ်ချီတိုင်း လိုက်ချီမယ့်သူမရှိတော့ပေ။ အိမ် မွေ့ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်လိုက်တော့ -

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ အိမ်ရယ်။ မမမွေ့က အစကတည်းက အပြစ်ယူခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

အိမ်က မွေ့စကားကို မကြားဟန်ပြုပြီး မင်းသိက္ခာကို ငဲ့ ကြည့်ကာ -

“ကို လာလေ”

“ဟ”

“ဟာ”

ဧကေမှာနဲ့ မွေ့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြပြီး ဧကေမှာကပဲ-

“အိမ်၊ နင် တို့လင်မယားကို မိုးကြိုးပစ်အောင် လုပ်နေတာ လားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဇေရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အားလုံးထဲမှာ နင့်ယောက်ျားက အသက် အကြီးအဆုံးဟာ။ စိတ်နဲ့ငါနဲ့ အတူညစ်တယ်ဟာ”

“ကိုဧကေလည်း ကိုဧကေ မမမွေ့ယောက်ျားဆိုတော့ ဝါကြီး တာပဲဟာ။ ကို လာလေ”

“မလုပ်... မလုပ်ပါနဲ့ အိမ်ရယ်။ မမမေ့တို့ အပြစ်ရကုန်ပါ့မယ်”

မေ့လည်း ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်နေတော့သည်လေ။

“ကဲ မိန်းမရေ”

“ရှင်”

“မောင်တို့ပြေးမှထင်တယ်ကွ။ ဒီခေတ်က ထန်းလက်နဲ့ ကာလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း မိုးသံလေသံ ကြားလာပြီ”

“မင်းက ဘယ်ကိုပြေးမှာလဲ၊ မပြေးနဲ့။ မင်းကို ငါမကန်တော့ဘူး အာဘွားပေးမယ်”

“ဟာ ဟေ့ကောင်”

ပြောရင်းဆိုရင်း မင်းသိက္ခာ ထလာလေတော့ ဇေကျွန်လည်း ထပြေးဖို့ပြင်လေလျှင် မင်းသိက္ခာက ဇေကျွန်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ဖက်ထားလိုက်ကာ -

“အာဘွားကွာ အာဘွား အာဘွား”

“ဟေ့ကောင် ဟာကွာ”

“ခစ် ခစ်”

ရယ်သံလေးများက ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ယုံလွင့်လို့ ဆည်းလည်းသံပမာ နားဝင်ချိုခြင်းနှင့် အေးချမ်းသာယာလို့ပါလေ။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးကိုရဖို့ ဖန်တီးခဲ့သူကတော့ -

လွန်းသိမ်မွေ့ရယ်ပါလေ။

၁၄-၁၁-၂၀၁၇

ပရိသတ်များကို ထာဝရချစ်ခင်လေးစားလျက်

မိုးစက်ပွင့်

ချစ်ခြင်းစွဲ အတ္ထု

ကြွေလွင့်ခဲ့ရတဲ့
 ရာသီဆိုးထဲက
 တိမ်စိုင်းလေးတွေအဖြစ်
 ဖြစ်တည်ခဲ့ရတာ ငါပါ။
 တွဲခိုလာတဲ့
 မိုးစက်တွေနဲ့အတူ
 မျက်ရည်တွေစီးဆင်းလို့
 သောကအချို့ကို
 အရည်ဖျော်
 အဖော်မပါခြင်း လမ်းမထက်မှာ
 ကြေကွဲခြင်းတွေ ထမ်းပိုးလို့
 လေနှင့်ရာ လွင့်ပျော့မှုတွေနဲ့အတူ
 ပင်ကျရွက်ခြောက်အဖြစ်
 ငါဟာ ---
 တစ်စတစ်စ အဝေးကို လွင့်လို့ပေါ့။

ပြီးဆုံးခဲ့တာမှန်ပေမယ့်
 တမ်းတမ်းတတ
 ရှိနေတတ်ခဲ့ခါမှ
 ချစ်ခြင်းတရားတွေက
 နှလုံးမှာ စူးနစ်ချက်တွေပြင်းမှန်း
 သိခဲ့ရတဲ့အဖြစ်
 သက်ပြင်းတွေ အခါခါချလို့
 မလွမ်းသင့်တဲ့ပုံရိပ်တွေက
 မျက်နှာကြက်ထက်
 ဖြန့်ကျက်ထားခဲ့သလို
 အတိတ်ရဲ့လောင်းရိပ်တွေက
 အခုထိ ငါ့ကိုစိုးမိုးဆဲ။
 လည်ပတ်နေတဲ့
 ရာသီစက်ဝန်းထဲမှာ
 နွေဆိုလည်း နွေမို့လို့
 မိုးဆိုလည်း မိုးမို့လို့
 ဆောင်းဆိုလည်း ဆောင်း

ပြောင်းလဲခြင်း မရှိတဲ့

ချစ်ခြင်းဖွဲ့က အတ္တတွေနဲ့အတူ

လွမ်းဆွတ်ခြင်း

ကြေကွဲခြင်း

ဆွေးမြေ့ခြင်းတွေက

အစဉ်လိုက်နေရာတွေယူလို့

အခုဆို

ငါ့နှလုံးသားလည်း

လုံးပါးပါးလို့ ရင်ခုန်သံတွေလည်း

ပုံမှန်မဟုတ်ချင်တော့သလိုပါပဲ

ကောင်းမလေးရေ။

ရင်ကွဲမိုး (နမ့်ဆန်)

“ချစ်ခြင်းဖွဲ့အတ္တ” ကဗျာကိုပေးပို့ပါသော ရင်ကွဲမိုး (နမ့်ဆန်)

အား အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။